

Iurie ROȘCA

INTERESUL
NAȚIONAL
CA
MODUS VIVENDI

Cronicile unui disident eurosceptic

UNIVERSITATEA POPULARĂ,
Chișinău, 2020

CZU

Iurie ROȘCA
INTERESUL NAȚIONAL
CA
MODUS VIVENDI
Cronicile unui disident eurosceptic

DESCRIEREA CIP A CAMEREI NAȚIONALE A CĂRȚII

© Iurie Roșca, 2020
© Universitatea Populară, 2020

ISBN

AUTOPORTRET

ÎN ALB-NEGRU

Pentru mine condiția de gazetar e mai mult decât o profesie. Chiar e un mod de a-mi trăi viața. În câteva decenii de practicare asiduă a acestei meserii, care a fost vreme îndelungată complementară cu activitatea de politician, mi-am atras ura, detestarea și contestarea vehementă a multora. Am deranjat destulă lume, deoarece le-am cam atins interesele. Nu am nici un chef să îmi fac un titlu de glorie din scrisul meu. Autolustruirea nu mă pasionează deloc. Dar nici n-am de ce să-mi presor cenușă pe cap pentru faptul că am fost angajat în marile dezbateri și conflicte ale vremii.

Timp de zeci de ani am fost admonestat de înțelepții momentului pentru abaterea de la „linia partidului”. Chiar dacă între timp cădeau imperii, epoci și falși profeti, mereu se găseau alții gata să ia locul emițătorilor de adevăruri procustiene. Niciodată nu mi-a reușit să mă încadrez în curentul de opinie dominant. Ba anticomunist pe vremea când încă mai toți erau comuniști cu carnet sau fără, ba euro-sceptic și antiamerican în timp ce mai toată lumea continuă să rămână euro-entuziastă și proamericană; ba *inamicul numărul unu al Moscovei* pe motivul angajării în mișcarea de emanciparepe națională, ba *dușmanul principal al Washingtonului* ca urmare a opoziției față de imperialismul globalist *made in USA*. Astfel încât, prin simpla desfășurare a perioadei istorice în care trăiesc, am migrat dinspre postura de *disident pe vremea comuniștilor sovietici* în cea de *disident pe vremea globaliștilor americani*. Mereu contra curentului, în răspăr cu „lumea bună”, zurbagiu de serviciu la toate cotiturile politice și virajele geopolitice, în miezul cărora mă pomenesc parcă fără să vreau.

Neobosit în căutarea căilor optime de servire a neamului, lingându-mi rănilor din mers și căutând să nu pierd cărarea vieții pe coclaurile confortului și a mulțumirii de sine, un lucru nu mi l-am îngăduit niciodată. De a rămâne căldicel: nici prea-prea, nici foarte foarte, așa, ca toată lumea. Și de a evita neplăcerile, conflictele, riscurile, inclusiv cele de imagine. Cu imaginea e o treabă aparte, deoarece *în societatea spectacolului nu mai contează cum ești, ci cum pari*. Deseori aparențeleucid realitatea.

Tot ce scriu, scriu întâi de toate pentru mine însumi. Pentru că nu pot și nici nu vreau să tac atunci când e cazul să-ți urli în plină stradă revolta sau durerea. Scrierea de articole de presă ca formă de luptă, de asta mă ocup. Și nu am ce face dacă nu prea îmi reușește să încap în calapoadele ce s-au statornicit prin părțile noastre.

Să mă aciuez în găoacea confortabilă a rusolatriei românofobe, cu apanajul ei obligatoriu de moldovenism caricatural, ridicat la rand de psuedoștiință? Sau poate să mă oploșesc în nișa călduță a unui paseism românofil, croit după tiparele unor poeți locali încă în vogă? Nu, nu e pentru mine așa ceva.

Abordarea mea a chestiunii identitare nu se pliază deloc pe așteptările celor două curente de non-gândire dominante, și nici cu atât mai puțin nu e pe placul celor două capitale, care-și revendică dreptul istoric asupra teritoriului nostru. Postura în care mă aflu consună perfect cu denumirea primului film al celebrului regizor rus Nikita Mihalkov „Свой среди чужих, чужой среди своих” („De-al nostru printre străini, străin printre ai noștri”). Altfel zis, „a oscila odată cu linia partidului”, vorba bancului de pe vremea sovieticilor, nu e în stilul meu.

Acum niște ani am predat și eu un pic de jurnalism pentru o perioadă scurtă de timp la o universitate. Obișnuiam să le spun

studenților apropo de conceptul în vogă, recomandat ziaristilor, de a fi echidistanți, neutri și imparțiali următoarele: „Deschideți opera publicistică a lui Eminescu la orice pagină. Și dacă veți găsi măcar un articol scris într-o astfel de manieră, faceți și voi așa”. Iar modelul unui Eminescu pentru mine contează. Scrisul lui e categoric, hotărât, necruțător, iremediabil.

De ce scriu aceste rânduri cu titlul de prefață eu însumi, și nu altcineva? Ca să nu pun în situații incomode pe cineva care s-ar vedea constrâns să formuleze complimente de serviciu, indispensabile cu astfel de ocazii. Ce am scris, am scris, și numai eu sunt cel care trebuie să suporte eventualele neplăceri pentru pozițiile exprimate.

Iurie Roșca

LA DISECAT SENSURI ȘI IMPOSTORI

Articolele care urmează în acest compartiment vizează cele mai diverse subiecte, motiv pentru care, spre deosebire de celelate capitole, ia în calcul doar ordinea cronologică a textelor, nu și vreun criteriu tematic sau de alt ordin.

Forul de la Chișinău I cu genericul:

*„De la Atlantic la Pacific: pentru un
destin comun al popoarelor Eurasiei”*

(26-27 mai 2017)

Note pentru luarea de cuvânt

Dragi prieteni,

În numele Universității Populare, a Mișcării Eurasianiste și a
Comitetului Jean Parvulesco vă salut pe toți și vă mulțumesc pentru
efortul pe care l-ați făcut de a veni la această conferință.

- Suntem prezenți aici intelectuali din mai multe țări europene care
împărtășim aceleași valori spirituale, civilizaționale și ideologice.
- Facem parte din același curent de gândire conservator, creștin,
tradiționalist și continental.
- Familia noastră spirituală reprezintă rezistența contra curentului
dominant al ideologiei liberale și al globalismului americanocentrist.
- Revolta noastră împotriva unei lumi universaliste, plutocrate,
individualiste, dizolvante și nedrepte este una categorică, fermă și
ireconciliabilă.
- În fața unei forțe malefice uriașe, obsedate să impună un control
total asupra tuturor popoarelor lumii prin colonizare culturală,
politică, economică și militară, noi ne asumăm cu demnitate
condiția de persoane-țintă, vâdate de către Sistem.

- Noi afirmăm, fiecare în țara și în limba lui, identitatea noastră de creaturi divine înzestrate cu rațiune, cu bun simț, cu răspundere în fața lui Dumnezeu și a popoarelor pe care avem vocația să le servim.
- De ce această conferință are loc la Chișinău și de ce anume Moldova este un loc potrivit pentru elaborarea unei noi viziuni asupra lumii pentru întregul nostru continent?
- Moldova se află pe linia de falie între imperiul american global cu derivatele acestuia, NATO și UE, și marea putere continentală Rusia.
- La ora actuală Moldova este o formațiune statală desuveranizată, un obiect al geopoliticii Occidentului global, un stat redus la rolul de vasal al corporatocrației și al centrelor de comandă atlantiste.
- Dar Moldova trebuie să respingă în mod hotărât postura de zonă de confruntare geopolitică dintre un Occident dominat de SUA și lumea rusă.
- Moldova are vocația de a deveni o zonă de confluențe între Europa Occidentală și Rusia, un factor de echilibru și de stabilitate regională.
- Sub aspect cultural și lingvistic Moldova reprezintă un spațiu de confluență dintre cultura română și cultura rusă, iar vocația ei este să devină o punte de aur între acestea.
- Identitatea noastră colectivă este una bidimensională, românească și rusă.
- Armonia și complementaritatea dintre culturile celor două popoare, român și rus, care au contribuit în mod decisiv la formarea profilului nostru identitar, este una firească și lesne de înțeles: ambele sunt popoare ortodoxe, de cultură bizantină milenară.

Interesul Național ca Modus Vivendi

- Pentru Moldova nici România, nici Rusia nu sunt niște „dușmani externi”.
- Mai exact, și Moldova, și România, și Rusia au același dușman extern: imperialismul planetar al atlantismului anglo-saxon.
- Iar instinctul autoconservării colective al popoarelor noastre trebuie să se manifeste prin solidaritate în fața unui pericol comun.
- Fiind situată între Orient și Occident, Moldova și-a însușit de-a lungul istoriei trăsături și elemente din ambele spații.
- Și totuși, în pofida agresiunii totale contra poporului nostru din partea centrelor de influență din exterior, Moldova rămâne a fi parte a civilizației orientale, bizantine, continentale și contemplative.
- Înțelegem cu toții că nici o țară, chiar dacă este mult mai puternică decât Moldova, nu poate să reziste de una singură în fața agresiunii generale a totalitarismului liberal.
- Dar pentru a fi eficientă, durabilă și în definitiv victorioasă, rezistența noastră nu poate fi doar militară, politică și economică. Ea trebuie să fie în primul rând una ideologică.
- Iar conferința noastră este un excelent prilej pentru noi elaborări conceptuale, care să contribuie la cristalizarea unei noi viziuni asupra lumii, a unei strategii ce ar permite solidarizarea și cooperarea tuturor forțelor anti-Sistem de pe continentul nostru și din lume.

Vă mulțumesc pentru atenție
și vă spun tuturor Doamne ajută!

Chișinău,
26 mai 2017

Deprovincializarea ca mod de adaptare la context

Ieri am fost întrebat din nou de către cineva de ce scriu articole, traduc, editez cărți, apoi le lansez public, organizez conferințe internaționale, alte evenimente? Altfel zis, care ar fi rostul acestui efort, care ar fi mobilul meu interior, ce mă determină să fac toate acestea. De fapt, totul e foarte simplu. Atunci când, în urma unor căutări, meditații, experiențe și lecturi, reușesc să pătrund noi zone de cunoaștere, simt nevoia mărturisirii adevărilor pe care le-am aflat. Așa e tot omul, are necesitatea firească de a-și comunica preocupările și descoperirile (mai mari sau mai mici) celor din jur.

Momentul pe care îl trăim, aici și acum, este atât de învolburat, cețos, derutant, încât puțini sunt cei care mai reușesc să adune laolaltă realitatea spartă în cioburi de agresiunea media și cea de rețea. Spectacolul vieții publice, cantonat în zona unor meschinării degradante și a unor ținte minore, produce atâta vacarm și confuzie, încât puțini sunt cei care se preocupă de căutarea unor sensuri superioare banalității cotidiene. Trecutul nostru istoric încă mai face ravagii în mentalul colectiv, tot mai inflammat de spectre și fobii, de interpretări naive și înguste. Lumea de dincolo de granițele noastre este văzută prin optica deformantă a presei dominante, clonate după calapodul celor două centre imperiale concurente. Războiul total al Vestului global (cu centrala în SUA) împotriva Estului continental (cu centrala la Moscova) sparge societatea în tabere beligerante, gata să-și spargă capul pentru niște mize false sau prost înțelese.

Intelectualitatea noastră, bună la nivelul „specializărilor înguste” (dentişti, avocați, traducători, ingineri, întreprinzători etc.), eşuează iremediabil atunci când încearcă – și asta extrem de rar! – să adune laolaltă lumea din jur și să-i dea o interpretare coerentă. Iar talk-show-urile TV agravează și mai mult deficiența de percepție a realității prin abordările puerile, partizane și sterile, prin goana după scandal și ciorovăieli, după obscenități și detractări reciproce.

Toată lumea se plânge că lucrurile merg din rău în mai rău (cu excepția notorie a discursului triumfalist al guvernanților, fapt axiomatic pentru o democrație de masă). Această jelanie colectivă a devenit un fel de sport național, competitorii angajați în cursă luându-se la întrecere în descalificarea propriei țări și în disprețul față de propriul popor. Orice nechemat, orice neica nimeni, terchea-berchea, mameluc, găgăuță sau nătărău - că tot aia e! - își dă cu părerea, arogându-și (im)postura de expert, emițând trivialități și gogomării pe potriva (absenței) propriului calibru intelectual.

Școala - de la grădiniță și până la nivel universitar - a ajuns în stare de paralizie conceptuală. După mai multe decenii de consum excesiv al virusului comunismului, virus paralizant, inhibitor și orbitor, învățământul nostru este infestat la fel de grav de ciurma liberalismului, această erezie vidând orice capacitate de gândire profundă, orice urmă de spirit critic. Toate disciplinele socio-umane sunt croite anume după acest calapod, infectând mințile tineretului cu neghiobii edulcorate și minciuni spoite cu pretenții academice.

În timp ce în lumea largă se resimte o efervescentă crescândă în dezbateră publică ce vizează chestiuni globale de natură religioasă, civilizațională, geopolitică, culturală, ideologică și economică, societatea

noastră mai rămâne încă decupată de la această avalanșă de idei, aflate într-o dinamică fără precedent. Situația se mai agravează și printr-un profund complex de inferioritate, ce marchează grav starea de spirit a societății noastre. Sindromul de provincie uitată de Dumnezeu, de margine de lume, fără nici o vocație aparte (decât cea a imitării unor modele străine) induce o stare de lehamite, de dezgust, demobilizând orice inițiativă, oricât de timidă, dornică să se smulgă din mocirla mediocrității.

Anume pentru asta fac ceea ce fac. Scriu, traduc, editez cărți, adun lumea la evenimente publice. Simt nevoia acută să contribui la depășirea acestor grave handicapuri ale societății noastre. Cuvântul de ordine în acest efort ar fi **o invitație la contextualizare** sau, am mai putea zice, un îndemn la orientarea atenției noastre spre marile teme ale dezbaterii publice internaționale.

Altfel zis, conectarea societății la niște canale academice, culturale și mediatice de alternativă dintr-o serie tot mai mare a țărilor lumii, aducerea în spațiul nostru public a unor nume grele din Vest și din Est (cu cărțile lor, cu lecțiile lor publice, cu prezența lor în presa anti-Sistem de la noi), toate acestea urmăresc **deprovincializarea mentalului colectiv**.

În cele o lună și ceva cât a mai rămas până la sfârșitul anului, vor mai urma trei lansări de carte, și anume „*Conspirația Demonilor Roșii. 100 de ani de la lovitura de stat bolșevică. Interviuuri*”, Herve Juvin „*Zidul de Vest încă nu a căzut*” și Valerie Bugault&Jean Remi „*A Ucide Plutocrația. Ghid practic pentru demontarea Sistemului*”, plus o conferință internațională cu genericul „*Capitalismul Financiar și alternativele acestuia*”

pentru secolul XXI. Contribuții la a 4-a Teorie Economică”. Astfel, către sfârșit de an vom putea face bilanțul, șase cărți și două foruri internaționale, toate fiind realizate sub egida **Universității Populare**.

Doritorii să participe la aceste evenimente sunt bineveniți. Urmăriți anunțurile noastre. Scrieți-mi pe Facebook și trimiteți-mi adresele dvs. electronice și numerele de telefon mobil. Astfel vă vom putea ține la curent cu activitățile noastre.

19 noiembrie 2017

Cultul lui Eminescu în religia laicității

Apartenența unui om la un neam, atașamentul acestuia față de colectivitatea în mijlocul căreia s-a născut se măsoară în funcție de atașamentul față de cultura neamului său. Pentru un purtător al limbii române dragostea pentru fenomenul cultural, căruia îi datorează propriul profil identitar se manifestă în mod firesc prin sentimentul cu totul special față de Eminescu. Orice filă din opera lui literară, filosofică sau politică, orice întâmplare din viața lui creează o stare de apartenență la miracolul de dincolo de lumea văzută. Fiecare popor își are propriul profet, ales de Dumnezeu să exprime prin inspirația dată de Sus întregul lui sens existențial. Creatorul lumii își revarsă harul prin condeiul inspirat de Duhul Sfânt, mânuit de alesul Său menit să concentreze în opera scrisă singularitatea inconfundabilă a poporului.

A contesta valoarea unică și inegalabilă lui Eminescu sau a-i denigra numele înseamnă a cădea pe treapta cea mai de jos a degradării umane. E vorba de fapt de lepădarea de neam, care e un semn sigur fie al servirii unor interese străine și ostile, fie al unui orgoliu nemăsurat atât de caracteristic mediocrităților. Iar Eminescu niciodată n-a dus lipsă de detractori. Însă nu despre ei este vorba în aceste însemnări. Ci despre o confuzie de planuri – imanent și transcendent - atât de răspândită, cvasigenerală în cultura modernă.

Acest viciu de metodă își are originea în Iluminism, triumful căruia l-a reprezentat așa-zisa Revoluție Franceză, acel moment culminant al fracturii istorice, care a deraiat lumea pe calea Modernității. Caracterul anticreștin al acestei uneltiri demonice s-a manifestat prin prigonirea

și apoi marginalizarea Bisericii, prin laicizarea întregii vieți sociale, afectând la fel de grav politica, cultura și învățământul. Detronarea lui Dumnezeu și uzurparea locului Său de către om, antropocentrismul, omul ca măsură a tuturor lucrurilor s-au manifestat și prin ceea ce s-a numit Cultul Marilor Personalități. Adică, altfel zis, s-a produs ceea ce Max Weber numea „dezvrăjirea lumii”, omul european încetând să se mai închine Lui Dumnezeu. Venerația lui religioasă s-a pomenit captată de exponenții de vârf ai artei moderne, hristologia, martirologia, Patristica, Tradiția în ansamblul ei fiind dată la o parte în favoarea noilor idoli ai culturii laice.

Astfel, s-a produs acea întunecare a minții omului european, vidat de nevoia de a trăi în interiorul universului mistic creștin și fascinat în schimb de „monștrii sacri” ai culturii autonome. Din acel moment cultura nu mai deriva din cult, ci i se substituia acestuia. Unda de șoc a acelei arme de distrugere în masă care a fost cultura masonică, revărsată din Franța doborâtă de pe pedestalul ei creștin, a inundat și principatele dunărene, apoi Statul Român. Pașoptismul de un anticlericalism deopotrivă imitativ și parodic este cea mai izbitoare dovadă în acest sens. Și tot ce s-a făcut temeinic în cultura română modernă, s-a făcut împotriva curentului dominat și în ciuda unor împrejurări vitrege, apelul la tradiție și asumarea Ortodoxiei fiind elementul fundamental al adevăraților creatori de valori. Noi, cei de dincoace de Prut, odată cu clătinarea Imperiului Sovietic, am început marea zbatere pentru recuperarea propriei culturi, interzise, schilodite și prigonite sub vechiul regim. Iar tribunii noștri, aclamați de mulțimi, erau scriitorii. Și o meritau din plin. Doar că și cei mai de frunte dintre ei, care merită toată lauda și prețuirea pentru creațiile lor, ca și pentru contribuția lor fundamentală la procesul de renaștere națională, erau copiii timpurilor respective, formați la școala

ateismului sovietic și, pe furiș, a național-comunismului ceaușist. Totul era superb în discursul lor public și în producțiile lor poetice. Starea de fascinație pe care o induceau mulțimilor era una trăită la cote maxime. Doar că sentimentul patriotic, resuscitat de oratorii-literați, izvora cu precădere din cultura laică și doar tangențial și episodic se învecina cu religia.

În acele vremuri atât de frumoase și dătătoare de speranțe maxima lui Eminescu „**Suntem români și punctum!**” a fost rostită și tipărită în ziare de nenumărate ori. Și altfel nici nu putea fi. Însă o altă zicere a aceluiași Eminescu a fost atunci și rămâne și astăzi mai în umbră, deși nu e deloc mai puțin importantă. Și anume: **el a numit Biserica Ortodoxă „maica spirituală a neamului românesc, care a născut unitatea limbei și unitatea etnică a poporului (...)**” (Mihai Eminescu, *Timpul*, 14 august 1882, în „*Opere*”, Editura Academiei Române, București, 1989, vol. 13, pp. 168-169).

De ce insist asupra acestor citate aici? Fiindcă nici la mai bine de un sfert de veac de la căderea URSS nu ne-am recăpătat optica creștină, organică și firească, asupra lucrurilor. În loc de patriotism luminat avem scamatorii patriotarde, în loc de trăire duhovnicească în sânul Bisericii – doar gesticulații mai mult sau mai puțin spectaculoase. Acum, când aniversăm ziua de naștere a lui Eminescu, mi-am amintit de o întâmplare de acum mai bine de două decenii.

Într-o zi binecuvântată de Dumnezeu, era anul 1996, revin la mănăstirea „*Sfinții Apostoli Petru și Pavel*” de la Huși, la marele duhovnic originar din satul Grozești, actualul raion Nisporeni, părintele Mina Dobzeu, cel care făcuse de trei ori pușcărie sub comuniști. Eram acolo pentru a face un dialog cu părintele pentru ziarul „*Țara*”.

Interviul a fost publicat și într-o broșură aparte cu titlul „*Părintele Mina Dobzeu, botezătorul lui Nicolae Steinhardt*”. Călugărul nostru urmărea tot ce se întâmpla dincoace de Prut, trăind cu sufletul la gură renașterea noastră națională. Dar iată că sfinția sa observase un aspect care scăpa ochiului îndepărtat de trăirea creștină. El văzuse că vârful culturii noastre naționale s-a pomenit ridicat mai sus decât i se cade unui om, fie el chiar și Eminescu. Iată ce spunea părintele:

„Iar dacă s-a produs această descreștinare, înstrăinare, era necesar ca intelectualii, care au făcut această trezire națională din simț național și patriotic, să dezvolte acest simț care este de multe ori vag și incomplet. Ei l-au luat pe Eminescu ca model de cultură, de gândire, de exprimare, de extindere cu multă larghețe asupra tuturor problemelor. Ar fi o ineptie să diminuăm valoarea și dimensiunile lui Eminescu în cultura română. (...) Dar Eminescu este un om și el. Acești poeți și scriitori, acești intelectuali care au adus trezirea patriotică, culturală și națională, au rămas oarecum limitați, punându-l pe Eminescu în centrul universului. Eminescu nu-i Hristos, Eminescu nu-i cel care deține sursa și izvoarele. Izvoarele le găsim tot în Sfânta Scriptură, tot în Biserică, tot în Tradiție, iar în centrul lumii este Hristos”.

Așadar, Eminescu nu are nevoie de idolatrizare. El este atât de sus pe piscul de vârf al culturii noastre, încât nu merită să fie coborât la nivelul unui chip cioplit, căruia să-i adresăm rugi păgâne sau să ne închinăm. E adevărat, debusolarea noastră spirituală, alienarea noastră duhovnicească, prăbușirea noastră în immanent capătă în acest caz o oarecare eleganță. E ceva mai fină decât ateismul brutal al proletcultiștilor, e mai puțin hidoasă decât contestarea marilor noastre valori literare. Iar depășirea provincialismului și adecvarea noastră la eternitatea neamului, la linia lui ascendentă în istorie, de la prima

generație și până la sfârșitul veacurilor, impune ieșirea din capcanele literare ale poeților în vogă prin partea locului.

De exemplu, poemul lui Grigore Vieru, cântat superb de inegalabilul cuplu Ion și Doina Aldea-Teodorovici, este manifestarea exactă a confuziei de planuri remarcate acum două decenii și ceva de către părintele Mina. Citez: „*De avem sau nu dreptate,/ De avem sau nu dreptate,/ Eminescu să ne judece. /Eminescu, Eminescu*”. Adică, raportarea la Eminescu-omul trebuie să fie diferită față de raportarea la Creatorul și Judecătorul lumii, Căruia cu toții cu o moarte îi suntem datori și în Fața Căruia vom apărea cu toții la ceasul potrivit. Aș pomeni aici măcar în treacăt doar câțiva poeți care și-au produs opera în armonie deplină cu credința creștină: *Radu Gyr, Nichifor Crainic, Vasile Voiculescu, Ioan Alexandru*. Iar șirul acesta poate continua cu nume de mare încărcătură duhovnicească și estetică din cultura noastră.

Adaptarea la perspectiva creștină ține în cel mai direct mod de recăpătarea plenitudinii ființei noastre, ca persoane umane și ca neam. Depășirea ereziilor Modernității, comuniste sau liberale, ne deschide calea sigură spre recuperarea plenară a românismului.

Slăvit să fie de-a pururi Domnul nostru Iisus Hristos pentru dragostea Lui nețărmurită de a ni-l dăruia pentru vecie pe Eminescu !

15 ianuarie 2018

Aniversarea lui Vladimir Vîsoțki, un prilej de reconfirmare a unei stări permanente

A stăzi se fac 80 de ani de la nașterea poetului, artistului și cântărețului unic în cultura rusă, Vladimir Vîsoțki. Și cum e și firesc, presa are un prilej de a-i invoca numele. Eu, însă, mi-l amintesc în fiecare zi. Mă prind la gândul că monologhez în sine în expresii de-ale lui, că deseori anume el mă ajută să definesc diverse situații din viața cotidiană. Știu bine, ca mine sunt foarte mulți oameni, care sunt însoțiți în permanență de el. El a avut o soartă tragică, deloc ieșită din comun, așa cum îi șade bine unui geniu înzestrat de Sus să exprime sufletul neamului său și suflul vremii sale.

Rușii dintotdeauna au avut parte de mari poeți. Însă destinul lui Vîsoțki este unul cu totul aparte. Spiritul lui vulcanic, vigoarea lui interpretativă, talentul de a-și răsplămădi propria limbă într-un stil irepetabil, capacitatea de a reda întreaga gamă a trăirilor umane, registrul tematic al operei lui ce se extinde de la accentele cele mai dramatice și până la cele pline de vioșie și umor, personalitatea lui de o masculinitate atât de tranșantă, vocea lui atât de atipică pentru un cântăreț, ce răbufnea din străfundurile unui suflet zbuciumat, iubitor de viață și necruțător cu ticăloșia, toate acestea i-au creat o faimă nepieritoare.

Acum niște ani călătoream în mașină cu vestitul cântăreț de muzică folk din România, Vasile Șeicaru. În mașina mea răsună din casetofon vocea lui Vîsoțki. Chiar după primele acorduri, Vasile

exclamă cu admirație: „*Ăsta e Vîsoțki!*. „*Tu ai auzit de el?*”, îl întreb. „*Ehei, măi frate, noi îl ascultam încă de pe când era în viață*”. Iar la încercarea mea de a-i traduce conținutul versurilor, Vasile îmi zice: „*Nu-mi traduce, Iurie, eu înțeleg totul. Nu limba, duhul cântecului său*”. Vasile nu exagera deloc. Anume așa era ascultat marele bard și în Franța, și în America, și în Mexic. Miracolul prezenței lui în scenă crea o atmosferă de uimire și admirație, publicul simțind că are fericirea să intre într-o zonă absolut diferită de orice altă manifestare artistică.

Cu prilejul aniversării de azi, unii se căinează prin presă cu expresia de serviciu : „Astăzi el ar fi împlinit 80 de ani”. Poftim? Nu, poeții își măsoară timpul altfel. Oare nu anume așa spune și el în binecunoscutul său poem „Despre datele și cifrele fatale”? Și-i imaginează cineva pe Pușkin, Lermontov, Esenin, Eminescu, Labiș, Byron, Rimbo altfel decât tineri. Sau, așa cum spunea odată cu amărăciune Nichita Stănescu, „un poet bătrân arată ca un student bătrân”. Viața lor antumă este trăită cu o altă intensitate, într-o altă dimensiune existențială, care se intersectează cu cea în care suntem prezenți și noi, ceilalți, dar niciodată nu se suprapune.

Cu pana muiată în sferile celeste, cu sufletul incendiat de setea de absolutul, cu dureroasa conștiință a propriei misiuni de excepție, poetul își revarsă darul ca pe o datorie pe care este mereu grăbit s-o îndeplinească până la capăt, astfel încât să reușească să spună tot ce are de spus până în clipa când se va retrage în viața postumă. Până la intrarea sa în legendă.

25 ianuarie 2018

Flori pentru ocupații sovietici și covoare roșii pentru investitorii străini

Când vezi cum guvernării de azi se prosternează în fața „partenerilor strategici” – donatorii externi din Treimea Răului (FMI, Banca Mondială și Uniunea Europeană) – și bat mătăanii în fața investitorilor străini, cum să nu faci o paralelă mai mult decât necesară?

Așa cum cei care au întâmpinat ocupații sovietici în 1940 cu flori și aplauze sunt considerați colaboraționiști și vânzători de neam, tot astfel trebuie tratați și cei care aștern covoare roșii și se închină în fața investitorilor străini.

Diferența dintre cele două tipuri de invadatori este minimă. Ea ține doar de mijloace, nu de scopuri. Dacă pe vremea URSS ocupații au făcut uz de forța armelor, cei de azi folosesc arme soft, economico-financiare, și unii, și alții având același scop: înrobirea populației locale și spolierea ei de avuțiile naționale.

E adevărat că imperialiștii economici de azi mai pun în aplicare și inginerii sociale menite să anestezieze puterea de discernământ a popoarelor cucerite. Tocmai de aceea identificarea agresorului era mult mai simplă în perioada invaziei sovietice: prezența tancurilor, a trupelor militare, a organelor de represiune, naționalizările, deportările, asasinările în masa erau atât de vădite, încât oricine înțelegea că este vorba de niște ocupați.

Noul tip de colonialism, însă, are o proprietate demnă de reținut. Înainte de a invada un teritoriu, el întreprinde un bombardament mediatic (ce înlocuiește bombardamentul aviatic de altă dată), un atac de artilerie (dar nu una clasică, așa cum era pe vremuri), ce se manifestă prin colonizarea mentalului colectiv prin intermediul culturii de masă, al inducerii stării de fascinație pentru „visul american” și prin atractivitatea societății de consum. Iar când aborigenii sunt suficient de prelucrați psihologic, până la pierderea conștiinței de sine (e vorba de un nou tip de mancurtism) și a instinctului de autoconservare, contează mai puțin cine e la guvernare. Fiindcă orice guvernare oricum îi aplaudă la scenă deschisă pe „salvatorii” descinși „pe teren” ca niște lupi în piele de oaie.

Încă o dată, dacă încercăm un adevărat și profund dispreț pentru colaboraționiștii regimului sovietic, de ce atunci i-am aprecia pe noii colaboraționiști ai regimului de ocupație „în stil occidental”, care poartă aceeași stea cu cinci colțuri pe drapel, doar că cel comunist era roșu, iar cel de azi e albastru? Răspunsul e unul. Din ignoranță sau, delicat vorbind, dintr-o eroare de perspectivă. Fiindcă atunci puhoiul străinătății venea din Răsărit și era unul violent, iar acum un alt tsunami vine dinspre Apus și e unul dulce ca mierea, dar ucigător ca otrava.

Cine va avea ochi de văzut, va vedea. Iar cine nu, va păți ca-n vorba veche: prostului îi arăți luna, iar el se uită la deget.

21 martie 2018

Moldova ca țară cobeligerantă sau De ce vasalii nu sunt domni?

Expulzarea celor trei diplomați ruși, anunțată oficial marți de către Externele de la Chișinău, merită câteva remarci. Ca să precizăm încă o dată tipul de guvernare sub care se află Republica Moldova.

Gestul de ostilitate, manifestat de către autorități față de Federația Rusă, firește, este unul simbolic. Acum cuvintele plasate pe Facebook de către spicherul A. Candu cu ocazia incidentului diplomatic, iscat între Marea Britanie și Rusia pe motivul preinsei otrăviri a unui fost spion rus, capătă mai multă relevanță. Atunci Candu spunea că Moldova este oricând gata să acorde britanicilor tot sprijinul. Astfel, impresia inițială, precum că ar fi fost vorba de o simplă improvizație a unui ins care se bagă în seamă cu treabă și fără treabă, cade.

Situația cu pricina scoate în vileag – dacă mai era nevoie! – o stare de lucruri deopotrivă deprimantă și dezonorantă, și anume alinierea necondiționată a țării noastre la dispozitivul de luptă al axei Londra-Washington contra inamicului lor clasic, după toate rigorile geopoliticii, Rusia.

Uzând pretextul incidentului respectiv, anglosaxonii își trec în revistă vasalii buni de folosit pe post de carne de tun. Dacă ne-am întreba, așa cum se face în astfel de cazuri, cui servește această înregimentare în tabăra războiniceii talasocrații obsedate de ideea cuceririi puterii talasocrate rusești sau cel puțin de neadmitere a restabilirii unității continentale eurasiatice prin depășirea liniei de divizare dintre Europa

Occidentală și Rusia, totul va deveni clar. E suficient să urmărim link cu un video, scurt de tot, cu o explicație exhaustivă expusă în doar 39 de secunde de către faimosul George Friedman cu ocazia așa-numitului Chicago Council on Global Affairs, la 4 februarie 2015 (<https://www.youtube.com/watch?v=Wijd10BZS1w>). Neadmiterea unei alianțe germano-ruse este miza numărul unu, „de secole”, cum zice Friedman, pentru anglosaxoni. Iar Germania în dubla sa postură, de protectorat american și de motor al UE, își face treaba din plin în acest sens. Piticul geopolitic și gigantul economic german e la datorie.

Ar fi de amintit și cu această tristă ocazie că regimul de la Chișinău procedează în contradicție flagrantă cu interesele naționale ale Republicii Moldova, dar în consonanță perfectă cu interesele de grup ale coaliției de guvernământ. De vreme ce puterea și-a arătata totala incapacitate de a gestiona țara fără suportul financiar din partea „donatorilor” și „partenerilor strategici” occidentali, care varsă cu generozitate credite și granturi în vistieria statului nostru în schimbul preluării totale a actului decizional, singura ei miză rămâne să mimeze cu stângăcie gesturi de ierarhie de stat aptă să aibă propria politică externă. Iar beneficiile de care se bucură ca urmare a asumării acestui rol de cabotin într-un spectacol pus în scenă de regizori dinafară se justifică pe deplin. Trocul e avantajos, deoarece „pe interior” (după cum se exprimă un personaj politic detestabil din arcul guvernamental, certat rău de tot cu limba română) stăpânii de „pe exterior” le lasă mână liberă lacheilor moldoveni să facă tot ce le pofteste inima. Și care le sunt poftetele, se știe bine. Setea de bani, putere și glorie nu ei au inventat-o. E vorba de acea eternă triadă clasică, veche de când lumea, ce reprezintă trena de păcate obligatorie pentru niște oameni de stat venali.

Mai are rost oare să amintim faptul că Moldova este, așa cum stabilește Constituția, un stat neutru? Iar asta presupune doar un singur lucru. Țara noastră nu participă, nu se lasă atrasă în conflictele dintre terți, păstrând echidistanța în astfel de cazuri și, eventual, participând prin eforturi diplomatice la dezamorsarea lor. Mai încape vreo îndoială că dacă militariștii anglosaxoni vor decide să treacă din actuala faza a unui nou „război rece” contra Rusiei la unul „fierbinte”, Moldova va fi aruncată în acest măcel cu toate consecințele lui?

Așadar, sub actuala guvernare, Moldova și-a asumat în mod iresponsabil rolul de „tară-țintă” în cazul unui conflict militar ruso-atlantic. Iar până la o astfel de eventualitate nedorită, se mulțumește cu deteriorarea artificială a relațiilor bilaterale moldo-ruse, ceea ce aduce grave prejudicii intereselor economice ale țării.

27 martie 2018

Iarna demografică și nomadismul de masă ca efecte ale neoliberalismului globalizat

Recenta conferință ce a vizat chestiunea demografică, organizată la inițiativa Președintelui Igor Dodon, nu poate decât să fie salutată. Într-adevăr, în sfârșit cea mai gravă problemă a poporului nostru, dar și a rasei albe în ansamblu, este ridicată la nivelul preocupărilor de prim ordin la nivelul șefului de stat.

Domnul Președinte scrie: „**Am participat la Conferința internațională „Provocările demografice din Republica Moldova: cauze, efecte și modalități de soluționare bazate pe experiența internațională”.** Conferința a fost organizată la inițiativa mea, în parteneriat cu Organizația Națiunilor Unite, Banca Mondială, și Academia de Științe a Moldovei”.

„**Consider că problema demografică este problema numărul unu pentru poporul nostru. Toate celelalte probleme pot fi rezolvate și recuperate în câțiva ani sau în câteva decenii de muncă și efort. Dar cum să restabilim componența unui popor care este distrus sau se autodistruge prin emigrare, natalitate redusă, mortalitate înaltă”?**, - susține, pe bună dreptate, cu acest prilej Președintele Dodon.

„**Este clar că situația demografică cu care se confruntă țara este generată de procesele negative înregistrate în principalele domenii social-economice**”, - a mai subliniat șeful statului.

Afirmațiile Președintelui sunt perfect adevărate, și totuși am găsit potrivit să dezvoltăm puțin subiectul cu pricina. Mai întâi, abordarea unor astfel de subiecte în colaborare și din perspectiva unor instituții internaționale precum ONU și Banca Mondială este minată de riscuri majore.

Vorba e că este bine cunoscut faptul că **anume ONU**, care, așa cum afirma recent în ultimul său discurs despre starea națiunii **Viktor Orban, premierul Ungariei, a devenit cea mai coruptă organizație internațională, alături de instituțiile UE, acestea fiind totalmente penetrate și corupte de către rețelele globaliștilor de teapa lui George Soros** (<https://flux.md/stiri/discurs-despre-starea-natiunii-al-lui-viktor-orban-prim-ministru-al-ungariei>). Anume ONU, prin impunerea unor pretinse valori cum ar fi homosexualitatea, feminismul, poliția juvenilă, individualismul hedonist ca sistem de referință pentru țările lumii, reprezintă cel mai mare pericol la scară planetară pentru familia tradițională și natalitate.

Iar dacă mai punem la socoteală și promovarea agresivă de către ONU a migrației masive și forțate, cu impunerea unor cote de imigrație pentru țările creștine, situația apare în toată gravitatea ei. Cine studiază mai cu atenție adevăratul rol al Înaltului Comisariat pentru Refugiați al Națiunilor Unite (UNHCR) din perspectiva intereselor naționale ale țărilor cărora li se impun cote de imigranți din zonele devastate de efectele turbocapitalismului sau ale capitalismului de tip colonial, care a devastat economic țările Lumii a Treia, după care prin același „tratament” al neoliberalismului de tip imperialist au fost trecute și țările din blocul ex-comunist precum Moldova, știe bine ce se urmărește prin derularea acestor proiecte de alienare a lumii printr-un metisaj generalizat. **Se urmărește anularea oricărui tip de apartenență**

la niște identități colective tradiționale, cum ar fi apartenența religioasă, națională, iar mai recent și cea sexuală.

Ar fi să amintim și de faptul că **anume ONU este principalul promotor la scară mondială a așa-numitei religii a drepturilor omului**, inclusiv prin Înaltul Comisar ONU pentru drepturile omului și, respectiv, Oficiul *ONU pentru Drepturile Omului* din Moldova, ce reprezintă **expresia ideologiei liberale ca principal virus care a distrus civilizația occidentală, bazele ei creștine și a indus modelul nomadului solitar, fără Patrie, fără atașamente și familie, preocupat exclusiv de satisfacerea propriilor plăceri narcisiace a individului-rege.**

Dar oare nu ONU a inventat așa-numita **planificare a familiei**, care a împânzit și țara noastră, descurajând sub pretexte pretins științifice nașterea de copii? Cităm în acest sens direct din Wikipedia: **„Planificarea familială reprezintă conceptul care permite atât cuplurilor, cât și persoanelor fizice – în mod individual, să utilizeze atât metode de control ale concepției și nașterilor pentru a anticipa și atinge numărul dorit de copii și intervalul de timp dorit între nașteri, cât și metode de tratament ale infertilității involuntare.”** Tot acolo sunt trecute linkurile care explică noțiunile **„contracepție”, „avort”, „fertilizare in vitro”**. Pentru oricine și-a păstrat optica firească asupra omului, însăși ideea de întrerupere a așa-zisei **„sarcini nedorite”, prin contracepție sau avort, reprezintă o omucidere.**

Anume această ideologie profund anticreștină și inumană a produs ceea ce astăzi este numit de către demografi **„iarna demografică”**. **Scăderea catastrofală a natalității în spațiul occidental nu are câtuși de puțin explicații de ordin economic, ci exclusiv**

ideologic. Societatea capitalistă de tip occidental este cea care a produs un fenomen de o gravitate fără precedent în istorie: egoismul dus la limita sa extremă prin renunțarea la căsătorie (înlocuită cu concubinajul în masă), prin generalizarea relației matrimoniale bazate pe contract (însăși dragostea și rostul familiei ca instituție menită să perpetueze viața, neamul, umanitatea fiind reduse la o formalitate juridică), prin promiscuitate, prin ridicarea la rang de normă a tuturor formelor de deviații sexuale, de la homosexualitate și până la pedofilie, zoofilie și necrofilie.

Tot aici ar trebui să pomenim măcar în treacăt ceea ce în **Occidentul spre care mai râvnesc naivii din Orientul nostru desacralizat** deja practică la scară largă. Și anume, ceea ce se numește cu ipocrizia și perversitatea atât de caracteristice acestui tip degradant de societate „**educația sexuală**”, **interzicerea cuvintelor „mamă” și „tată”**, **caracterul opțional al apartenenței sexuale, inclusiv vizitarea WC-urilor publice nu în funcție de sexul pe care îl ai prin naștere, ci în funcție de preferința personală de a te considera bărbat sau femeie.** Iar așa cum Moldova este supusă unei occidentalizări masive și agresive în toate sectoarele societății, devenind parte a Occidentului global, principiul echidistanței caracteristic unui stat neutru nu mai este aplicabil. Alegerea care trebuie făcută este în favoarea Europei, dar împotriva UE, în favoarea tradiției, dar împotriva dictaturii globaliste.

Iar cât privește participarea **Băncii Mondiale** la astfel de inițiative, ar trebui să manifestăm prudență maximă în acest sens. Asta pentru că instituția respectivă este, alături de **FMI și OMC**, rodul **Acordului de la Bretton Woods**, care a pus bazele sistemului economico-financiar mondial ce a permis afirmarea supremației SUA la

scară globală în detrimentul celorlalte țări ale lumii. **Și dacă suntem astăzi într-o groapă demografică fără precedent în istorie, cauzată în principal de factori de ordin social-economic, „meritul” acestei „performanțe” aparține anume Băncii Mondiale și FMI.**

Oare nu anume aceste instituții ale imperialismului american au impus **„terapia de șoc”** și **„reformele structurale”**, care au năruit economiile țărilor din spațiul ex-comunist? Oare nu tot aceste instituții, care ne creditează pentru a ne sugruma definitiv, impun și la ora actuală principalii parametri economico-financiari statului nostru, de la structura Bugetului și până la fiscalitate, de rata de schimb până la salariul minim pe economie? Oare nu tot de aici ni se trage **regimul de liber schimb**, care a înmormântat definitiv șansa noastră de a depăși impasul economic prin reindustrializare?

Oare nu anume aici rezidă cauza acestui monstruos **„liber schimb”**, care funcționează impecabil: **importăm produse, servicii și capitaluri străine și exportăm oameni, deveniți argați pe piețele forțe de muncă externe?** Cum să diminuezi exodul forței de muncă pe piețele externe când capacitatea de absorbție a economiei naționale este în scădere dramatică? **Cum să concurăm în regim de liber schimb cu UE, Turcia și, mai nou, cu China?**

În discursul deja citat mai sus **Viktor Orban** spunea cu mândrie că una dintre principalele performanțe ale guvernării conduse de el este renunțarea la finanțarea externă. Expresia lui plastică era formulată astfel: **„Euro-blabla, seducția liberală, discursul corect politic golit de conținut au fost date uitării. Am trimis botnița la Bruxelles și lesa la FMI”**. A venit timpul ca și la noi, în Moldova, oamenii de stat să aibă abordări la fel de viziune și curajoase.

Deoarece doar ele pot avea rezultate practice, inclusiv pentru creșterea oportunităților de creare a unor locuri de muncă atractive, dar și pentru sporirea natalității. Iată ce zice în acest sens Orban:

„Și suntem recunoscători tuturor tinerilor unguri care au ales să își întemeieze o familie. Numărul căsătoriilor a crescut la 46%. Cifra magică pe care am numit-o rată de fertilitate a trecut de la 1,23 la 1,49. Este un început promițător, deși încă departe de 2 care asigură reînnoirea generațiilor. Un obiectiv îndepărtat, dar nu de neatins”.

Iată că și **Președintele bolivian Evo Morales** anunță despre decizia țării sale de a înceta orice cooperare cu FMI și Banca Mondială. Dăm doar două exemple recent în acest sens, cel ungar și bolivian, deși întreaga existență a celor două **„arme de distrugere în masă” născute de sistemul Bretton Woods** confirmă fără putință de tăgadă un adevăr dur. Orice șansă de renaștere economică, și, implicit, de stopare a prăbușirii demografice a unor țări ca **Moldova** depinde în cel mai direct mod de emancipare lor de sub jugul acestor **„parteneri de dezvoltare”** care și-au arătat esența distrugătoare pe parcursul celei de-a doua părți a secolului XX și a începutului noului mileniu. E suficient să facem trimitere în acest sens la doar o singură lucrare a autoarei canadiene Naomi Klein **„Doctrina socului. Nașterea capitalismului dezastrelor”**.

O economie dominată din exterior nu poate genera prosperitate, nici salturi demografice. Iar cazul Moldovei este anume unul de acest fel. Soluția e la îndemâna oricui: practicarea patriotismului economic, acesta fiind parte integrantă a patriotismului ca sentiment de dragoste pentru propria țară și popor, venerația pentru înaintași și grija pentru urmași.

Anume această concepție a fost enunțată în câteva rânduri de către Președintele Igor Dodon, el fiind singurul politician de vârf de la noi care și-a asumat această platformă a suveranității economice. Iar șansa țării noastre depinde în cel mai direct mod de îndemânarea lui de a solidariza în jurul acestui proiect național o majoritate cât mai largă a cetățenilor.

Ar mai fi de menționat și alte aspecte care țin de catastrofa demografică în care ne-am pomenit. Așa cum am spus deja mai sus, **cauzele exodului masiv al cetățenilor noștri peste hotare, ca și ale descurajării tinerilor de a crea familii și de a naște copii, nu sunt doar de ordin economic.** Poate nici măcar în primul rând de ordin economic. Ele rezidă în tipul de societate care ne-a fost indus în ultimele decenii, după căderea comunismului. **Plonjarea din comunismul defunct în liberalismul triumfător a reprezentat acea capcană ideologică și civilizațională în care s-au pomenit toate țările din regiunea noastră.** Așa cum arată **Joseph Stiglitz**, laureat al Premiului Nobel pentru economie, doar China a fost cea care a evitat cursa întinsă de către neoliberalii americani. Ceilalți însă au încăput în malaxorul seducător al capitalismului de tip hedonist, promovat prin cultura de masă, dar și prin inginerii sociale extrem de sofisticate, ce reduc ființa umană la funcția de căutare a plăcerilor vieții. Așa cum susține autorul francez **Herve Juvin** prin însuși titlul ultimei sale lucrări, suntem în epoca „**dominației dorinței**” („**Le gouvernement du desir**”, ed. Gallimard, 2016).

Societatea de consum, care a triumfat în Occidentul rostogolit în groapa demografică, s-a extins cu toate tentaculele și tentațiile ei și asupra unor societăți ca Moldova. Și aici pentru a ieși din această groapă doar măsurile economice ar fi insuficiente, deși indispensabile. Ce fel de societate construim? Cine suntem? Ce modele urmăm? Iată

câteva întrebări fundamentale care stau în fața noastră. **Vom continua și de acum încolo să urmăm rețetele ucigătoare sub aspect spiritual, cultural și economic din Occident? Dar asta ne va duce direct spre un suicid colectiv, spre un fel de eutanasiie colectivă, aplicată cu dulceața și fascinația metodelor soft, până la dispariția definitivă a poporului nostru.**

Cuiva i se pare exagerată afirmația noastră? Atunci să ne gândim profund la ceea ce deja este numit de către un șir de autori occidentali „**ultima generație**”. Dacă e să facem o estimare sumară a numărului de tineri moldoveni care refuză căsătoria și nașterea de copii, am avea un răspuns rapid, la nivelul fiecărei familii care are urmași buni de înșurat (măritat), dar care au decis (sau pur și simplu o fac fără a se concentra asupra subiectului) că, deși se trag dintr-un neam, au avut strămoși, bunici și părinți, ei, cei de azi, nu mai vor, pur și simplu, să devină nici părinți, nici bunici. De fapt, asistăm la o tragedie fără precedent în istorie. **Iată prima generație de oameni care își vor înmormânta părinții, dar care, nemaiavând urmași, atunci când le va veni rândul să plece în lumea celor drepți, ei vor fi conduși spre groapă nu de copii și nepoții lor, ci de serviciul pompe funebre al administrației locale.**

Capcana psihologică în care a încăput tineretul de azi, încă o dată, e mult mai gravă decât o explicație sau, mai curând, o justificare de ordin economic. Specialiștii au numit această stare de paralizie spirituală „**dilatarea clipei**”, adică acea condiție când omul este orbit de micile preocupări cotidiene, în special orientate spre o stare inertă și continuă relaxare, care îl lipsește de orice preocupări superioare proprii vieții meschine. **Astfel, starea de sterilitate spirituală are ca efect direct sterilitatea biologică. Pierderea instinctului**

reproducerii, a dorinței de a deveni tată sau mamă ca și condiție minimă a stării de normalitate reprezintă un fenomen unic în istorie. El este, încă o dată, rodul direct al individualismului narcisiac, ce afectează doar Occidentul și țările intrate în sfera de influență a acestui tip de „civilizație a morții”, cum o numea pe bună dreptate Papa Ioan-Paul al II-lea.

Iar dacă mai avem o șansă de renaștere, de refacere demografică a poporului nostru, ea este legată în cel mai direct mod de revenirea la credința creștină, la Ortodoxie. Atenție! Lumea musulmană nu are probleme de ordin demografic. Nici chinezii, nici indienii. Iată de ce iarna demografică poate fi învinsă în primul rând printr-o primăvară religioasă.

Închei cu o idee pe care am mai adus-o în titlul ultimei mele cărți. Ea se numește „Ortodoxie și naționalism economic”. Iertată-mi fie lipsa de modestie, însă numai prin practicarea credinței noastre ortodoxe și numai prin punerea în aplicare a naționalismului economic putem să determinăm un nou început pentru neamul nostru.

Și aici, ca întotdeauna, planul metafizic primează și îl determină pe cel fizic. Nu invers. Duhul primează asupra materiei. Iar primatul economiei și celelalte mituri ale capitalismului doar împiedică omul de azi să deslușească adevăratele cauze ale problemelor care îl copleșesc.

Să dea Dumnezeu ca oamenii noștri de stat să ajungă la înălțimea vocației lor prin însușirea și mai ales promovarea unui proiect major, unic, fără precedent pentru ultimele trei decenii, care să ne aducă **bucuria**

duhovnicească și materială de trăire a unei primăveri, care să vină după o lungă și istovitoare iarnă sufletească și demografică.

Acum, aflându-ne în Săptămâna Patimilor Mântuitorului nostru Iisus Hristos, e tocmai vremea când ne putem reculege, putem medita în tihnă asupra unor lucruri care contează în primul rând pentru oricine crede în El, Cel Care a Murit și a Înviat pentru noi.

**Marțea Mare,
3 aprilie 2018**

Apropo de îngrijorările Moscovei față de distanțarea lui Nazarbaiev și criticile lui Lukașenko

Nimic surprinzător în turnura de la Astana. Rămânând a fi capitala unei superputeri globale, Moscova ar trebui totuși să se întrebe de ce până și cei mai apropiați aliați ai săi, Belarus și Kazahstan, dau semne de îndepărtare față de ea.

E foarte simplu să învinuiești liderii respectivi de lipsă de loialitate, de trădare și ingraturitudine. Și e mult mai dificil să manifesti ceva mai multă empatie, să înțelegi și să ții cont de interesele altora.

Odată cu căderea Rusiei țariste, toate fostele ei periferii au căutat să scape de sub tutela imperiului rus. Istoria s-a repetat în 1991, odată cu prăbușirea URSS. Ce e de făcut? De revenit la Ivan Ilyn, marele filosof ortodox rus, vocea profetică a Rusiei, dar și la Soljenițîn. Parteneriatul bazat pe reciprocitate, pe desemnarea unor dușmani externi comuni, dar și pe dragoste creștină ar putea fi elemente ale regândirii paradigmei de reconfigurare geopolitică a spațiului ex-sovietic și eurasiatic în ansamblu.

E cert că Uniunea Vamală dă semne de grave disfuncții. Altfel nici nu putea fi, atâta vreme cât s-a încercat imitarea modelului UE. Și așa cum în UE motorul economic sau hegemonul politic e Germania, în Uniunea Eurasiatică acest rol îi revine (și l-a asumat în mod explicit) Rusiei. Iar dacă e unul care e lider, ceilalți sunt sateliți. Altfel zis, nu o piață comună, cu cele patru libertăți neoliberale la bază, ci un centru

strategic comun, care să concentreze doar deciziile majore de factor de echilibru în fața expansiunii SUA sau a altor pretendenți la crearea unei lumi unipolare. Altfel zis, un parteneriat strategic cu Rusia trebuie să admită practicarea anumitor politici economice protecționiste de către actorii acestei construcții geopolitice.

Din această perspectivă, neoeurasiansimul lui Aleksandr Dughin, concepția lui asupra multipolarității ar mai putea salva proiectul de anvergură continentală al civilizației noastre. Însă nu Dughin este sfetnicul principal la Kremlin, ci tot felul de liberali deghizați în patrioți sau ex-comuniști de o calitate îndoielnică.

În plus, dacă Moscova nu va ține cont de sensibilitățile de ordin cultural și lingvistic al popoarelor din țările ex-sovietice, pedalând doar pe drepturile minorităților ruse care, chipurile, ar fi discriminate, dar și deseori montându-le contra popoarelor și țărilor în care s-au pomenit după destrămarea URSS, orice construcție de genul CSI sau Uniunea Vamală vor fi la fel de vulnerabile și lipsite de consistență.

Iar asta lovește în mod direct atât interesele Rusiei, cât și ale țărilor noastre. Asta întrucât slăbirea relațiilor dintre noi e în interesul inamicului nostru geopolitic de moarte - imperiul răului absolut care sunt la ora actuală SUA ajunse să fie controlate de o secta globalistă periculoasă pentru toate popoarele lumii, inclusiv pentru cel american.

19 aprilie 2018

Un marș FĂRĂ FRICĂ de Dumnezeu

„Dragul meu, aiștia n-au nici frică de Dumnezeu, nici rușine de oameni”, - spunea bunica mea Alexandra când vedea pe cineva care sfidează bunul simț și deraiază din tradiția noastră de oameni întregi la fire și deprinși cu ordinea veche de când lumea. Din nefericire, vorba asta înțeleaptă se potrivește pe de-a-ntregul cu scamatoriile șocante ale grupului de scandalagii, care se erijează în apărători ai noii doctrine obligatorii pentru „lumea civilizată”. Adică, acea lume care s-a rupt de la starea de normalitate ce a caracterizat toate societățile umane de la originea lumii și până la marea răsturnare, ce a s-a produs ca o irupție de vulcan cu lavă nimicitoare a tot ce întâlnește în calea ei. Lucrarea ocultă, neîncetată, ca a unui vierme neadormit, de surprare a temeliiilor firești ale popoarelor, coboară în negura „vremurilor noi”, intrate în scena istoriei de când omul a fost înșelat că el, și nimeni altul, este „măsura tuturor lucrurilor”. Apostolatul malefic al detractorilor Tradiției s-a întemeiat dintotdeauna pe inducerea vicleană și sfidătoare în mintea omului a iluziei narcisiace, potrivit căreia acesta n-ar trebuie să facă altceva decât să-și admire cu trufie propria reflecție în oglindă.

Culmea acestei perversiuni morale și tertip intelectual a reprezentat-o întreaga epopee a „falșilor profeți”, intrați în istorie ca „ilumiști” (de fapt, termenul corect, nevicat de intenția subtilă de a deturna sensul inițial, este cel de „ilumiinați”). Astfel, încetul cu încetul, cultura a fost separată de cult, Statul și Școala - de Biserică, și în definitiv omul de Dumnezeu. Una dintre manifestările emblematiche ale acestei erezii a reprezentat-o, de pildă, agresiunea „tainei fărădelegii” asupra

„ficei mai mari a Bisericii” care era Franța, prin revoluția anticreștină ce culminat nu doar cu asasinate în masă, ci și cu inaugurarea monumentelor dedicate Zeiței Rațiunii. Noua idolatrie avea menirea să înlocuiască bisericile devastate și clerul asasinat în masă. Din acel moment începe afirmarea Cultului Marilor Personalități.

Societatea, fiind desacralizată forțat printr-un val de violențe de o cruzime rar întâlnită în istorie, a fost determinată să-și uite tradiția milenară și să se închine noilor zeități păgâne. Mistica creștină, care a produs civilizația europeană, a fost abandonată. Purtătorii acestei viziuni apostatice s-au erijat în postura de filosofi, scriitori, savanți și alți servanți ai întunericului. Locul Evangheliei, a Patristicii, a sfinților și martirilor mărturisitori ai lui Hristos a fost uzurpat cu perfidie de către „monștrii sacri” ai Modernității. Generație după generație, atât în Occidentul capitalist, cât și în Răsăritul comunizat, a fost învățată să li se închine cu o venerație oarbă. „Cum a spus Jean-Jacques Rousseau”, „cum a zis Montesquieu”, „cum afirma Denis Diderot, Hegel, Kant etc.” – iată doar câteva nume de referință pentru dogmele obligatorii ale școlii moderne.

Această erezie a căpătat încă din 1789 forma Declarației drepturilor omului și ale cetățeanului. Iar după cel de-al Doilea Război Mondial s-a regăsit în Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată de către ONU în 1948. Anume această ideologie înșelătoare, atât de atractivă și chiar seducătoare, care pare să se concentreze asupra respectului demnității persoanei, a căpătat în ultimele decenii formele sale extreme, care sparg toate zăgazurile ce s-au mai păstrat în mentalul colectiv și în legislațiile naționale. „Revoluția sexuală” din anii șaizeci ai secolului trecut a reprezentat încă o izbucnire a vulcanului aducător de foc nimicitor a limitelor morale.

Separarea sexului de relația matrimonială, inventarea pilulei contraceptive și producerea în serie a prezervativelor, relaxarea divorțurilor, legalizarea avorturilor, eutanasia – toate acestea fac parte din aceeași strategie de alienare a lumii. «Sex & Drugs & Rock & Roll» – iată modelul promovat de „starurile” culturii de masă. Cultul corpului, al plăcerilor vieții, hedonismul noului tip de capitalism al tentației s-a revărsat din epicentrul focarului de infecție - Occidentul - peste întreaga planetă. Organizațiile internaționale, în primul rând ONU, au devenit promotoare agresive ale acestui „cult al morții”, cum l-a numit pe bună dreptate Papa Ioan-Paul al II-lea. Iar în avangarda acestei operațiuni de proporții mondiale se postează clica de globaliști de teapa lui Soros și a altora din spatele lui, care au uzurpat puterea în SUA, folosindu-le ca pe o măciucă împotriva tuturor țărilor vulnerabile economic și militar. Țările ex-comuniste, ca și țările Africii sărace, primesc „ajutoare umanitare” și sprijin din partea falșilor parteneri de dezvoltare precum FMI, Banca Mondială, SUA sau Uniunea Europeană cu condiția introducerii obligatorii în legislația națională a unor norme ce surpă temeliile acestor culturi și civilizații. Marile corporații transnaționale sunt și ele angajate din plin în lucrarea malefică de desfigurare a societăților.

Principala țintă a artizanilor acestei secte fundamentaliste, întruchipate de ceea ce numim eufemistic plutocrația globală, este familia tradițională. De câteva decenii ofensiva a ceea ce se numește LGBT a căpătat proporții uriașe. Dispunând de resurse financiare nelimitate și de grupuri de lobby pe lângă organismele internaționale și autoritățile naționale ale practic tuturor țărilor (cu excepțiile notorii reprezentate de Rusia, China, Coreea de Nord și lumea musulmană), secta respectivă își recrutează servanți din rândurile elitelor politice (false, evident!), a presei, culturii și sistemului educațional. Și toate acestea sub pretextul perfid al afirmării nelimitate a acestei noi religii

laice care a devenit ideologia drepturilor omului. O serie întreagă de țări occidentale a și introdus în legislație prevederea care egalează căsătoria dintre bărbat și femeie cu cele dintre persoanele de același sex. Însăși apartenența sexuală, care era de la facerea lumii un dat nativ al fiecărei persoane, devine opțională. „Transsexualii” sau persoanele „transgender” populează spațiul public din ce în ce mai masiv, devenind noile vedete ale „societății spectacolului”. Revoluția antropologică îndreptată spre dezumanizarea omului a și căpătat formele unui tip de totalitarism fără analogii în istorie. „Poliția gândirii” îi blamează cu duritate și îi sancționează prin intermediul unor măsuri punitive pe toți indezirabilii, pe cei care mai au îndrăzneala să spună franc și în mod public adevărul.

Și totuși, unele țări ex-comuniste, în special țările din grupul de la Vișegrad cu liderul lor incontestabil, premierul maghiar Viktor Orban, (ca să nu mai vorbim de Rusia care, în virtutea ponderii sale geopolitice își poate permite să contrazică deschis Sistemul) au și arătat voință politică, sfidând amenințările și blestemele noilor jandarmi ai conștiinței. Din păcate, însă, cu totul altfel stau lucrurile în Republica Moldova. Rețeaua de ONG-uri finanțate copios din centrele de influență occidentale, media dominantă, conectată la aceleași centre de putere, partidele politice afiliate noii dictaturi ideologice și politice din Vest alcătuiesc acea numeroasă liotă de heralzi ai întunericului, travestiți în vestitori ai unei civilizații superioare ce urmează a fi impusă cu orice preț și moldovenilor. Anume aceștia fac sluj cu o nerușinare fără margini în fața dictatului celor care le asigură prosperitatea personală, anume ei țopăie ca niște saltimbanci de dragul boșilor din exterior. Poziția fermă a Bisericii Ortodoxe din Moldova îi lasă reci. Mai grav, ea este ținta predilectă a atacurilor mediatice puse la cale de noii convertiți la religia drepturilor omului de a-L sfida pe Dumnezeu.

Și dacă preț de o jumătate de veac poporul nostru, ca, de altfel, toate popoarele ajunse sub dictatura comunistă, au detestat profund comisarii bolșevici, oare astăzi nu același dispreț și respingere merită noii comisari ai noului totalitarism ideologic?

Priviți-le exhibiționismul plin de nesimțire! Fiți atenți la cine le ține hangul. Rețineți-le numele. Uitați-vă la grimasele lor, la jubilația neghioabă care le desfigurează chipurile. Auziți cum se hlizesc în batjocură? Le vedeți rictusurile de pe fețele lor crispate în rânjete lăbărțate? Ei ricanează cu maliție drăcească în fața pasivității noastre complice.

19 mai 2018

Absenți la apel. O femeie creștină spune ceea ce alții trec sub tăcere

„Cel mai trist e că nu este nici mitropolitul Vladimir, nici prezidentul nostru Dodon, nici din primărie. Înseamnă că ei sunt de acord? Asta e cel mai trist”.

(O credincioasă care a participat la acțiunea de protest împotriva marșului LGBT)

Înțelepciunea populară are o mulțime de proverbe și zicători care țin de tăcere. De pildă: tăcerea e de aur. Sau: dacă tăceai, filosof rămâneai. Și totuși, această ocazie scandalosă parcă nu armonizează cu exemplele de mai sus. Mai curând ar fi vorba o tăcere complice, compromițătoare, mai mult decât elocventă. Oare chiar să fie atât de puternică presiunea cercurilor mai mult sau mai puțin oculte, dar în mod cert perverse și radical anticreștine, încât au reușit să pună călușul în gură tuturor conducătorilor politici de prin rang? Și asta indiferent de faptul dacă aceștia se declară de stânga sau de dreapta, filoruși sau prooccidentali.

Desigur, e vorba de o zi de sâmbătă, când și oamenii politici au dreptul la odihnă. Binemeritată sau nu, e o altă poveste. Nu dorim să ne pripim cu concluziile. Dar luni sau cel târziu marți vom avea prilejul să ne convingem câți dintre cei care populează firmamentul politicii

moldovenești mai păstrează un minim bun simț și decență, câți se tem de Dumnezeu mai mult decât de ambasadorul SUA. Ori interesul politic meschin, cariera personală, ordinarul parvenitism le-au șters definitiv și irevocabil orice urmă de omenie? Oare chiar întreaga clasă politică – și ne referim la cei mai cu moț, mai cu prezență parlamentară și cu funcții barosane în stat – s-a curvit de-a binelea? Oare și pe ei i-a mâncat definitiv otrava „corectitudinii politice” și slugărnicia față de sforarii din Vest?

Remarcăm că Biserica Ortodoxă din Moldova a lansat în ajunul marșului nerușinării sodomiților și al nesimțirii guvernanților un apel destul de univoc de dezaprobare a respectivei acțiuni. Ce fac, însă, celelalte culte care se declară creștine? Tac mâlc ori pur și simplu poziția lor nu a răzbătut în presă?

Unii naivi, rămași în urmă de căruța istoriei, mai blamează până astăzi defunctul regim comunist, crezând că acesta ar fi fost cel mai degradant, cel mai ticălos și cel mai anticreștin din istorie. Nu, domnilor! Iată că se poate și mai rău. Sub dictatura globală de factură liberală se întâmplă lucruri mult mai grave. Pătura superpusă, cum ar zice Eminescu, a luat apă în gură, face temenele și se târăște asemeni unor viermi în fața noii stăpâniri. Noua nomenclatură este nu mai puțin venală decât cea sovietică. Iar cine riscă să deschidă gura, să-și ridice vocea împotriva regimului totalitar liberal, riscă fie să ia un baston de polițai pe spate, să primească în față gaz lacrimogen și chiar să fie târât prin procese judiciare de către avocații pidosnicilor. Iar din ghearele lor fără amenzi usturătoare nu scapi. Consiliul anti-discriminare stă de veghe cu strășnicie și îi sancționează pe toți cei care nu și-au pierdut rușinea și nici curajul.

Interesul Național ca Modus Vivendi

Din câte se vede, a fost mult mai ușor pe vremea sfârșitului URSS ca poporul să se ridice la apărarea valorilor naționale: Limbă, Alfabet, Tricolor, Independență. Parcă ne-am recăpătat atunci multe dintre drepturile noastre naționale. Dar oare valorează acestea ceva fără recuperarea plină a drepturilor noastre religioase, a demnității noastre de creștini ortodocși, a onoarei noastre de a fi mărturisitori ai Lui Hristos?

19 mai 2018

Virgula ca semn al rafinementului stilistic sau de ce mi-s dragi procurorii?

O expertiză lingvistică a rechizitoriului meu

În legătură cu urmărirea penală căreia sunt supus, multă lume mă întreabă ce e, totuși, în hârtiile întocmite de procurori? Ehe, dragi prieteni, multe lucruri interesante pot fi găsite în hârtoagele plastografiate de către stimabilii mei procurori și ofițeri de urmărire penală, care luptă cu strășnicie și abnegație cu hidra corupției. Astăzi, însă, nu vom da prea multe detalii din povestea cu iz de roman polițist, înșirată în dosarul meu. Mă voi ocupa strict de aspectul lingvistic al textelor înșirate pe hârtie de către tinerii imberbi de la Procuratura Anticorupție. Pentru a trece în revistă toate aberațiile de ordin gramatical și stilistic din voluminosul și captivantul meu dosar, ar trebui să consum o groază de timp și să mă extind pe zeci de pagini. De aceea mă voi limita doar la compunerea intitulată „Rechizitoriul”.

Așadar, în așteptarea sentinței și fiind îngrozit de perspectivele trimerii mele la răcoare (deși pe o astfel de căldură, cine știe, poate nu e chiar atât de grav), am hotărât să dau niște lecții publice gratuite dragilor mei luptători (selectivi și părtinitori) cu corupția.

Se știe că cea mai neghioabă greșală este virgula pusă între subiect și predicat. Citez: „*În cadrul audierii sale în calitate de învinuit Roșca Iurie, (!!!) nu a recunoscut vinovăția în (!!!) săvârșirea crimei...*”. În plus, corect este nu „vinovăția în săvârșirea crimei”, ci „vina de săvârșire a crimei”. Prepoziția „în” este aici un

calc din limba rusă, după modelul expresiei „виновность в совершении преступления”. Cum să nu ne mârhească o astfel de ținută lingvistică? Păi oare degeaba generația noastră a luptat pentru Limbă și Alfabet, pentru ca tinerii de azi, care abia se nășteau în perioada respectivă, să o vorbească și să o scrie atât de infect și primitiv, ca pe vremea sovieticilor?

Mai la vale găsim aceeași monstruoziție lingvistică: „**confirmă integral vinovăția învinutului Roșca Iurie în (!!!) comiterea faptei prejudiciabile care îi este incriminată**”. Așadar, nu „în comiterea”, ci „de comiterea”. Mai departe. Cităm din nou: „**depunând o cerere de chemare în judecată (aici lipsește virgula!!!) solicitând anularea celei de a două emisie (corect – emisii!) de acțiuni...**”. Întâi de toate fraza este defectuoasă din cauza utilizării de două ori succesiv a gerunziului, „depunând” și „solicitând”. Iar înaintea acestui mod verbal, care exprimă o acțiune în desfășurare, virgula este obligatorie.

„...**Judecătoria Comercială de Circumscripție, judecător Maria Moraru (aici iarăși lipsește virgula!) a admis acțiunea înaintată de...**”. Întrucât este vorba despre o expresie incidentă, care vine să precizeze ceva, ea se izolează în mod obligatoriu prin virgule.

„...**Care era fondator ... a (corect – al!) unei întreprinderi (sic!) denumirea nu o cunoaște...**” Întrucât este vorba de o persoană de sex masculin, corect era să se utilizeze „al”, nu „a”, ultimul fiind valabil doar pentru feminin. DEX-ul precizează că acesta „însoțește pronumele posesiv sau numele posesorului, în cazul când substantivul care exprimă obiectul posedat este nearticulat sau însoțit de un atribut nearticulat, legat direct de numele posesorului”. Expresia

„denumirea nu o cunoaște”, fiind inserată în mijlocul frazei, are funcție incidentă, prin urmare, se izolează prin virgulă.

„*Care avea să-l ajute să soluționeze pozitiv* (sic!) *chestiunea în justiție*”. Unu. Expresia „a soluționa pozitiv” este și tautologică, și năstrușnică. Pentru că ori soluționezi, rezolvi o problemă, ori nu. Iar întrucât este vorba despre criminalul de mine, în loc de „care avea să-l ajute” trebuia scris „care ar putea să-l ajute”. Că doar despre trafic de influență se vorbește în propoziție, iar asta înseamnă și simpla pretindere că ai influență, mai ales că din povestea denunțatorului și a procurorilor săi reiese că subsemnatul doar a pretins că rezolvă, nu și a rezolvat treaba (Rușine să-mi fie! Promisiunile trebuie onorate. Altminteri degeaba juri pe art. 326 alin (3) lit.a) și apoi nu te ții de cuvânt.).

„*L-a telefonat pe Roșca Iurie*”. Aiurea! Expresia corectă e „i-a telefonat cuiva”, dar și „l-a sunat pe cineva” sau „i-a dat un telefon”.

„*În cadrul discuției a convenit cu Roșca Iurie să se întâlnească la oficiul Partidului Popular Creștin Democrat (în continuare - PPCD) al cărui președinte era Roșca Iurie*”. Iarăși aceeași scăpare regretabilă, înainte de „al” lipsind virgula. Apoi, nu era necesară repetarea numelui meu de două ori în aceeași propoziție. În loc de nume, a doua oară mai potrivit era cuvântul „acesta” sau, dacă vă place mai mult, „învinuitul”, „pârâțul”, „infractorul”.

Pe parcursul întregului text dl procuror Mihail Ivanov sau poate subalternul acestuia, ofițerul de urmărire penală Alexandru Roșu, care s-a necăjit să facă toate hârtiile la indicația superiorului său, utilizează impropriu termenul „*oficiu*” în locul termenului corect „*birou*”. Ceea ce la englezi este „office”, românește e „birou”, deși rușii utilizează „офис”

preluat din engleză. În cazul nostru, din cauza presiunii îndelungate ale limbii ruse, cuvîntelul respectiv se pare că a migrat în limbajul juriștilor autohtoni totuși din rusă, nu din engleză. A se vedea și în acest caz ce spune DEX-ul.

În continuarea romanului polițist survine următoarea scenă: „*Atunci Roșca Iurie i-a oferit cartea sa de vizită* (Unde-i virgula, frate? Iar ai înghițit-o!) *pe care era indicat că este Vicepreședinte al Parlamentului* (Vicepreședinte se putea scrie și cu mică, deși, mă rog, majuscula mă onorează.) *și președinte al PPCD*”. Întrucât avem de a face cu o propoziție compusă, se impune în mod obligatoriu virgula în fața prepoziției „pe”.

„*Damaschin Alexei a acceptat transmiterea valutei străine* (Iar lipsește virgula!) *deoarece....*”. Așadar, virgula e indispensabilă, fiindcă este urmată de o precizare, o explicare a motivelor respective.

„*...Iar după ce judecătorii CSJ vor admite recursul* (Iar ai scăpat virgula, frățică!) *îi va transmite restul*.” Aici o acțiune este condiționată de o altă acțiune, care îi urmează în aceeași propoziție, virgula fiind necesară. Iar încheierea propoziției ar fi fost mai reușită dacă s-ar fi scris nu „restul” (cei care dau mită, nu dau și rest!), ci „restul banilor”.

„*Masa avea formă pătrată, joasă (?) pentru ceai (?)*”. Și aici ca de obicei lipsește virgula după cuvîntul „masă”. Iar expresia „masă pentru ceai” reprezintă o invenție lexicală care ar putea fi brevetată de autor. De ce nu „pentru cafea”?

„*Biroul era de dimensiuni mici* (alo, iar devorați virgula?) *probabil 3x3 metri*”.

Utilizarea predilectă a termenului „*safeu*”, admisibil, și totuși nerecomandabil, în locul termenului „seif” vine din obsesia tipică basarabeană de a scăpa de calcurile din limba rusă. Și întrucât rușii zic „seif”, moldovenii cad în capcana greșelii numite hipercorectitudine sau hiperurbanism.

„*I-a reproșat că a primit banii (!) dar nu și-a asumat obligația...*”. Conjunctia adversativă „dar” este precedată invariabil de virgulă.

„...*la ce Roșca Iurie a spus...*”. Iar capcane întinse de dominația rusei! Adică, „*на что он сказал*” s-ar traduce prin „la care acesta a spus” sau „, acesta spunându-i că”.

„*Roșca Iurie i-a spus că în colegiul care examinează revizuirea sunt 9 persoane, și că va fi necesar...*”. Primo. Spre deosebire de conjuncțiile adversative, cum ar fi *dar, iar* etc., în fața cărora virgula este obligatorie, înaintea conjuncțiilor copulative precum *și, sau, ori* etc. virgula nu este necesară. Aceasta se impune doar atunci când se repetă în aceeași propoziție. De exemplu: „*La Procuratura Anticorupție și procurorii, și ofițerii de urmărire penală sunt certați cu limba română*”. Secundo. Când e vorba de persoane, scriem nu cifre, ci cuvântul integral; adică, nu *9*, ci *nouă* persoane. În schimb, când e vorba de cantități ce vizează obiecte neînsuflețite, cum ar fi, de ex., „*9 kilograme, 9 kilometri*”.

„*Damaschin Alexei a fost de acord* (lipsește virgula, vezi mai sus) *dar i-a spus...*”

„*Roșca Iurie i-a spus că Vladimir Voronin și partidul comunistilor se va întoarce la guvernare...*”. Aici corect e „se

vor întoarce” (e vorba de plural), iar denumirea partidului se scrie cu majuscule, indiferent de atitudinea subiectivă față de acesta.

„*I-a spus lui Iurie Roșca* (dincolo de atitudinea față de persoana mea, ar fi fost de preferat evitarea cacofoniei) *că juriștii săi nu au identificat temeuri de revizuire, la ce* (corect: la care) *el i-a spus...*”.

„*Damaschin Alexei i-a spus că nu are suma la moment dar o v-a* (sic!) *găsi*”. Trei greșeli într-o propoziție atât de scurtă depășesc doar performanța unor politicieni locali, care comit câte patru greșeli în cuvântul „mama”. 1. „Sintagma „*la moment*” constituie un barbarism și trebuie evitată cu desăvârșire. În astfel de cazuri putem utiliza sintagme precum „în momentul de față”, „pentru moment”, „la ora actuală” etc. 2. Înaintea conjuncției adversative „dar”, așa cum am convenit mai sus, virgula e obligatorie. 3. Cuvântul „va” aici se scrie împreună. Rețineți: eu voi, tu vei, el (ea)va, noi vom, voi veți, ei (ele) vor”. Scrierea prin cratimă este valabilă doar când e vorba de pronumele personale *voi, dumneavoastră* etc. De ex.: „*Luând act de Rechizitoriu, învinuitul v-a trimis la origini*”. Deși a făcut-o doar în gând.

„*I-a spus (!?) în câteva săptămâni proiectul revizuirii va fi gata*”. După expresia „i-a spus” lipsește conjuncția „că”. Și nu proiectul revizuirii, ci al cererii de revizuire.

„*A indicat că (!!!) confirmă*”. Iarăși cacofonie.

„*Și cu pixul a scris o recipisă*”. Topica, adică ordinea cuvintelor, aici e una greșită. Ar fi fost corect „a scris cu pixul”, deși dacă scotea sintagma „cu pixul”, propoziția ar fi fost mai elegantă, iar ponderea acuzațiilor nu s-ar fi diminuat.

„*Peste în jur de o lună l-a telefonat...*”. Vezi mai sus. Corect: *i-a telefonat* sau *l-a sunat*.

Depoziția unuia dintre martori despre sicofantul Alexei Damaschin: „*De pregătirea acestui proiect se ocupa în exclusivitate Damaschin Alexei, care începând cu anul 2007-2008 a sustras (sic!) aproape un milion de dolari SUA din întreprindere pentru a „hotărâ” (?!) întrebarea...*”. Oho! Cum vine asta? Reiese că respectivul delator *a sustras* milionul? Iată ce spune DEX-ul despre verbul „a sustrage”: „*A-și însuși, prin fraudă sau prin viclenie, un lucru care aparține altei persoane; a fura*”. Așadar, ori clevetitorul meu e un escroc de zile mari și *a ciordit* de la firmă milionul (ceea nu e deloc exclus!), ori procurorul Ivanov (sau ajutorul său de nădejde, ofițerul Roșu) a vrut să spună că ipochimenul cu pricina *a ridicat, a scos, a luat* de la firmă suma respectivă. Deși e lăudabilă utilizarea de către oamenii (fără-de-)legii a literei „â”, așa cum e corect pentru limba română - însă doar atunci când e plasată între consoane -, în cazul verbului „a hotărî” se folosește litera „î”. Dar și mai gravă este sintagma calchiată în mod grosolan din limba rusă „a hotărî întrebarea” (решить вопрос). Aici e corectă expresia „a hotărî (a soluționa) problema”, iar în cazul dat, întrucât e vorba despre mituire, mai exact ar fi „a unge socoteala”, „a căuta pile”, „a influența decidenții” etc.

„*Deoarece el este și inginer (!) și jurist*”. Am arătat mai sus că atunci când conjuncția copulativă „și” se repetă în aceeași propoziție, virgula e indispensabilă.

Același martor despre pârătorul-detractorul meu: „*La acel moment era încrezut (sic!) că Damaschin Alexei a dat acel milion de dolari pentru a soluționa problemele cu statul referitor la autorizări și aprobări, impresia sa a fost că*

bani au fost dați de Damaschin (iar lipsește virgula!) *deoarece au fost emise două Hotărâri (!) ale Guvernului, și au fost obținute toate aprobările în termen scurt*". Trecem peste profilul sociopsihologic al imaculatului meu denunțător (deoarece aici ne ocupăm doar de aspecte lingvistice) și revenim la lecția de scriere corectă. Așadar, atunci când vrem să spunem că cineva e sigur de ceva anume, în nici un caz nu folosim cuvântul „încrezut”. Iată ce zice DEX-ul despre acest cuvânt: „(Persoană) care are o idee foarte bună despre sine; îngâmfat, înfumurat, închipuit, fudul”. Aici se potrivesc cuvintele *încredințat, convins, sigur*. Expresia „și au fost obținute”, precedată de o virgulă, șchioapătă de ambele picioare. Odată pentru că aici înainte de conjuncția „și” virgula nu e necesară; doi, deoarece mai plastică ar fi fost formula „toate aprobările fiind obținute în scurt timp”. Iar majuscula pentru „Hotărâri” e și ea pusă greșit, deoarece e vorba de plural.

„Nu cunoaște nimic despre careva (!!!) bani oferți de Damaschin Alexei concret lui Roșca Iurie și despre soluționarea problemei în justiție”, - susține acest martor valoros. Of, Doamne! Domnilor juriști de școală nouă cu năravuri vechi! Oare câtă vreme vom mai auzi din gura voastră această mărturie crasă a lipsei voastre de cultură generală și de lecturi elementare! Cuvântul „careva” poate fi atribuit doar unei persoane; acesta în nici un caz nu trebuie confundat cu termenii „niște”, „unii”. Aberația respectivă provine și ea din limba rusă sub formă de calc, rușii folosind în acest context sintagma „какие либо” sau cuvântul „никаких”. Aici s-ar fi potrivit expresia „despre existența unor sume de bani” etc.

„Dar știe că (!!!) cauza civilă...”. Iar cacofonie! Domnilor procurori, rețineți! Limba română admite doar trei cacofonii: Ion Luca Caragiale, Biserica Catolică și „ca Candu”. Altminteri chiar îmi vine să

folosesc un cuvîntel-blestem din limbajul scriitorului Vasile Vasilache, acesta punînd în gura unui personaj vorbulița mustoasă „*Cacu-m-aș!*”. Păi cam așa e, onorabililor. Anume astfel de exclamații provoacă asemenea măsluiri juridice și năzdrăvăanii stilistice.

„*În aceeași poză*”, adică fotografie. Aici pronumele demonstrativ este de genul feminin și se scrie astfel: „*aceeași*”. E valabilă și varianta „*aceiași*”, însă doar pentru pluralul masculin. De ex.: „*Aceiași procurori se dedau unor abuzuri strigătoare la cer*”.

„*În aceeași sală*”, „*pe aceeași pagină*”. Corect: „*aceeași*”, e feminin.

În concluzie, aș vrea să remarc faptul că greșelile scoase în evidență mai sus nu sunt o excepție, ci caracterizează modul de exprimare și de scriere a majorității absolute a juriștilor de la noi. Desigur, putem da vina pe trecutul nostru istoric, pe dominația limbii ruse pe vremea sovieticilor, dar după atîția ani de la adoptarea limbii de stat, după studii liceale și universitare, plus (în cazul unora ca procurorul Mihail Ivanov) Institutul Național de Justiție, ar fi fost cazul ca iubiții noștri acuzatori de stat să se mai aplece și asupra corectitudinii scrierii și a vorbirii.

În postura mea ingrată de învinuit și de candidat la o detenție îndelungată, după de două ori trista mea experiență pe durata anchetei penale (28 februarie - 31 mai 2018, trei luni bătute pe muchie!), aș dori să-mi exprim speranța că măcar hotărârile judecătorești, fie ele de condamnare sau de achitare (personal aș prefera ultima variantă!) să fie întocmite nu doar cu respectarea tuturor elementelor procedurale prevăzute de legislație, ci și cu respectarea normelor limbii literare române.

Analiza lingvistică a rechizitoriului este scrisă în mod simbolic în ziua de 15 iunie, cea a comemorării lui Mihai Eminescu.

Maxima lui rămâne valabilă:

„Nu noi suntem stăpânii limbii, ci limba e stăpâna noastră!”

Iurie Roșca, alias „inamicul public numărul unu”

P.S.: Domnilor procurori și ofițeri, vă rog mult de tot să nu vă supărați pentru aceste rânduri. În speranța că ați rămas satisfăcuți de colaborarea noastră pe parcursul acestei primăveri atât de frumoase, vă urez toate cele bune și vă zic „pe curând”. Ne vedem la judecată.

P.P.S: Zâmbiți, vă rog, nu fiți triști. Cine știe, poate tocmai acum este momentul de vârf din viața dumneavoastră. Prin dosarul pe care mi l-ați cusut cu ață albă, aveți toate șansele să intrați în istorie. De ce? Pentru că detractorii și prigonitorii fac și ei parte din viața unei persoane mai răsărite ca mine, care, orice s-ar întâmpla, n-a făcut degeaba umbră pământului în ultimii treizeci de ani.

15 iunie 2018

Post-scriptum la lecția de corectitudine lingvistică pentru procurori

Subsemnatul, Roșca Iurie, învinuit într-un dosar instrumentat cu zel patriotic și cu plăcere specifică acuzatorilor de stat puși pe lupta corupția, recunosc, liber și neconstrâns de nimeni, că, fiind preocupat din adolescență de puritatea limbii române, zilele trecute am comis un articol în care atrăgeam atenția procurorilor, cu respectul cuvenit, asupra unor grave curențe în scrierea actelor. Astfel, pe lângă supliciul moral pricinuit de riscul de a ajunge la răcoare, mi se mai adaugă și chinurile unor lecturi agasante ale textelor înșirate cu generozitate sadică de către prigonitorii mei.

În spiritul colaborării benevole cu ancheta, aș dori să mai scot în evidență o teribilă monstruoasă lingvistică prezentă în rechizitoriul meu. Nu încapă nici o îndoială că aceeași formulare prăpăstioasă se perindă și în actele de acuzare, întocmite de majoritatea procurorilor. Cu acest prilej aș remarca fără pic de maliție și nici o urmă de aluzie la vreo persoană concretă că în literatura academică occidentală a devenit un loc comun următoarea idee. Scăderea bruscă a capacității generațiilor tinere de a scrie corect și coerent vădește o prăbușire dramatică a nivelului intelectual a acestora. Lipsa obișnuinței de a face lecturi temeinice sau cel puțin regulate, precum și invazia televiziunii și a Internetului, au devastat definitiv principalele funcții cerebrale ale celor care sunt numiți și „next generation”.

În cazul vorbitorilor de limbă română din Republica Moldova situația se agravează și din cauza presiunii limbii ruse, care a fost

dominantă în perioada sovietică, viciind capacitatea de vorbire și scriere a purtătorilor limbii noastre. Așa cum toate actele administrative erau întocmite în trecut în limba rusă, care devenise neoficial limbă oficială, calcurile mai persistă în limbajul profesional al juriștilor autohtoni și după aproape treizeci de ani de la adoptarea legii cu privire la limba de stat și revenirea la alfabetul latin.

Așadar, rechizitoriul întocmit împotriva mea se încheie în mod solemn cu următoarele rânduri evidențiate cu bold și subliniate:

„În temeiul celor expuse, SE ÎNVINUÎȘTE:

Roșca Iurie Ion, născut la 31 octombrie 1961....

În aceea că, el în luna decembrie a anului 2009....”.

Prima aberație lingvistică monumentală ține de utilizarea formei reflexive a verbului „*a învinui*”. Evident, această calchiere a migrat din limba rusă, ea sunând în original astfel: „**обвиняется**”. Din această formulare calică ar reieși că eu sunt cel care mă învinuiesc pe mine însumi. Ceea ce e totalmente fals. Procurorul Mihail Ivanov este cel care mă învinuiește, în timp ce eu pledez nevinovat, ca să folosesc un clișeu din limbajul jurnalistic de azi. În limba română formula utilizată de către domnul procuror e valabilă în cu totul alte cazuri. Am cules de pe Internet câteva explicații simple pe marginea verbelor reflexive.

„Un verb e reflexiv când acțiunea verbului rămâne asupra subiectului. Dacă subiectul și obiectul nu sunt la fel, verbul nu e reflexiv. Iată câteva verbe reflexive în limba română, acestea fiind ușor de recunoscut, de exemplu: a se spăla, a se îmbrăca, a se tunde, a se coborî, a-și întinde brațul, etc.”.

Revenind la situația mea ambarasantă de învinuit, chiar dacă aș fi recunoscut crima care mi se atribuie, oricum formula „*se învinuiește*” nu ar fi fost potrivită. Corect s-ar zice „**și-a recunoscut vina**”. Dar deoarece nu doar pledez, ci și sunt nevinovat, nici asta nu-și găsește locul în textul dosarului meu. Mai mult, întrucât nu intenționez să mă autocalomnierz sau să mă autodenunț (slavă Domnului, nu suntem pe vremea proceselor staliniste și tortura nu mai e la modă prin părțile noastre!), reflexivul trebuie lăsat la o parte definitiv.

Nu mai puțin anapoda este formula „*în aceea că*”, ca și virgula care îi urmează înainte de cuvântul „el”. Și această excentricitate stilistică e împrumutată din limba rusă: „*обвиняется в том, что...*”.

Iată și formula corectă:

„Roșca Iurie Ion, născut la 31 octombrie 1961, este învinuit de faptul că în luna decembrie a anului 2009” și mai departe s-ar fi putut continua înșiruirea legendei cu criminalul Roșca și victima lui inocentă.

Acestea fiind spuse, sper din toată inima ca observațiile mele binevoitoare, izvorâte din dragostea pentru limba română și respectul nețărmurit față de procurori, să servească drept circumstanțe atenuante, iar domnul procuror să ceară onoratei instanțe la momentul potrivit achitarea mea. Această solicitare ar putea a fi urmată de un demers oficial, semnat de către Procurorul General și adresat Președintelui republicii, prin care acesta să solicite decernarea celei mai înalte distincții de stat, Ordinul republicii, subsemnatului pentru merite deosebite în promovarea limbii române.

19 iunie 2018

Andrei Năstase – bomba cu efect imediat sub șezutul actualei guvernări

Știrea-trăsnet de ultima oră despre invalidarea mandatului lui Andrei Năstase pentru funcția de primar general al capitalei ridică mai multe semne de întrebare și necesită câteva observații asupra logicii comportamentului actualei puteri.

Mai întâi ar fi să ne întrebăm de ce sforarii actualului regim s-au lăsat ghidați de resentimente și de setea de răzbunare, și nu de un calcul politic rece care ar ținti viitoarele alegeri parlamentare?

Primul răspuns care e la suprafață ține de starea psihologică ce domină în cercurile actualei puteri. Este vorba de un sindrom periculos al atotputerniciei și invincibilității unei grupări care a reușit, prin utilizarea unui șir de abuzuri, ilegalități și trucuri juridice, să-și subordoneze toate instituțiile puterii de stat, inclusiv justiția, devenită o servitoare umilă a oligarhiei dominante.

Celebra expresie, potrivit căreia, puterea absolută corupe în mod absolut, ar trebui interpretată în cazul de față ca o dovadă a vicierii capacității de raționare lucidă a vârfurilor actualei puteri și de elaborare a unor strategii de autoconservare prin menținere la putere în perspectiva viitoarei confruntări electorale.

În loc să-i permită lui Andrei Năstase să accedă în funcția de primar al capitalei și să-l lase să se împotmolească în multitudinea problemelor gospodăriei municipale, creându-i piedici artificiale și

speculându-i nereușitele, decidenții din coridoarele întunecoase ale puterii au optat pentru consolidarea imaginii de protestatar al eternului rebel Andrei Năstase, care și-a arătat din plin capacitatea și chiar plăcerea de a se confrunța cu “hidra de la guvernare”.

Una dintre versiunile care ar justifica decizia actualului regim de neadmitere a lui Andrei Năstase la cârma administrației municipale este extrem de banală și ține obsesia de căpăturie a clanului care controlează puterea politică în stat pe seama jafului proprietăților municipale. Se pare că pentru gruparea respectivă, care ia în calcul eventuala înfrângere la viitoarele alegeri parlamentare, promovarea prin intermediul unui primar interimar docil a unor proiecte economice dubioase în următoarele luni a prevalat asupra unor calcule de ordin politic și electoral.

Hotelul cu treisprezece etaje care urmează să fie ridicat în locul cafenelei „Ghiocel” din Grădina Publică Ștefan cel Mare și demolarea cinematografului „Gaudeamus” reprezintă doar niște vârfuri ale aisberului. În mod sigur, tentaculele caracatiței mafiote vizează în perspectiva imediată mult mai multe obiective cu încărcătură pecuniară majoră la nivelul municipiului Chișinău. Altfel zis, avem tot temeiul să presupunem că setea de înavuțire a prevalat asupra obsesiei de a menține puterea și după scrutinul electoral din această toamnă.

Așadar, pentru moment plutocrația a învins democrația.

De azi înainte Andrei Năstase și adepții săi vor declanșa un adevărat tsunami al revoltei populare, care nu va mai putea fi stăvilită nici de cordoanele de polițiști, nici de zelul procurorilor și nici de slugărnicia judecătorilor.

Prin decizia de azi, enunțată de tânăra judecătoare cu chip de tociară din clasele superioare de liceu, puterea îi pavează calea lui Andrei Năstase spre un marș triumfal, la capătul căruia îl așteaptă “laurii victoriei la scară națională”.

Și așa cum democrația liberală îi avantajează pe exponenții unui conflict radical și ireconciliabil cu puterea în exercițiu, toate vânturile preelectorale, se pare, vor sufla în pânzele ambarcațiunii acestui tânăr politician.

În ce măsură se va descurca în calitate de partid de guvernământ sau de componentă a viitoarei guvernări de coaliție gruparea condusă de Andrei Năstase, e o altă poveste. Dar mulțimile electorale, exasperate de abuzurile actualei guvernări, nu se obolesc cu exerciții intelectuale lucide. Ele sunt dominate de pasiuni și emoții, în cazul respectiv pe deplin justificate. Iar uneori, astfel de mulțimi pasionale pot reprezenta o forță vulcanică, în starea să dărâme totul în calea ei.

Titlul de glorie pe care i l-a dăruit astăzi actuala putere lui Andrei Năstase nu mai poate fi retras. Postura de „gropar al odiosului regim” este tocmai cea pe care și-o râvnește.

19 iunie 2018

Dumitru Matcovschi, simbolul bărbăției în cultura noastră

Cinci ani de la trecerea la Domnul a poetului

Astăzi, 26 iunie, se fac cinci ani de la trecerea la Domnul a poetului Dumitru Matcovschi. Cu această tristă ocazie ar fi de spus câteva cuvinte despre omul pe care l-am iubit și de care m-a legat o prietenie îndelungată. De-a lungul anilor am scris mai multe articole despre el. L-am apărat de atacuri și denigrări, l-am sprijinit cu tot ce am putut, ca gazetar și ca om profund atașat din tinerețe de opera lui, dar și suferinței pe care a îndurat-o după tragicul accident din mai 1989.

Odată cu Perestroika lui Gorbaciov, când sistemul comunist a relaxat puțin chingile și a devenit posibilă manifestarea publică a aspirațiilor noastre naționale, anume Uniunea Scriitorilor devenise epicentrul care emana discursul atât de râvnit de noi, cei care eram conștienți de condiția umilă la care fusesem reduși ca popor dominat sub vechiul regim. Anume sala mare a Uniunii Scriitorilor era locul unde întrunirile profesionale ale acestei bresle de creație devenise locul unde se manifestau cei mai curajoși dintre oamenii de litere.

Așteptam cu nerăbdare ieșirea la tribună a lui Dumitru Matcovschi. Anume el întruchipa cu sobrietate bărbatul mistuit de dragoste de neam și oratorul în stare să dea o ținută aparte curentului de opinie rebel care căpăta tot mai multă vigoare. Mulți au fost cei care s-au remarcat în acele vremuri ca niște adevărați patrioți, ca tribuni și

purtători ai mesajului de emancipare națională. Și totuși Matcovschi era o prezență cu totul singulară.

În cuvântările lui, la fel ca și în publicistică, se regăsea aceeași manieră de a trăi suferința propriului neam, pe care o întâlnisem de atâtea ori în piesele lui, puse în scenă la teatrul „Pușkin” sau în poeziile lui, multe dintre acestea devenind cântece. El se distingea mereu, în orice manifestare a sa, printr-o trăsătură încrustată adânc în caracterul lui. Pentru că anume bărbăția, masculinitatea, vigoarea îl distingeau de ceilalți purtători ai mesajului scriitorilor. Contrastul cu restul figurilor emblematice al acelor timpuri era izbitor. Pe lângă poezii obișnuiți cu jelania, cu autovictimizarea personală, extinsă asupra întregului neam, pe lângă scriitorii care și-au făcut un titlul de glorie din textele lacrimogene, siropoase, pline de duiosie și timiditate, el apărea ca un stejar în calea furtunii.

Tragismul lui era unul reținut, suferința sfâșietoare căpăta ținuta unui stoicism străin de alunecările spre scânceli, atât de prezente la alții. Îmi amintesc cum atunci când a ieșit de sub tipar prima ediție în trei volume a operei lui Radu Gyr la editura „Marineasa” de la Timișoara, care mi-a fost dată în mai multe exemplare de bunul meu prieten, istoricul și editorul Radu-Dan Vlad, am alergat la Matcovschi pentru a-i oferi și dânsului aceste cărți. I-am zis atunci că opera lui Gyr consună perfect cu creația lui.

Dumitru Matcovschi nu făcea parte din nici o gașcă literară. Așa cum îi șade bine unui adevărat artist. El nu se regăsea în pomelnicele cu personalități (sau poate, mai curând, personalități), înșiruite cu regularitate de către unul dintre colegii săi de generație pe paginile „Literaturii și Artei”, care devenise încă din timpul vieții un fel de icoană a literaturii locale.

Și parcă demonstrându-și predilecția pentru mila de sine, iată că memoria colectivă preferă să ridice monumente, să-i pună portretul în loc de icoană în clase și în biblioteci celui care a reprezentat până și prin limbajul corpului (mâinile încrucișate de-asupra organelor genitale ca semn de apărare) caracterul temător, feminin, plângăcios, bântuit de spaime și mereu pus pe rugăminți adresate dușmanului să ne lase în pace. Dar un popor nu se poate afirma în istorie prin plânsete de bocitoare, prin smiorcăieli patriotice timide și neputincioase. Un neam are nevoie de lideri spirituali și simboluri culturale care se asemuiesc cu duritatea pietrei, cu rezistența muntelui, cu înfruntarea îndrăzneată, cu seninătatea absolută în fața propriul destin nemilos.

Atâta vreme cât cultura și învățământul național vor prefera falșii apostoli care inhibă starea de luptător și exaltă starea de victimă inocentă și neputincioasă, educarea unui spirit patriotic matur, bărbătesc și plin de demnitate, lipsită de orice stridențe va fi pusă sub semnul întrebării. Interpretarea superficială a „Mioriței” încă mai face ravagii printre noi. Mitul atât de confortabil despre neamul nostru aflat în calea tuturor răutăților, împotriva căruia uneltesc toate forțele răului de pe fața pământului, complacerea în postura de miel de sacrificiu, literaturizarea propriilor eșecuri și evadări din istorie nu pot face casă bună cu voința de a ne manifesta pieptiș în fața greutăților prin care îi este dat să treacă oricărui popor.

Eu unul am fost și rămân cu Dumitru Matcovschi. Ca și cu toți cei care ne dau lecția bărbăției. Caracterele, lipsa cărora o deplângea Mihai Eminescu, sunt șlefuite tocmai de poeți ca el.

26 iunie 2018

100 de ani de la asasinarea lui Nicolai al II-lea

A sasinarea ritualică a Țarului Nicolai al II-lea și a Familiei Sale acum exact o sută de ani, în fatidica noapte dinspre 16 spre 17 iulie 1918, reprezintă o catastrofă de dimensiuni metafizice și transistorice uriașe. Această tragedie este consecința logică a loviturii de stat din 1917, organizată de un grup de conspiratori care aveau drept executanți pe cei care și-au zis bolșevici. Așa cum se știe, ceea ce s-a întâmplat acum o sută de ani în Rusia are un singur precedent istoric, și anume așa-zisa Revoluție Franceză, urmată de sinistrul ritual al regicidului. Astfel, triumful Modernității, după ce cucerise elitele, s-a manifestat și în Rusia, la distanța unui secol și ceva, încă o dată pe plan istoric.

Evenimentele de acum un secol au fost și mai sunt încă supuse unor explicații de ordin social-economic și politic, atât din perspectiva stângii comuniste, cât și din cea a liberalismului. Ambele sunt la fel de false, urmărind mistificarea adevăratei semnificații a acelor întâmplări care a schimbat, poate ireversibil, fața lumii. Singura grilă de lectură corectă pentru astfel de fenomene este cea spirituală, mistică, religioasă. Doar o astfel de perspectivă permite descifrarea misterului acelor vremuri. Nimicirea ordinii monarhice și prigoana împotriva Bisericii sunt cele două obiective majore ale forțelor întunericului, care au urzit și au pus în aplicarea operațiunile respective.

Urmare a celor două zguduiri, din Franța secolului XVIII și din Rusia secolului XX, în scena istoriei a ieșit omul economic, republicanul,

individul dezdumnezeit, cuprins de spiritul prometeic și obsedat de propria autosuficiență.

La distanța de un secol lumea rusă își revine cu greu din coșmarul pe care l-a trăit. Acest proces de recuperare a propriei identități, distruse aproape integral în cei 74 de ani de regim sovietic, este unul lent, anevoios, nelipsit de ezitări și chiar de unele rătăcirii. Și totuși, șansa ca renașterea credinței ortodoxe și revenirea la propriile valori ancestrale să conducă societatea rusă nu doar spre depășirea iluziei comuniste, ci și a celei liberale este mare. Și asta mai ales pentru faptul că neamul acesta a umplut cerul cu martiri și noi mucenici de-a lungul sângeroasei perioade a terorii roșii. Rugăciunile lor, conjugate cu credința și fapta celor de azi, reprezintă acea forță duhovnicească enormă, care poate să aibă o contribuție cardinală la marile schimbări ce se anunță în lume.

17 iulie 2018

Atacul contra Profesorului Ilie Bădescu, un incontestabil titlu de glorie academică

Astăzi, 19 iulie 2018, la Chișinău parvine o știre demnă de reținut. Vestea e adusă de un portal care își zice pretențios „România curată”.

Așadar, niște ipochimeni demni de toată mila, puși pe contestarea valorilor autentice românești, s-au luat de Profesorul Ilie Bădescu. Sau, mai exact, continuă să sară la gâtul unuia dintre cei mai importanți intelectuali români, vina căruia constă în consistența și temeinicia operei lui. Prilejul acestei reacții furibunde, înșiruite cu o meticulozitate școlărească demnă de o cauză mai bună, este unul pentru care domnul profesor univ. dr. Ilie Bădescu merită cele mai sincere felicitări. Și anume, alegerea Domniei Sale în calitate de membru corespondent al Academiei Române. Misiva cu pricina ar putea fi trecută cu vederea, asta și pentru că oamenii de talia lui Bădescu nu au nevoie nici de onoruri, nici de tinichele. Parafrazându-l pe Petre Țuțea, am putea spune că Bădescu știe la fel de bine că nu el face cinste neamului românesc, ci neamul românesc îi face onoarea de a-l putea servi prin opera sa.

Fenomenul Ilie Bădescu (am îndrăzneala să mă exprim anume așa, deoarece îi citesc lucrările de aproape treizeci de ani), fiind unul autentic și de o anvergură demnă de figurile emblematice ale culturii române, se afirmă, așa cum se întâmplă întotdeauna, nu datorită unor împrejurări

prielnice, ci tocmai în pofida unor circumstanțe neprielnice. Detractorii lui Bădescu latră strident și disperat, căutând să bage pumnul în gură nu doar lui, ci și tuturor celor care dau dimensiune planetară culturii române. Iar acceptarea, tardivă poate, dar meritată cu vârf și îndesat în Academie, este o dovadă a faptului că, în ciuda unei agresiuni totale și fără precedent în istorie – ca amploare și și sofisticare -, căreia este supusă ființa românească după 1989, adevăratele valori încă mai răzbat în prim-planul vieții academice.

Acum vreo doi ani și ceva, în cadrul unei emisiuni televizate pe care o înregistram la București, bunul meu prieten, academicianul Sorin Dumitrescu, iconarul, scriitorul și editorul, fiind întrebat cum o mai duce România după căderea comunismului, îmi răspundea cu durere: „Dragul meu, suntem supuși celei mai perfide și mai grave forme de ocupație, ocupația axiologică”. Oare nu anume în această perioadă s-au intensificat denigrările cu aer doctoral (în spatele căruia se pitește rânjetul bestial al demolatorilor identității românești) ale lui Eminescu? Dar oare un Nae Ionescu, un Nichifor Crainic, un Mircea Vulcănescu, un Mihail Manoilescu, un Radu Gyr, un Petre Țuțea și atâția alții nu sunt trecuți și ei la index de către neocominterniștii specializați în stigmatizări și culpabilizări ale vârfurilor culturii române? Astfel încât putem spune cu tărie și fără pic de aproximație că Profesorul Ilie Bădescu merită din plin această companie de excepție, care a dat cea mai înaltă expresie unicității și universalității spiritului românesc.

Calapoadele sufocante ale inchizitorilor de azi au și ele partea lor bună. Asta pentru că anume datorită eforturilor de vierme neadormit ale acestui „nou cler al gândirii unice” și al „corectitudinii politice” ne este mult mai ușor să ne facem o listă aproape completă extrem de necesară. Aici găsim autori care merită studiați cu creionul în mână de către oricine vrea să cunoască în profunzime numele și contribuția celor

care dau cheag profilului identitar și țin laolaltă coloana vertebrală a neamului. Străvechiul principiu creștin „prigonitorul propovăduiește” se adeverește și în acest caz.

Dincolo de ineptiile înșiruite cu un are savant în delațiunea publică a acestui detașament de sicofanți infatigabili, tot ei atleți de mucava ai luptei împotriva culturii române, cele două citate din opera lui Bădescu sunt de o relevanță cu totul aparte. Ele vădesc fără putință de tăgadă cea mai importantă trăsătură a acestei personalități: Bădescu este un mărturisitor ardent al lui Hristos. Aici e cheia injuriilor și calomniilor pe care le revarsă această brigadă de agitație. Omul creștin, trăitorul ortodox, care nu vrea să se lepede de credința neamului său și care știe să o dezvolte și să o teoretizeze la cel mai înalt nivel academic.

Desigur, autorii acestei scriituri rușinoase nu puteau să nu folosească prilejul de a-i pune în cârcă Profesorului Ilie Bădescu crima de a fi autor al postfeței la cartea filosofului rus Aleksandr Dughin, tradusă în română și intitulată „Bazele geopoliticii”. Cel mai probabil, semnatarii scrisorii demascatoare, - plini de ură proletară și dornici de a se răfui cu cei cu care nu au capacitatea de a polemiza la nivel academic - nu au citit nici postfața scrisă de Bădescu și nici lucrarea lui Dughin. Dar întrucât principala armă a globaliștilor neotroțkiști este de a bestializa Rusia pentru a-și putea impune nestingherit regimul colonial peste popoarele din spațiul ex-comunist, și de această dată se recurge la același procedeu perfid și răsuflat. Se trece cu vederea și de această dată, cu aceeași nedezmințită rea credință, faptul că în textul respectiv Bădescu, recunoscându-i valoarea operei colegului său rus, formulează o serie de dezacorduri de principiu cu viziunea acestuia.

Iar cât privește scandaloaasa „listă a lui Dughin”, invocată și de această dată de către respectivul trib de practicanți perverși ai genului

epistolar, treaba e foarte simplă. Întrucât Dughin are o mulțime de contacte cu vârfurilor intelectuale din foarte multe țări ale lumii, acesta și le-a sistematizat pentru fiecare țară, inclusiv România. Nimic deosebit, toți procedăm așa la nivelul nostru, atunci când ne punem într-o ordine lista de contacte. Trec peste acest episod penibil pentru a mărturisi că am avantajul să citesc de mulți ani de zile, în original, atât lucrările Profesorului Ilie Bădescu, cât și cele ale Profesorului Aleksandr Dughin. Mai mult decât atât, am onoarea să îi cunosc pe ambii personal și chiar să întrețin cu ei relații de prietenie. Pot să mărturisesc cu mâna pe inimă că ambii autori, diferiți și totuși foarte înrudiți, merită toată prețuirea celor care respectă calibrul științific și respirația universală a unor vârfuri ale gândirii tradiționale din acest moment istoric. Cei îi unește? Ortodoxia în primul rând, revendicarea de la aceeași matrice bizantină, spiritualismul, hristocentrismul. Cei îi desparte? Păi a spus-o Bădescu, citându-l pe Paul Anghel. Există „lumea văzută de la București”, o perspectivă unică și inconfundabilă asupra lumii. Desigur. Precum există și lumea văzută de la Moscova. Anume din acest dialog civilizațional sau polilocviu, cum ar zice Dughin, se alcătuieste splendoarea culturilor noastre, prin diversitatea lor complementară, nu antagonisme sterile.

Închei cu un citat din cel pe care eminescologul și eminescianul Bădescu îl numește perfect adevărat ***dreptul Eminescu***:

*Dacă port cu ușurință și cu zâmbet a lor ură,
Laudele lor desigur m-ar mâhni peste măsură.*

Nu vă indispuneți, domnule Profesor, pentru scamatoriilor unor zevzeci. Dumnezeu să-i judece și pe ei după faptă.

Chișinău, 19 iulie 2018

Maia Sandu față cu referendumul pro-familie: boicot cu argumente excavate din nas

„Nici o slugă nu poate să slujească la doi stăpâni. Fiindcă sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va ține și pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona”.

(Luca 16:13-14)

Iată că în preajma referendumului pro-familie din România lapele se separă. În sfârșit, orice persoană publică de peste Prut arată clar ce hram poartă și cui servește: poporului sau mafiei internaționale care ia bani de la alde Soros și i se închină ăluia cu coadă. Toată liota de nemernici cu papion de la București se dă peste cap ca să facă pe de ditamai persoane simandicoase care ar promova „valori europene”, „corectitudine politică” și toleranță față de păcat și perversiune agresivă. Și iată că în legătură cu această ocazie a picat ca musca-n lapte și amazoana politicii moldovenești Maia Sandu. Asta, fiind întrebată de către un jurnalist de la un post de televiziune dacă va merge sâmbăta sau duminica viitoare la referendum (tipa are cetățenie română) a miorlăit ceva incongruent, în limbaju-i searbăd, garnisit cu ticuri ideologice răsuflăte, că nu va merge, va sta acasă. Bietul gazetar n-a mai apucat să scoată din insipida, inodora și incolora duduie cum i-ar îndemna pe adepții săi să procedeze, să voteze PRO sau CONTRA. Atât de volubila coțofană a politicii moldovenești a tot dat-o în bâlbe și smiorcăieli despre statul de drept și lupta cu corupția.

Acum adepții acestei arătări fistichii pe firmamentul politicului moldav, dacă au mai păstrat ceva minte în tărăcuță, ar fi bine să se întrebe: „Așa, carevasăzică, stimată doamnă! Mătăluță din astea-mi ești? Bună treabă! Și noi, care am tot alergat după tine pe la mitinguri, credeam că ești mai de treabă”.

Hotărât lucru, acum doar cel orb sau turmentat definitiv de propaganda rețelei de grantofagi, oploșiți prin ONG-uri și prin structuri media afiliate tartorilor din centrele de propagandă anticreștină, mai poate să cultive simpatii față de această fătuță parașutată din centrala globalistă peste capetele naive ale moldovenilor. Orice persoană care se pretinde teafără la cap, născută din părinți normali, nu poate să conteste adevărul pur, care spune că familia este alcătuită dintr-un bărbat și o femeie. Și că aceștia se căsătoresc pentru a avea copii. Ce poate fi mai firesc decât una ca asta? Iar toate scornelile drăcești despre „parteneriatele civile” sau „căsătoriile dintre persoanele de același sex” sunt parte a războiului ideologic al mamonocrației globaliste, care slujește puterea întunericului.

O astfel de „integrare europeană” a sperat lumea de prin părțile noastre? Curat-murdar, vorba lui Caragiale. Am scăpat de dracu” și am dat de tat-su! Am fugit din brațele comisarilor bolșevici și am nimerit în îmbrățișarea sordidă a sodomiților! Să nu fie! Referendumul din România trebuie să fie ca un duș rece peste capetele înfierbântate ale eurofanaticilor. Iată un prilej de trezire la realitate, de recăpătare a spiritului critic și a bunului simț.

Dacă respectiva stafie politică tot și-a dat arama pe față, am fi curioși să aflăm un detaliu, care poate fi relevant în situația cu pricina.

Înainte de a îndruga acele gogomării degradante la televizor, s-a consultat oare croncănitoarea euroentuziastă cu partenerul său politic Andrei Năstase? Și dacă da, care a fost opinia acestuia? Platforma lui este DA sau BA? Ori laie, ori bălaie. Sau omul s-a conformat deja definitiv cu rolul secund, de umil purtător de trenă, în tandemul respectiv?

5 octombrie 2018

Prima lovitură în dosarul Roșca

În data de 8 octombrie, Curtea de Apel Comrat, având completul de judecată în componența judecătorilor Grigori Colev, președinte, Ștefan Starciuc și Marina Galupa, au examinat demersul depus de subsemnatul, Iurie Roșca, și avocatul Iulian Rusanovschi împotriva încheierii judecătorului de instrucție prin care a fost confirmată ordonanța procurorului Mihail Ivanov de punere sub sechestru a sumei de bani în valoare de circa 11 mii euro, ridicată la 28 februarie a.c. în cadrul percheziției efectuate la sediul Fundației pentru Democrație Creștină de către colaboratorii Procuraturii Anticorupție.

În cadrul pledoariei sale dl avocat Rusanovschi a expus în detalii toate abuzurile și ilegalitățile comise de către procurorul Ivanov, care nu avea nici un drept să aplice o astfel de măsură, cu atât mai mult cu cât banii respectivi aparțineau unor persoane terțe, care nu au nici o calitate procesuală în dosarul intentat. Apărătorul a arătat, printre altele, că plângerile depuse de către cele patru persoane, cărora li s-au ridicat în mod nelegitim banii din sediul instituției în care activează, depuse pe numele procurorului Ivanov la 18 aprilie a.c., au fost ignorate, acesta neexpediind nici un răspuns solicitanților. Aceeași situație s-a repetat după ce cele patru persoane s-au adresat la 4 mai a.c. procurorului ierarhic superior Viorel Morari, șeful Procuraturii Anticorupție, demnitarul nedând nici un răspuns oficial.

La 3 mai a.c. judecătorul de instrucție Andrei Niculcea din cadrul judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) emite încheierea prin care dispune autorizarea punerii sub sechestru a respectivei sume de bani,

procurorul neprezentând acestuia plângerile celor patru persoane, iar judecătorul emițând respectivul act fără a avea cunoștință de existența acestora. Atât subsemnatul, cât și cele patru persoane prejudiciate nu am avut nici o știință despre emiterea acestei decizii judecătorești, deoarece ea a fost emisă în absența noastră.

Seria de argumente procedurale substanțiale, prezentate în cadrul ședinței de judecată de la Comrat a fost ignorată cu desăvârșire de către judecători. Avocatul Iulian Rusanovschi, a adresat, în perfectă conformitate cu legea, o serie de întrebări procurorului Mihail Ivanov, la care acesta a refuzat să răspundă, iar instanța nu l-a obligat să se conformeze procedurilor legale. Completul de judecată a respins și solicitarea audierii celor patru persoane prejudiciate, care s-au prezentat la proces și așteptau să depună mărturiile respective.

A urmat și hotărârea deloc surprinzătoare. Curtea de Apel Comrat a respins solicitarea noastră, confirmând încheierea anterioară a judecătorului de instrucție.

Personal am rămas cu impresia că toate pledoariile perfect argumentate juridic ale avocatului, ca și precizările pe care le-am făcut în cadrul ședinței de judecată, n-au trezit nici un interes celor trei judecători. Iar procurorul nu trebuia să depună nici un efort pentru a-și susține poziția. Totul era hotărât cu mult timp înainte.

Evident, fiind cunoscut faptul în ce măsură este independentă justiția în țara noastră sub actualul regim, ar fi fost naiv să ne așteptăm la un proces echitabil și corect. Precum la fel de evident este și faptul că însăși inițierea urmăririi penale în cadrul acestui dosar nu s-a făcut fără aprobarea sau chiar ordinul dat de către cei care și-au subordonat toate instituțiile statului de drept în Republica Moldova.

Iurie ROȘCA

În câteva săptămâni va urma examinarea unui alt demers al nostru la aceeași Curte de Apel Comrat, prin care cerem anularea unei alte încheieri judecătorești de punere sub sechestru a unui imobil aparținând cu drept de proprietate Fundației pentru Democrație Creștină, care, de asemenea, nu are nici o legătură cu dosarul instrumentat subsemnatului.

Iar la 12 noiembrie la judecătoria sectorului Buiucani din Chișinău va continua examinarea în fond a dosarului Roșca.

Procesul se anunță unul de durată. Precizez și cu această ocazie că, deși sunt perfect conștient de puținătatea șanselor de succes, voi continua să îmi pledez nevinovăția și nu am nici o intenție să mă eschivez de la proces sau să dau bir cu fugiții.

9 octombrie 2018

In memoriam Ivan Blot

Aflu azi dimineață de la tânărul meu prieten de la Paris, Antony Bonamy, cel care conduce editura „Le retour aux sources”, vestea tragică despre moartea unui om apropiat. Este vorba despre Ivan Blot, cunoscutul om politic și de stat francez, scriitorul și eseistul cu o operă fundamentală. O personalitate din pleiada vechilor militanți pentru valorile supreme ale națiunii franceze, ale civilizației creștine, ale suveranității politice, economice și culturale, pentru o Europă a tradiției, libere de orice dominație străină.

Am făcut cunoștință cu Ivan Blot cu ocazia celei de-a doua conferințe a Forului de la Chișinău din decembrie anul trecut. Chiar din primul moment am realizat că am în față pe cineva cu totul deosebit. Experiența lui vastă, acumulată de-a lungul unei cariere politice și academice strălucite, dădea o consistență intelectuală cu totul aparte discursului său (<https://flux.md/stiri/discours-de-ivan-blot-au-forum-de-chisinau-le-15-decembre-2017>, <https://flux.md/stiri/ivan-blot-in-this-utilitarian-world-the-human-person-is-an-obstacle>). Iar modestia, bonomia și zâmbetul lui plin de lumina caldă a inimii te cucereau imediat. Ne-am împrietenit din prima clipă. Nici nu putea fi altfel, deoarece aveam o mulțime de prieteni comuni, cu toții fiind din familia noastră intelectuală, autori din Europa Occidentală și de Răsărit, filosofi, politologi, economiști, geopolitologi care se înscriu în curentul de opinie suveranist, antisistem.

Iar la începutul lunii ianuarie, fiind la Paris pentru a discuta cu autori și editori despre viitoarele proiecte comune, am avut bucuria

să îl reîntâlnesc (<https://flux.md/stiri/cultura/in-capitala-frantei-cu-autorul-ivan-blot>). Ivan Blot mi-a satisfăcut dorința de biblioman incurabil, venind la întâlnire cu o grămadă de cărți ale sale. Datorită lui am făcut cunoștință cu editorul său, Denys Pluvinage, care conduce edutura „Apopsix”.

Revenind la Chișinău cu o valiză plină de cărți de la prietenii mei francezi, am citit o serie întreagă de lucrări ale lui Ivan Blot. A urmat o corespondență intensă, în care am convenit asupra volumelor care urmau să apară în limba română pe parcursul acestui an. Am sperat foarte mult că el va putea fi prezent personal la Chișinău la evenimentele de lansare a acestor volume.

Însă la un moment dat el mi-a scris că este foarte bolnav, fiind vorba de cancer. Grav bolnav, el continua să lucreze asupra unei noi cărți. Acum câteva luni îmi mărturisea că îi mai rămăsese să scrie doar două capitole. La 3 august el îmi scria:

„Dragă domnule Roșca,

Mulțumesc pentru noutatea bună! Îmi închei cartea mea despre noua luptă de clasă (între poporul suferind și burghezia cosmopolită. Merge încet din cauza bolii mele. Am scris 7 capitole din cele 10 și aproape l-am finalizat pe al optulea). Urmez o cură de chimioterapie până în octombrie. Dacă aceasta va reuși, va fi mai ușor. Bravo pentru curajul dumneavoastră politic”.

Mi-a expediat și versiunea nefinalizată a ultimei sale cărți. Pe parcursul acestor luni am sperat să obțin totuși versiunea finală. În acest moment nu cunosc dacă el a reușit să-și termine lucrarea. Dar consider drept o datorie de onoare față de prietenul meu decedat să o

traduc și să o public. Sper că Denys Pluinage, care conduce editura „Apopsix”, să se ocupe de apariția acestei ultime opere a lui Ivan Blot, așa cum a făcut-o cu o serie întreagă de volume semnate de același autor.

La 5 octombrie, cu doar cinci zile înaintea morții bunului meu prieten, am anunțat public apariția cărții sale alături de lucrarea altui prieten francez, Hervé Juvin, „Guvernarea dorinței” (<https://flux.md/articles/doua-pledoarii-pentru-renasterea-europei>).

Moartea unui om apropiat este o pierdere irecuperabilă. Dar Ivan Blot va rămâne viu în amintirile noastre despre ca un mare patriot francez. El va trăi și prin operele sale monumentale.

Fac parte dintre cei care speră că patria lui Ivan Blot, la fel ca și întreaga Europă, are șansa de a renaște. Modelul omului eroic, pe care l-a cultivat Ivan Blot în cartea sa cu același titlu, trebuie să triumfe.

**Chișinău, Moldova,
11 octombrie 2018**

Triumful sataniștilor la APCE ca semn al vremurilor și ca semnal de luptă

Rezoluția adoptată ieri, 11 octombrie, de către APCE, care recomandă statelor-membre să legalizeze pretinsele căsătorii între persoanele de același sex, adoptarea copiilor de către cuplurile homosexuale, agrearea serviciilor de inseminare artificială pentru cuplurile homosexuale, agrearea recunoașterii legale a cuplurilor homosexuale, respingerea protecției constituționale pentru căsătoria definită ca uniune între un bărbat și o femeie (<https://tinyurl.com/ybl24579>) n-ar trebui să surprindă, nici să șocheze un observator atent și avizat al actualității internaționale din ultimii ani.

Nu contează prea mult nici numele deputatului care și-a asumat această inițiativă. Asta pentru că se știe prea bine că rețelele de influență ocultă, de inspirație diabolică, sunt cele care s-au impus în mai toate organisme internaționale: ONU, Uniunea Europeană, Consiliul Europei etc. Asaltul împotriva însăși firii omului este unul total, agresiv, perfid și din ce în ce mai distructiv.

Documente ca cel votat ieri la APCE se adoptă în ultima vreme pe bandă rulantă în cadrul acestor organizații. Iar ideologia nefastă care caută să mascheze această lucrare malefică, inspirată de către organizațiile secrete de factură masonică, este cea a așa-ziselor drepturi ale omului. Aceasta este promovată în țările occidentale ca o nouă (anti)religie, care împinge limitele pretinselor drepturi individuale până la cele mai sordide perversiuni și cele mai bestiale „norme”

legale. Această ciumă antihristică este impusă din ce în ce mai agresiv atât în țările fostului spațiu comunist, cât și pe celelalte continente. Diversiunea mamonocrației globale face ravagii deopotrivă în Africa, America Latină și Asia.

Ascultând personal de ani de zile posturile de radio BBC în engleză și Radio France International în franceză, am observat cu câtă insistență diabolică sunt promovate deviațiile sexuale ca normă pentru țările devastate de sărăcie, foamete, epidemii de boli și toate nenorocirile ce s-au abătut peste popoarele năpăstuite ale Lumii a Treia. Iar înregistrarea oficială a unui cuplu de homosexuali sau modificarea legislației în acest sens sunt prezentate ca vârfuri ale democrației, drepturilor omului și corectitudinii politice.

Pentru a pătrunde natură acestui tsunami ce se revarsă diluvian peste umanitate, doar bunul simț și morala laică sunt insuficiente. Întreaga istorie a ultimelor secole, când Occidentul s-a prăbușit în pretinsul secol al Luminilor, urmat de zisa Revoluție Franceză, însoțite de o luptă cu adevărat bestială împotriva Bisericii, a fost dominată de obsesia eliberării omului de orice conștiință religioasă, de afirmarea „zeiței Rațiunii” ca antipod al spiritualității creștine, de sterilizarea sentimentului religios. Modernitatea, care părea că promitea omului dezduznezeit toate satisfacțiile materiale și toate plăcerile vieții, a mai cunoscut o fractură spirituală care a dezarticulat definitiv Occidentul devenit global: Revoluția Sexuală a anului 1968. Sloganul „Sex, Drugs & Rock” a invadat prin (anti)cultura de masă societățile care și-au văzut tineretul cuprins de o stare de alienare colectivă.

Întreaga perioadă postbelică, în care s-au confruntat cele două supraputeri globale, SUA și URSS, fiecare având sateliții săi, teoria

drepturilor omului a fost folosită în combaterea totalitarismului de tip comunist. În definitiv Vestul a învins, iar Estul s-a pomenit înfrânt, capitulând nu doar ideologic în fața liberalismului occidental, ci și politic, economic, cultural și – ceea ce e deosebit de tragic – axiologic. Doar după două decenii și mai bine societățile din fostul bloc comunist au început să realizeze că s-au pomenit din nou în stare de captivitate, sub o dominație nu mai puțin totalitară. Doar că noul tip de totalitarism liberal, spre deosebire de adversarul său ideologic de stânga, nu mai aplică în aceleași proporții constrângerea și violența de stat. Acest nou tip de totalitarism soft se erijează în postura de apostol al adevărului în ultimă instanță, drapându-și esența ticăloasă cu un limbaj mios, seducător și ipocrit. Orice rezistență în fața acestui tăvălug devastator, manifestată de Biserică, state, partide, asociații sau persoana aparte, este anatemizată nemilos de către servanții întunericului: sunt aplicate sancțiuni, sunt proscrie organizații și persoane.

Din fericire, popoarele Europei deja se revoltă din plin. Cele patru țări din Grupul de la Vișegrad și Italia lui Salvini sunt doar câteva exemple. Desigur, în aceste cazuri, care țin de partidele antisistem și de presa de alternativă, nu întotdeauna se manifestă o viziune corectă, profundă și ancorată în tradiția creștină, reacțiile lor fiind deseori mai curând cauzate de invazia islamistă, de capitalismul speculativ și, parțial și foarte limitat, de teroarea politico-ideologică exercitată de către grupurile LGBT, de rețeaua Soros și alte structuri globalist-sataniste. Însă, așa cum bine spunea regretatul eseist și om politic francez Ivan Blot, „*În fața islamismului, ateismul e o sabie de lemn*”. La fel e și confruntarea cu inamicul omenirii, care luptă cu înverșunare pentru distrugerea familiei, pentru acreditarea prin legislație, prin sistemul de învățământ, prin (pseudo)cultura de masă și prin mass-

media dominantă a sodomiei, a politicii gender, a adopțiilor de copii de către devianți etc.

Într-o astfel de confruntare de dimensiuni de-a dreptul apocaliptice nu poți avea sorti de izbândă făcând uz de instrumentarul religiei drepturilor omului, de logica liberalismului cu sacralizarea individului, acceptând regulile de joc impuse de către inamic. Singura șansă de ordin strategic este ieșirea din acest cerc vicios, abandonarea structurilor create și controlate de această mafie internațională, numele căreia este cleptocrația demonică planetară. Adică, acum, după ce lumea post-Ialta s-a prăbușit odată cu destrămarea URSS și extinderea dominației planetare a forțelor răului, care au uzurpat puterea în SUA și împing acest stat spre un imperialism deșănțat la scară mondială, a venit momentul istoric de părăsire a vechilor organizații internaționale.

Statele care își mai păstrează măcar parțial suveranitatea trebuie să facă pași energici spre ieșirea din ONU, OSCE, UE și Consiliul Europei, inițiind crearea unor noi organizații internaționale ale popoarelor libere de colonialismul civilizațional și de dictatul unui Occident ajuns la cheremul unor secte fundamentaliste anticreștine. „Europa contra Occidentului” – iată deviza de luptă pentru redobândirea independenței naționale, pentru salvagardarea culturilor și religiilor tradiționale și pentru renașterea spirituală și economică a popoarelor. Alternativa la acest dictat internațional nu poate fi decât o lume multipolară, în care state ce se întemeiază pe civilizații și religii tradiționale diferite, creează noi alianțe de supraviețuire și de rezistență în fața unui dușman comun.

Partidele politice, afiliate unor structuri supranaționale constituite după cel de-al Doilea Război Mondial, reunite la nivel de Uniune

Europeană în megastructuri cu denumiri de social-democrați, creștin-democrați, liberali și verzi, trebuie să rupă orice relație cu aceste găști dominate de rețelele globaliste promotoare ale ideologiei dominante de înrobire spirituală, politică și economică a popoarelor.

Noi, creștin-democrații din Republica Moldova, am părăsit cu ani în urmă cel mai mare partid la scară europeană, Partidul Popular European, atunci când am văzut că acesta promovează sodomia și politicienii corupți. Da, am pierdut alegerile, dar nu și obrazul. Fiindcă pentru orice creștin e mai bine să piardă fiind aliat cu Hristos decât să câștige fiind supus Satanei și legiunilor acestuia. Dar oare nu tot în acest fel se lepădau de Satana comuniștii atunci când a început să se clatine regimul sovietic? Ca de fiecare dată, opțiunea este personală, plină de riscuri și aducătoare de disgrație, presiuni, defăimări și tot felul de necazuri. Calea spre Adevăr niciodată nu e presărată cu flori și aducătoare de satisfacții de moment, materiale, politice sau de imagine. Însă cei care vor să facă istorie, nu doar politică, de fiecare dată îndrăznesc să-și asume toate riscurile, vicisitudinile și lipsurile.

Desigur, o poziție ca cea pe care o mărturisesc în aceste rânduri pare o curată nebunie pentru cei căldicei, obișnuiți cu confortul personal și cu orizonturile înguste ale unei vieți serbezi de filistin. Așa a fost dintotdeauna. Doar cei considerați nesăbuiți au lăsat o urmă onorabilă în trecerea lor prin această lume. Restul e vânare de vânt.

Semnele vremurile pe care le trăim sunt ca niciodată apocaliptice. Nouă nu ne este dat să știm dacă Dumnezeu a rânduit ca anume noi, cei de azi, să fim ultima generație de oameni, care să apuce vremurile de pe urmă. Dar știm bine că cel mai greu câmp de bătălie este sufletul omului. Precum știm și că un om care are cu adevărat frică de Dumnezeu, dar și răspundere față de Creator, nu poate să se

mulțumească doar cu grija pentru sine însuși (oricât de virtuoasă i-ar fi viața personală!) și pentru familia lui. Omului iubitor de Hristos și de semenii îi pasă și de alții. Credința lui, chiar dacă cunoaște stări de îndoială și de poticniri, îi dă putere sufletească și îi alimentează o nemărginită sete de luptă. Unei astfel de agresivități a răului la scară globală nu i te poți sustrage prin evadare, prin eschivare sau printr-o tăcere lașă și complice. Înfrentarea semeață, dârză, ireconciliabilă și pieptișă reprezintă singura atitudine aducătoare de mari satisfacții sufletești și de șanse reale de biruință.

Uitat-am noi oare aceste cuvinte?

**„Cu noi este Dumnezeu!
Înțelegeți, neamuri și vă plecați.
Caci cu noi este Dumnezeu!”**

Spunea la un moment dat cineva: „În lupta dintre Dumnezeu și Satan neutralitatea este o infamie!”. Nu doar o infamie, am adăuga noi, ci și o iluzie. Deoarece nimeni nu se poate sustrage acestei bătălii care va dura până la sfârșitul veacurilor. A-ți închipui că te toți feri de această luptă e totuna cu gestul copiilor care își acoperă ochii cu mână, crezând că așa se fac nevăzuți.

A venit timpul practicării unui creștinism militant, rostit cu tărie în forurile internaționale, de la tribunele parlamentelor, în piețele publice, în platourile de televiziune și în presa de alternativă. Iar etichetele de fundamentalisti, obscurantiști, extremiști și altele de acest fel trebuie purtate ca un titlu de glorie, ca pe o recunoaștere a faptului că nu ne-am supus, n-am capitulat, n-am dat bir cu fugiții.

12 octombrie 2018

Trei ani de pușcărie a lui Filat, un prilej de tămâiere a acestuia

În ziua de ieri, 15 octombrie, s-au împlin exact trei ani din momentul în care ex-premierul Vladimir Filat s-a pomenit cu imunitatea parlamentară ridicată, arestat chiar din sala de ședințe a Parlamentului, iar ulterior a fost condamnat la nouă ani de privațiune de libertate. Prilej cu care vreo trei posturi de televiziune și niște portaluri media i-au cântat osanale, ridicându-l în slăvi ca pe un adevărat erou național. Insul a fost portretizat copios ca o victimă a regimului ignobilului Pahotniuc, cel care controlează de niște ani buni Procuratura și sistemul judecătoresc, iar de la o vreme – toate structurile puterii de stat din Republica Moldova. Unii chiar l-au supranumit „un romantic”, adică, așa, un fel de visător inocent, bărbat de stat care s-a sacrificat pe altarul idealurilor integrării europene și al prosperării țării.

În legătură cu campania de victimizare și glorificare a acestui criminal în serie, ajuns - așa cum scria presa încă din 1998 - prin contrabandă de țigări și prin deturnarea proprietăților de stat în beneficiu personal unul dintre cei mai bogați oligarhi din Moldova, ar fi de făcut câteva precizări.

Întreaga rețea de presă, care s-a dat peste cap pentru a-l albi și a-l da drept martir al cauzei naționale pe respectivul politician corupt, a tot învățit discursul lacrimogen din acea fatidică pentru el zi, rostit de la tribuna Parlamentului. Într-adevăr, insul a arătat cu degetul la Plahotniuc și chiar s-a grozăvit că va face o serie de dezvăluiri care vor arunca în aer toată clasa politică. Însă aceeași presă afiliată politic clanului Lucinschi a omis să precizeze, măcar în treacăt, că

după acele declarații belioase Filat a luat apă în gură și n-a mai scos nici o vorbuliță.

Le amintesc în treacăt celor mai tineri că anume Lucinschi, fiind Președinte, l-a promovat în 1998 pe tânărul pe atunci de nici treizeci de ani Filat în funcția barosană de Director general al Departamentului Privatizării și Administrării Proprietății de Stat. Și tot Liucinschi a fost artizanul din umbră al PLDM, crescut vertiginos din nimic și devenit cel mai mare partid în legislaturile de după 2009. În încercarea disperată de a-și lua revanșa de la Voronin și de a reveni – personal sau prin oamenii lui – la putere, se știe că Lucinschi și ortacii săi au tras sforile în evenimentele din 7 aprilie 2009, când s-a operat o tentativă violentă de lovitură de stat, cu incendierea sediilor Parlamentului și a Președinției și molestarea a câtorva sute de polițiși care pe parcursul întregii zile n-au schițat nici un gest agresiv contra manifestanților care au recurs la niște distrugeri fără precedent în istoria țării.

Așadar, nici pe parcursul acelu lung și penibil proces, nici de când este în închisoare Filat nu s-a mai hotărât să-și încerce condeiul în genul epistolar. Astfel încât toate afirmațiile pline de fudulie ale acestuia, făcute cu o frecvență agasantă de la toate tribunele și televizoarele, precum că ar fi străin de sentimentul fricii, s-au dovedit a fi cel puțin exagerate. Această tăcere este cu atât mai izbitoare în raport cu comportamentul altui personaj, controversatul om de afaceri Veaceslav Platon, ajuns și el în pușcărie. Nu ne putem pronunța asupra vinovăției sau inocenței acestuia, dar cert este că omul strigă în gura mare, transmite mesaje și scrisori, care sunt publicate în permanență în presă și pe rețelele de socializare.

Nu încape nici o îndoială că Filat a fost executat în mod exemplar, chiar ritualic, cu un cinism și o satisfacție cu totul aparte, de către

Plahotniuc. Însă dacă Filat este cu adevărat nevionovat, cel puțin în dosarul care i s-a întocmit sub bageta inamicului său de moarte, de ce nu urmează o decizie CEDO favorabilă acestuia? Și ar mai fi o întrebare de pus. De ce toți aliații europeni și americani ai fostului premier, care alerga aproape în fiecare săptămână la Burxelles și primea mai în fiecare zi demintari din UE și SUA la Chișinău, n-au schițat nici un gest public de susținere a acestuia? De ce totuși centrele de putere occidentale, de obicei foarte vocale în astfel de cazuri (a se vedea cel puțin reacțiile de solidaritate cu ex-premierul Ucrainei Iulia Timoșenco și ex-președintele României Traian Băsescu) și-au abandonat pionul? Presupun că totuși brigada lui Pahotniuc a știut să le servească niște argumente care i-a făcut pe aceștia să închidă ochii la pierderea unui valet atât de prețios. Mai ales că cei care l-au succedat pe bietul Filat manifestă o obediență la fel de degradantă față de occidentali în detrimentul intereselor noastre naționale.

Și dacă respectiva rețea de presă îl tot bocește pe acest oligarh ghinionist, este cazul să îi întrebăm pe gazetarii cu pricina dacă au observat cumva că numitul Filat a fost complicele numărul unu al lui Plahotniuc în acțiunea sordidă și ticăloasă de uzurpare a puterii de stat, care s-a finalizat prin alegerea nelegitimă a unui oarecare Timofti în funcția de șef de stat, fiind continuată de partajarea criminală, confirmată de o serie întregă de acorduri tripartite ale nesfârșitului lanț de AIE-uri (alianțe pentru integrarea europeană), prin care Plahotniuc, Filat și Ghimpu „și-au privatizat” sistemul judecătoresc, Procuratura, SIS-ul, CEC-ul, Curtea de Conturi, CCA, Radioteleviziunea Publică etc. ca niște adevărați hoți de drumul mare care își împart prada?

Adevărul e că Filat s-a dorit a fi ceva mai bleg în lupta subterană între cele două grupări de tip mafiot, Plahotniuc manifestându-și cu brio abilitatea de sforar care își sacrifică pe bandă rulantă foștii aliați.

Și numai după ce a fost strâns la perete Filat a slobizit acel discurs patetic din legislativ. La fel de laș, corupt și nemernic s-a dovedit a fi și Ghimpu. Și acesta a tăcut ca rahatul în iarbă câtă vreme a fost parte la împărțirea colacului puterii și la însușirea banilor proveniți din călărirea primăriei capitalei și a ministerelor care i-au revenit patriarhului liberalismului moldovenesc. Și doar după ce Plahotniuc a cumpărat un număr suficient de deputați pentru a-și asigura o majoritate fără Ghimpu și l-a apucat de fundul pantalonilor pe nepotul acestuia, „tânăra săperanță a politicii moldovenești” Dorin Chirtoacă, luându-i treuca de la primăria capitalei, acuzațiile contra temutului cap al clanului de la putere au curs gârlă din gurile urât mirositoare ale moșului și nepotului.

Cazul lui Filat este similar cu cel al celor doi Țopi fugiți în Germania după ce Plahotniuc i-a executat pe respectivii în justiția afiliată lui și numai lui. (Amintim în treacăt că cei doi sunt la fel creaturile lui Lucinschi, Viorel Țopa fiind instalat în 1998 în funcția de președinte al Băncii de Economii, iar Victor Țopa – în cea de director general al Agenției de Stat a Aviației Civile). Și aceștia i-au fost timp de ani de zile complici lui Plahotniuc, încă de pe vremea președinției lui Voronin. Cei doi se întâlneau cu regularitate cu Plahotniuc la restarantul acestuia „Nobil”, unde urzeau scheme bancare și alte afaceri oneroase, pe care acesta le promova datorită influenței pținute sub mandatul fostului președinte. Și doar după ce în 2009 tandemul Țopilor a încercat să-și dea în gât fostul ortac, în special în lupta pentru controlul asupra băncii „Victoriabank”, Plahotniuc, având deja oamenii săi peste tot în justiția lui de buzunar, i-a condamnat în doi timpi și trei mișcări. Iar afaceriștii perdanți abia de au reușit să o șteargă la Frankfurt. Rămâne de văzut de ce nici în cazul Țopilor, al căror avocat este Andrei Năstase, n-am auzit de vreo decizie CEDO favorabilă acestora.

La ora actuală pe post de opozanți ireconciliabili ai regimului Plahotniuc apar două noi speranțe ale naivilor de euroentuziaști și de luptători de serviciu cu puterea: Andrei Năstase și Maia Sandu. Întâmplarea face că Andrei este finul lui Victor Țopa, trimis de naș să se războiască cu dușmanul acestuia, Plahotniuc. Discursul public al finului oligarhului fugit la nemți se reduce exclusiv la numele „odiosului Plahotniuc”. Dacă printr-o întâmplare mâine Plahotniuc dispăre, pleacă în străinătate sau pur și simplu iese din joc într-un fel sau altul, Andrei Năstase rămâne mut în aceeași secundă. Precum dispăre însăși rațiunea de a fi a partidului DA-daiștilor moldoveni. După care urmează dispariția postului TV al grupării respective, Jurnal TV.

Cât privește lansarea în marea politică a fostei prietene și colege de partid a lui Filat, Maia, cea care a ocupat funcția de ministru al Educației în guvernul actualului deținut, aici treaba e mai groasă. Tipa este băgată în joc de către centrele de influență americane, precum rețeaua Soros și alte încrengături ale mafiei internaționale. Așa ștearsă și leșinată cum pare, măgăoaia cu pricina cu tot cu PAS-ul ei este împinsă în față pe post de gopar al lui Plahotniuc și succesori la guvernare în interesul marii finanțe internaționale. Adică, altfel zis, bieții moldoveni ar avea șansa, cel puțin teoretic, să scape de “dracu”, dar vor da de însăși talpa iadului. Altfel zis, din meniul extrem de redus al politicii moldovenești nu prea ai ce alege fără să-ți fie greață foarte repede după consumul unor astfel de bucate delicioase.

Adevărul pur este că și Republica Moldova a intrat din plin în epoca dominației plutocrației. De ani buni în țara noastră au șanse electorale doar cei care dispun de sume astronomice pentru a face politică. Iar faptul că se bat între ele câteva clanuri oligarhice nu schimbă datele problemei, ci dimpotrivă, le complică.

Revenind la campania de spălare a imaginii lui Filat, care ne-a servit drept prilej pentru aceste rânduri, am remarca încă o dată următoarele. Filat este victima propriei obsesii de îmbogățire, a megalomaniei sale nemăsurate, pe care și-a manifestat-o din plin câtă vreme s-a aflat în vârful ierahiilor statale, dar și a faptului că a acceptat preț de ani de zile să-i fie complice la crima de uzurpare a puterii de stat și de exercitare nelegitimă, abuzivă și hoțescă a puterii în țara noastră nimănui altuia decât lui Plahotniuc.

Parșive vremuri am mai ajuns! O presă afiliată până în gât clanurilor de tip mafiot a adunat cohorte de pupcuriști ai stăpânilor și de detractori ai adversarilor acestora. Toți o apă și-un pământ! Țoape agramate și fudule, care fac pe mentorii la televiziunile prostituatelor media, fonfăiți și semidocti pe post de analiști politici, tot felul de experți în frecția de mentă și de politicaștri de carton care comit câte patru greșeli în cuvântul „mama”.

Dixi.

16 marie 2018

Ilie Șerbănescu: O nouă pledoarie pentru decolonizarea României

Ilie Șerbănescu este bine cunoscut nu doar ca expert în economie și publicist de forță, ci și ca cea mai solidă voce care dezvăluie esența prădătoare a noului tip de capitalism devastator pentru economia națională a României. Intervențiile lui televizate și articolele de presă dinamitează definitiv discursul neoliberal dominant, care a virusat complet mediul politic și cel jurnalistic, a invadat mediul academic și a paralizat cvasitotal spiritul critic în societatea românească.

Colonizarea economică a României, pe care o denunță Șerbănescu, pentru a fi aplicată cu succes de către capitalul străin, a fost precedată și însoțită propagandistic de colonizarea intelectuală și psihologică a opiniei publice. Această vastă operațiune de spoliere a averii naționale a țării n-ar fi fost posibilă, dacă nu ar fi fost promovată cu zel de lacheu de către clasa politică românească, căzută în mrejele rechinilor capitalismului speculativ, care a știut să o corupă cu recompense grase și/sau să o prostească prin injectarea respectivului virus conceptual.

Cartea lui Ilie Șerbănescu „România, o colonie la periferia Europei”, apărută la editura „Roza vânturilor” în 2016, a reprezentat nu doar un eveniment editorial de excepție. Lucrarea s-a dovedit a fi o adevărată bombă de o forță explozivă uriașă, care a aruncat în aer întregul eșafodaj argumentativ al trimișilor corporatocrației globale, care s-au tot perindat pe la București pe post de ștabi de la FMI, Banca Mondială, OMC, UE și SUA, având misiunea de ofițeri acoperiți ai

invadatorilor economici cu mască de civilizatori și binefăcători. Efectul exploziv al cărții a făcut praf și din discursul politic al partidelor seduse în ultimele trei decenii de sirenele plutocrației occidentale, care au tot parazitat pe falsurile și diversiunile teoretice ale Școlii de la Chicago cu tot cu friedmanismul ei predicat ca o nouă religie.

Am intrat în posesia cărții „România, o colonie la periferia Europei” la scurt timp după apariția ei, grație bunei noastre prietene, doamna Mariana Heroiu, directorul editurii „Mica Valahie” de la București. Fiind conștienți de importanța fundamentală a demersului autorului pentru dezintoxicarea opiniei publice din România și Republica Moldova, am făcut o vastă expunere a acestui volum, dând citate extinse, într-o serie întregă de articole (în total, 21 la număr), care au fost publicate pe portalul www.flux.md, pe blogul subsemnatului (<https://flux.md/articles/ilie-serbanescu-romania-o-colonie-la-periferia-europei-1>; <http://iurierosca.md/articole/ilie-serbanescu-romania-o-colonie-la-periferia-europei-1.html>). Am făcut acest efort de expunere detaliată a lucrării tocmai fiind conștienți de faptul că omul de azi mai lesne parcurge un articol plasat pe Internet decât o carte, dar și pentru a îndemna cititorii să o caute pentru a vedea întreaga argumentație zguduitoare a autorului.

În cei doi ani de la apariția cărții invocate mai sus Ilie Șerbănescu a continuat să publice articolele sale de o profunzime și un patriotism admirabile. Iar www.flux.md a căutat să le plaseze cu regularitate. În acest răstimp abordarea tranșantă a autorului a consunat perfect cu discursul tot mai viguros al intelectualilor și partidelor antisistem atât din Estul, cât și din Vestul Europei. Starea de ocupație economică a popoarelor continentului nostru, ca de altfel și a restului lumii, continuă să trezească reacții de revoltă din ce în ce mai puternice. Desigur,

noua oligarhie globală încă este extrem de puternică, dar revenirea la conceptul naționalismului economic, asumat deschis de tot mai multe forțe politice, devine un trend în continuă și vertiginoasă creștere.

E adevărat, atât clasa politică de la București, cât și cea de la Chișinău continuă să se cantoneze în zona de confort a sloganelor răsuflete ale corectitudinii politice și fundamentalismului de piață. La București ca și la Chișinău, corupția, venalitatea, ignoranța și slugărnicia în fața centrelor de influență occidentale a politicienilor fac ravagii, distrugând ce a mai rămas din economia națională, vânturând avuțiile și aneantizând orice speranță de reclădire a unui stat prosper și echitabil. Însă grație unor condeie ca cel al lui Ilie Șerbănescu șansa renașterii economice totuși nu e pierdută definitiv. Cine are ochi de văzut, vede, iar cine are inimă iubitoare de neam nu poate să nu-și asume în totalitate viziunea împărtășită de către curajosul patriot și distinsul intelectual Ilie Șerbănescu.

Astăzi vechea și bună noastră prietenă Mariana Heroiu m-a anunțat că editura pe care o conduce, „Mica Valahie”, a scos de sub tipar o nouă carte a lui Ilie Șerbănescu, „COLONIALISMUL ACTUAL ȘI COLONIA SA ROMÂNIA”. Astfel încât rândurile pe care le scriu au fost prilejuite anume de această nouă apariție editorială. Abia așteptăm să ajungă și această lucrare la Chișinău. O vom prezenta copios în www.flux.md. Sperăm, de asemenea, ca volumul respectiv să ajungă nu doar la cât mai mulți cititori din România, ci și la cei din Republica Moldova. În acest sens Universitatea Populară este dispusă să se ocupe de reeditarea ambelor volume semnate de Ilie Șerbănescu. Asta pentru că simțim nevoia acută să contribuim la informarea compatrioților noștri asupra adevăratelor cauze ale dezastrului în care ne-am pomenit. Pentru că doar formarea unei optici corecte și coerente

asupra realităților politice, geopolitice și economice poate determina niște schimbări cu adevărat majore în perspectivă.

„Piloții orbi”, cum spunea Mircea Eliade, nu ne pot ghida decât spre prăpastie. Iar dacă dorim ca într-o zi binecuvântată de Dumnezeu la cârma țării să ajungă oameni cu vederea limpede, aceasta se poate forma doar prin aprofundarea unor lecturi ca cele pe care ni le oferă Ilie Șerbănescu.

17 octombrie 2018

O nouă inițiativă de reformă radicală: Meritocrația salvează România!

Ieri am primit de la un prieten pe Facebook o înregistrare video care m-a impresionat profund. În cadru apare un domn în etate, cu o ținută monumentală, care face o radiografie critică excelentă actualului sistem politico-economic oligarhic, instaurat în ultimele decenii în Occidentul devenit global. Vorbitorul explică într-o manieră extrem de reușită cum funcționează acest sistem al plutocrației planetare, care și-a subjugat politicienii, partidele politice și, prin intermediul lor, toate statele lumii. Desproprietărea popoarelor și a statelor de toate bunurile care îi aparțineau de către păpușarii globali, care au concentrat o putere financiară și politică uriașă, este o realitate teribilă acest discurs o demantează cu toate argumentele necesare, pas cu pas, într-o formă accesibilă oricărui om.

Realitatea dură din mediul politic este dezvăluită fără menajamente, fiind demascată întreaga mascaradă politico-electorală, ce creează iluzia alegerii pe baze de alternativă, în timp ce de fapt electoratul este invitat să aleagă între mai multe marionete ale acelorași păpușari. În condițiile actualului sistem politico-economic, arată vorbitorul, alternanța la guvernare nu este decât un bluf, o iluzie, iar cei care ajung în parlamente și guverne servesc docil și invariabil interesele aceleiași mafii internaționale, care își impune voința prin intermediul organismelor internaționale și a Satelor Unite, care s-au transformat într-un regim de jandarm global cu reguli neoliberale extinse la scara lumii întregi.

Am căutat să aflăm cine totuși este acest vorbitor cu totul remarcabil și am descoperit, tot datorită Facebook-ului, că el se numește Radu

Călin și face parte din Mișcarea Meritocrată din România, o asociație non-politică despre care nu auzisem nimic până în prezent. Iată și portalul oficial al acestei organizații: <http://www.meritocratia.ro>. Ea este condusă de un domn pe nume Primo Laurențiu și publică articole și video cu un conținut radical antisistem.

Revenind la discursul dlui Radu Călin, ca și la întreaga inițiativă a acestui grup de militanți, trebuie să remarcăm că, deși la ora actuală dispunem de foarte puține informații despre acesta, este evident faptul că avem de a face cu niște intelectuali care manifestă o reacție critică virulentă, bine articulată, consistentă și competentă, la sistemul instaurat în ultimele decenii. Acest sistem al capitalismului speculativ, al fundamentalismului de piață, care pregătește, așa cum accentuează pe bună dreptate dl Radu Călin, instaurarea unei Noi Ordini Mondiale, țintește transformarea omenirii întregi într-o gloată de sclavi obedientă unui singur centru de comandă. Vorbitorul dezvăluie și planurile acestei mafii internaționale de a reduce populația globului prin distrugerea familiei, stimularea utilizării contraceptivelor și a avorturilor, vaccinarea obligatorie, împingerea depravării sexuale dincolo de orice limite imaginabile, războaie etc.

Analiza făcută actualului sistem economic prădător este cu una bine pusă la punct, fiind arătat întregul mecanism ocult al caracatiței mondiale. Iar prăbușirea lui este inevitabilă și chiar iminentă, spune vorbitorul. Cine va avea curiozitatea și răbdarea să urmărească cu atenție acest discurs video, are șansa să înțeleagă cum funcționează schema de înrobire a popoarelor, de generare a creșterii fantastice a averilor corporațiilor transnaționale și de sărăcire a majorității absolute a populației globului.

Evident, apariția unor astfel de inițiative în România este una salutară, mai ales pe fundalul dominației „gândirii unice” a practic tuturor partidelor, care enunță papagalicește toate sloganele răsuflăte ale globalismului neoliberal. Asta și pentru că în mod firesc, datorită Internetului, mesajul respectiv poate penetra cu ușurință și în Republica Moldova, care este afectată în egală măsură de toate tarele sistemului politico-economic ce s-a statornicit în ultimele decenii. O astfel de abordare poate contribui în mod substanțial la „dezvrăjirea” opiniei publice, care mai rămâne într-o stare de fascinație, așteptând cu naivitate schimbări radicale în urma debarcării actualei guvernări și a preluării puterii de către partidele de opoziție. Nimic mai fals! Odată fiind stabilite regulile de joc prin întreaga legislație impusă din exterior, precum și prin multiplele tratate internaționale ce ni s-au băgat pe gât de către aceiași păpușari internaționali, oricine ar veni la guvernare, va continua să meargă pe aceeași pârție vicioasă.

Desigur, soluțiile pe care le propune Mișcarea Meritocrată, cum ar fi adoptarea unei noi Constituții, recursul la referendum, selectarea conducătorilor țării pe baze de concurs, suprimarea partidelor, alegerea directă a Președintelui și a Premierului, sunt discutabile și chiar merită a fi dezbătute pe larg. Deși personal ader la mai toate aceste idei, așa cum remarcă și autorii conceptului, realizarea unui astfel de program este extrem de dificilă dată fiind forța uriașă pe care o posedă plutocrația globală. Dar însăși critica radicală și ireconciliabilă a actualului model de organizare politico-economică a societății este o dovadă clară că tot mai mulți intelectuali sunt conștienți de impasul grav în care am intrat, omenirea pomenindu-se în fața unui colaps de proporții. Totul e dacă se va reuși evitarea unei prăbușiri de proporții apocaliptice prin promovarea unor reforme radicale a sistemului sau o astfel de perspectivă ar fi realizabilă doar după o catastrofă totală la

scara întregii planete. Firește, ultima variantă e mai puțin dezirabilă, mai ales că nu se știe ce va mai putea supraviețui după marea prăbușire.

Viziunea militanților Mișcării Meritocrate din România consună perfect cu noul curent de opinie ce capătă cu repeziciune o amploare din ce în ce mai mare în Europa, transgresând orice barieră ideologică, stânga autentică și dreapta conservatoare devenind complementare.

Urmărind cu atenție presa internațională și lucrările academice apărute în diverse țări care critică actualul sistem, subsemnatul a avut numeroase ocazii pe parcursul ultimilor ani să accentueze, în articole și emisiuni televizate, faptul că ne aflăm într-un moment istoric cu totul aparte. Este vorba de faptul absolut evident că sistemul neoliberal, care părea imuabil și promitea prosperitate, a ajuns la finalul său logic. Iar prăbușirea lui este nu doar iminentă, ci și dezirabilă. Întrebarea care rămâne deschisă și este dezbătută pe larg în mediile intelectuale este cum va arăta lumea postliberală.

Conceptul de „arheomodern” elaborat de către filosoful rus Aleksandr Dughin, noțiunea de „arheofuturism” lansată de scriitorul și gânditorul politic francez Guillaume Faye, precum și multitudinea de alte elaborări ale unei serii impresionante de autori și mișcări politice antisitem, reprezintă tot atâtea tentative de creionare a unui alt model de organizare a societăților pentru secolul XXI. Dezbateră este în toi, orice inițiativă de acest gen merită să fie analizată cu atenție, criticată dacă e cazul, completată sau dezvoltată printr-un efort intelectual colectiv al celor care fac parte din elitele autentice și care se dedică identificării unor formule optime pentru o lume mai dreaptă, axată pe valori spirituale, civilizaționale, culturale și politice aflate în contrast flagrant cu actualele regimuri cleptocratice.

În încheiere aş dori să menţionez că mi-ar fi plăcut să desprind din pledoaria acestui grup de intelectuali români accentuarea clară a ideii că patriotismul într-o ţară ca România este unul de neconceput, steril chiar, fără îmbrăţişarea totală a Ortodoxiei ca element identitar fundamental al neamului. Mottoul „Nihil sine Deo”, „Nimic fără Dumnezeu”, rămâne valabil pentru eternitate.

18 octombrie 2018

P.S: În momentul pregătirii pentru tipar a acestui volum s-ar cuveni să precizăm că poate am fost prea entuziasmat de discursul domnilor din această grupare. Asta pentru că am observa ulterior cu regret că, din păcate, dâşii nu prea se descurcă în chestiuni de ordin spiritual mai profund, căzând în erezii regretabile şi hălăduind pe alte cărări decât cele tradiţionaliste. A fi român şi a nu-ţi asuma condiţia de creştin, dar şi a rămâne pradă iluziei modelului democraţiei de masă cu toată trena ei de dogme liberale, e un semn îngrijorător de naivitate. O spun cu tot respectul pentru aceşti oameni, doar că e corect să fac aceste precizări ca să nu se creadă că aş adera în totalitate la discursul public respectiv, care are, fără îndoială, merite incontestabile.

Plahotniuc suveranistul sau De ce Hopa-Mitică schimbă macazul

Balul mascat care s-a produs ieri în centrul Chișinăului, supranumit de către organizatori „Adunare Națională”, chiar merită să fie comentat. Falnicul partid unic, autointitulat ca fiind democrat, partidul-stat cu simandicosul ei cârmaci în frunte, a adunat lume de prin toate colțurile țării ca să decreteze noul curs spre viitorul luminos.

Momentul de vârf a fost înfățișarea pe podiumul decorat cu chipurile șterse, nesluțite de nici o urmă de inteligență, a ortacilor oligarhului din fruntea regimului, numitul Vladimir Plahotniuc. Acesta a decretat ritos, cum îi șade bine unui impostor în astfel de situații solemne, nici mai mult, nici mai puțin, schimbarea căii de dezvoltare a țării. Ipochimenul împachetat la patru ace, săltându-se din călcâie ca să pară mai impozant, ne-a fericit cu următoarele „Teze din Octombrie”.

De acum încolo ei, cei care formează șleahă cățărată la guvernare prin fraudă, acrobații politico-juridice, manipulări și tertipuri, nu ne vor mai conduce spre calea integrării europene care părea fatală, aceasta fiind betonată prin întregul discurs al guvernărilor de după 2009. Gata, până-aici a mers ostașul. Astfel, Plahotniuc se declară a fi „pro Moldova”. Trecem peste faptul că expresia în sine este o aberație de ordin lingvistic și logic, exploatată până la suprasaturație în ultimii ani de către Igor Dodon. Asta pentru că un partid sau politician din Moldova poate fi prorus, proromân, proamerican sau proeuropean, dar nicidecum pro-moldovean. Bun, dar astea-s finețuri lingvistice care contează mai puțin pentru unii ca ăștia.

Într-o atmosferă de „supremă unitate de granit”, ca pe vremurile de tristă amintire, Plahotniuc a declamat că toate cele trei direcții prezente până acum în discursul public de la noi nu mai sunt valabile. Este vorba despre orientările proeuropene, cea eurasiatică și de unire cu România. Potrivit scenariului, au urmat rafale de aplauze furtunoase. Dar de ce oare insul cu pricina a hotărât să abandoneze „parcursul european”, vorba ghinionistului Filat? Oare nu anume această direcție era trâmbițată de către toți politicaștii cuibăriți la putere după 2009? Oare nu „valorile europene” erau exaltate până la incandescență? Oare nu Uniunea Europeană, văzută ca un fel de Paradis terestru, reprezenta stația terminus, spre care se îndrepta „cu pași viforoși” țărișoara noastră sub bagheta bărbaților de stat (ia ghici, unde le-ar ședea bine să stea)? Explicația e la la îndemâna oricui. De la o vreme încoace Occidentul nu mai dă bani regimului de la Chișinău, pe care îl critică tot mai dur. În plus, centrele de putere occidentale și-au găsit alte marionete pentru a le face jocul. Este vorba despre fata morgana a politicii moldovenești, măgăoia pe nume Maia, pornită în PAS cadentat într-un război crâncen cu guvernarea, plus atașul gratuit al acesteia, Andrei Năstase, preluat pentru a spune DA oricărei inițiative izvorâte din pliscul respectivei coțofene.

Vă întrebați de ce Plahotniuc i-a pierdut partida Maiei pentru captarea simpatiilor Occidentului? Din simplul motiv că alde Soros are mai mulți bani decât el. Iar cea slobozită cu hârzobul din cerul vestic peste capetele moldovenilor este o unealtă mult mai potrivită decât el. Înlocuirea unui controversat afacerist cu „gulerașele albe” instruite de către oculă mondială e pe ordinea de zi. În plus, occidentalii l-au cam bombardat pe Plahotniuc în ultimii ani cu tot felul de recomandări și critici ce i-ar putea surpa piramida construită cu atâta zel de către acesta.

Plahotniuc întoarce proțapul dinspre UE tocmai când această organizație trosnește din toate încheieturile, fiind pe punctul de a-și da obștescul sfârșit sub presiunea crescândă a mișcărilor eurosceptice, care obțin scoruri electorale din ce în ce mai solide. Cam în aceeași manieră nomenclaturistii sovietici mai sprintări la minte din perioada sfârșitului URSS au sărit din barca comunistă în cea a mișcărilor de emancipare națională înainte de prăbușirea definitivă a colosului cu picioare de lut.

Vectorul pro-Eurasia este încălecat de-a binelea de către Dodon și socialiștii săi, iar Moscova mizează deschis anume pe el. Și întrucât Plahotniuc n-are trecere la Moscova, două săbii într-o teacă nu prea încap.

Cât privește opțiunea unionistă, aceasta n-a fost împărțită niciodată de către gruparea oligarhului. Și apoi, la ce bun i-ar trebui lui Plahotniuc unirea? La București are cine fura și fără el.

În plus, recenta vizită a lui Erdogan în Moldova, care a avut o întrevedere nu doar cu omologul său, ci și cu conducătorul adevărat al țării, ar fi putut avea și ea o anume influență aspra reorientării lui Plahotniuc. Scandaloasa predare a profesorilor de liceu pe mâinile autorităților turecești în ajunul vizitei lui Erdogan nu putea fi realizată decât cu acordul direct al oratorului de ieri. Iar Erdogan, așa cum se știe, e în răcă cu Occidentalii. Și dacă mai punem la socoteală contactele intense ale actualei puteri cu liderii țărilor din Golf, ca și adoptarea unei serii de modificări prin derogare la Legea cetățeniei, care prevede acordarea cetățeniei unui număr de cinci mii de străini (evident, nababilor din lumea arabă), mutarea făcută ieri n-ar trebui să surprindă.

Așadar, capul regimului de la Chișinău a ajuns să sloboadă și teza, potrivit căreia Moldova nu mai trebuie să fie un obiect, ci un subiect al geopoliticii, un actor internațional vocal și independent. Bravos, maestre! Acum rămâne de văzut dacă nu vom păți și de această dată ca în renumita epigramă a lui Petru Cărare:

**„De la vorbă pân-la faptă,
Calea-i lungă și nedreaptă”.**

Adică, dacă tot se declară suveranist, să vedem în ce măsură vor urma și decizii care să confirme această declarație. De pildă, în politica economică. Politica patriotismului economic presupune adoptarea și punerea în aplicare a unor măsuri de natură protecționistă, care să stopeze sau cel puțin să diminueze invazia mărfurilor străine, care ucide producătorul autohton și anihilează orice șansă de depășire a sărăciei. Ca și acceptarea limitată și foarte selectivă a investițiilor străine, investitorul autohton fiind avantajat în raport cu cel străin. Însă în condițiile în care Banca Națională este o biată sucursală a Fondului Monetar Internațional, iar băncile private sunt dominate de capitalul străin (zice-se, că însuși Plahotniuc și-ar fi vândut toate activele din bănci către gigantul Banca Transilvania), a vorbi despre suveranitate este o iluzie sau un simplu bluf cu țintă electorală.

În plus, rămâne de văzut dacă vor urma modificări în legislația ce ține de toleranța excesivă față de zisele minorități sexuale. Asta pentru că se știe că anume globaliștii de teapa lui Soros, care au preluat controlul asupra ONU, UE și altor organisme internaționale, promovează toate deviațiile abominabile cum ar fi „teoria genului”, „educația sexuală” și sodomia ca normă sacrosanctă etc. Precum rămâne de văzut și dacă autoritățile aflate sub bagheta lui Plahotniuc vor lua atitudine publică (de respingere, firește) față de Rezoluția din 11 octombrie curent, adoptată de către Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, care

impune statelor-membre întreaga agendă LGBTQ, cu „căsătoriile”, parteneriatele civile între persoanele de același sex și adoptarea de copii de către acestea.

Schimbarea de macaz anunțată de către Plahotniuc este cu atât mai comică, cu cât chiar săptămâna trecută grupul parlamentar al zișilor democrați își rupea cămașa și părul de pe unde se nimerea, opintindu-se să includă sintagma „integrare europeană” în Constituție. Ocazie cu care bieții deputați din cohorta lui Ghimpu și cei rămași în grupul parlamentar al lui Filat au tot încasat șuturi în fund de la Candu și alți fruntași ai PDM pentru faptul că și-au condiționat votul cu alte modificări, năruind astfel introducerea mult râvnitei „integrări europene” în Legea Fundamentală. Și doar la distanța de câteva zile, chiar în ultima zi a aceleiași săptămâni, Plahotniuc perorează cu fățarnicie în fața lumii adunate „de bună voie” în piață precum că „unii ne trag spre integrarea europeană”. Ca și cum nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i pute.

„Calea a patra” sau „doctrina pro Moldova”, anunțată solemn de către Plahotniuc, ar urma să devină noua „doctrină națională sau chiar doctrina de stat”. În avântul său oratoric, acesta se vede că a uitat (dar poate că nici n-a știut) că însăși Constituția are o prevedere care îl împinge în afara câmpului legal. Este vorba de art. 5, alineat (2), care stipulează următoarele: „Nici o ideologie nu poate fi instituită ca ideologie oficială a statului”. Însă chiar dacă știa despre existența acestei norme, cel care face legea, tăind și spânzurând după bunul său plac, n-are de cine se teme. Nici măcar de Dumnezeu în care nu crede, după ce a călcat, împreună cu complicii săi, peste o altă normă, nu mai puțin gravă, din Constituție, prevăzută în art. 2, alineat (2): „Uzurparea puterii de stat constituie cea mai gravă crimă împotriva poporului”.

Masca suveranistă ar mai putea oferi regimului Plahotniuc încă un avantaj deloc neglijabil. De acum încolo orice abuz, comis în viitoarea campanie electorală de către acesta pentru a se menține cu orice preț la putere, care ar urma să fie criticat de către occidentali, poate fi interpretat drept o imixtiune brutală în treburile interne ale țării, un grav atentat la independență și la cursul oficial „pro Moldova”.

Surpriza de ieri a proaspătului politician de lux, aclamat mai ales de anturajul de pe scenă (înțepenit într-o mină neroadă de admirație servilă), arată că asta e gata să cadă mereu în picioare. Ca mâța sau ca jucăria numită în Rusia „Ванька, встань-ка!”, iar în România „Hopa-Mitică”. De altfel, jucăria respectivă este însoțită de următoarea cimilitură:

**„Hopa Mitică, îl pui în cap și se ridică,
Cade-n fund și se ridică,
Nu se sparge, nu se strică,
Ăsta e Hopa Mitica!”**

22 octombrie 2018

De ce declarația lui Ciubuc despre vânzarea pământului către străini n-ar trebui să șocheze

Declarația ministrului Agriculturii Nicolae Ciubuc despre deschiderea pieței funciare pentru străini n-ar trebui să șocheze, nici să surprindă. Din simplul motiv că întreaga liotă de politicaștri care s-au cuibărit la guvernare după 2009 are câteva vicii insurmontabile. Și anume, prostia, lăcomia și servilismul față de centrele de putere străine. Aștia habar nu au despre felul cum funcționează la ora actuală relațiile economice și politice internaționale, ei chiar au luat de bună povestea cu virtuțile neoliberalismului. Acești impotenți intelectuali încă n-au auzit despre colonizarea țărilor din fostul spațiu comunist de către rechinii capitalismului speculativ, care au redus întreaga noastră zonă la statutul deopotrivă ingrat și dezonorant de colonie economică, politică, dar mai ales culturală și axiologică.

Fiind afectați iremediabil de virusul liberalismului, netoțiiăștia chiar cred în efectul magic al investițiilor străine și al liberului schimb, ca și în toate miturile globalismului neoliberal, care nu e altceva decât unealta propagandistică a corporatocrației mondiale. Pentru acești mameluci discursul oficial al birocrăției de la Bruxelles, al trimișilor FMI sau al celor de la Washington reprezintă niște adevăruri axiomatice. Iar slugărnicia acestora față de occidentali este soră geamănă cu obediența nomenclaturii comuniste față de directivele de la Moscova din vremurile de tristă amintire.

Orice om cu bun simț înțelege că vinderea către străini a terenurilor agricole va reprezenta o lovitură mortală pentru poporul nostru. În condițiile în care ritmurile deruralizării țării sunt de-a

dreptul amețitoare, când populația îmbătrânită din satele noastre și așa a ajuns la cheremul așa-numiților lideri, care le folosesc munca pentru doi bani, intrarea marelui capital străin va pulveriza definitiv ce a mai rămas din zona rurală. Asta pentru că marele business agricol al companiilor transnaționale nu are nevoie de forță de muncă locală – deci, nici argați nu vom mai putea fi! -, oamenii fiind înlocuiți de noile tehnologii. În plus, orice om cât de cât alfabetizat știe că în acest secol XXI, când terenurile arabile se reduc al scară globală din cauza deșertificării, iar creșterea populației cunoaște o dinamică explozivă în țările Lumii a Treia, produsele agricole și apa potabilă vor reprezenta valori mai de preț decât aurul și petrolul.

Dacă e să ne imaginăm că într-o bună zi – speranța moare ultima, iar imaginația omului îl poate conduce și spre o lume post-Plahotniuc! – la putere în Moldova vor veni niște forțe patriotice (astăzi absente cu desăvârșire pe în lista așteptărilor electorale pentru anul viitor), acestea ar putea redresa multe lucruri. De pildă, să aducă miliardul furat înapoi, să reindustrializeze țara, să promoveze o politică economică protecționistă, limitând invazia mărfurilor și capitalurilor străine pe piața noastră. Dar să restituie terenurile agricole devenite proprietate privată a unor străini va fi practic imposibil. O astfel de intenție ar reprezenta un adevărat *casus belli* pentru centrele de putere din Occident.

Astfel încât la ora actuală, când banul murdar a devenit singurul factor relevant în confruntarea politică de la noi – în sfârșit, ne-am dat și noi cu lumea civilizată! -, nu ne rămâne decât să comentăm în presă și pe rețelele de socializare cum niște nemernici scot țara la mezat. Și asta pe propriul risc. Pentru că cei care nu îi cântă în strună actualei guvernări pot fi reduși la tăcere oricând. Unii sunt nevoiți să fugă peste hotare, alții sunt hărțuiți cu dosare, iar cei mai mulți (o, sfântă

naivitate!) așteaptă salvarea de la papițoii și popândăii, paparudele și momâile din opoziția prooccidentală.

De altfel, dacă a venit vorba despre atleții luptei cu regimul din zona occidentomanilor, ar fi bine ca aceștia să fie întrebați public, ce cred despre vânzarea pământurilor noastre străinilor? Ce părere are despre asta Andrei Năstase? Dar sora lui mai mare în ale vicleniilor politicii internaționale, Maia Sandu? Teamă mi-e că unii ca aceștia o vor da-o cotită (cum ar veni, o vor lua-o pe după piersic), așa cum o fac de fiecare dată când vine vorba despre atitudinea lor față de Biserică, față de deviațiile sexuale impuse din exterior, față de invazia mărfurilor străine pe piața noastră, ca și față de orice este dictat dinspre Bruxelles.

Dixi.

30 octombrie 2018

Radu Gyr nu are nevoie de Premiul Nobel

Răsfoind o cărțuție cu o culegere de articole, apărută în 1995 cu titlul „Ieșirea din întuneric”, pentru a-mi îmbroșăta anumite situații de acum un sfert de veac în vederea înregistrării unui nou video despre istoria recentă a Republicii Moldova, am dat peste un text al subsemnatului, publicat la 14 martie 1995 în ziarul „Țara”. Îl intitulasem „Gyr al nostru”.

Am aflat despre Radu Gyr grație prietenului meu de la București, istoricul și editorul Radu-Dan Vlad. El îmi dăduse cele trei volume apărute la editura „Marineasa” de la Timișoara la scurt timp după scoaterea lor de sub tipar în 1994. De atunci a trecut aproape un sfert de veac. Bunul meu prieten Radu nu mai printre noi de vreo cincisprezece ani. Îi port o infinită recunoștință pentru faptul că mi l-a descoperit pe Radu Gyr.

Gyr este poate cel mai important poet creștin din literatura noastră (cel puțin, din cei pe care îi cunosc), care știe cum să convertească o înfrângere de azi într-o victorie de mâine. Condiția de luptător creștin este starea pe care o trăiește la cotele cele mai înalte, acolo, unde nu ajunge nici tortura călăilor, nici hula lașilor.

Îmi voi permite să reproduc câteva propoziții din articolul scris în 1995. Resimțind un profund dezgust pentru jelaniile unor literați ratați sau politicaștri de duzină, care se complăceau în postura de victime, înșiram următoarele rânduri:

„Nu lamentațiile epigonilor de azi care și-au făcut o meserie din deplângerea neconținută a vitregiilor timpului și nici sloganele neputincioase, demolatoare de speranțe ne sunt călăuză, ci bărbătescul „ÎNDEMN LA LUPTĂ” ne poate oțeli spiritul de rezistență și încrederea în victorie”.

Generația lui Radu Gur a rezistat, intrând victorios în legendă. Și asta datorită (anume datorită, nu din cauza!) suferințelor inimaginabile, greutăților, riscurilor și sfidării morții cu bărbăție și optimism creștinesc. Generația noastră n-a avut privilegiul unor experiențe la fel de nemiloase. Tocmai de aceea mulți dintre cei care s-au ridicat cândva la luptă fiind ghidați de cele mai nobile idealuri, de la o vreme s-au prăbușit fie în „mlaștina disperării”, fie în mizeria micilor preocupări cotidiene, fie în bulboana confortului atât de seducător al societății de consum.

**„Nu dor nici luptele pierdute,
Nici rănila din piept nu dor,
Cum dor acele brațe slute
Care să lupte nu mai vor”.**

(„Îndemn la luptă”)

Faptului că Radu Gyr a fost condamnat la moarte de către un tribunal militar pentru o poezie m-a cutremurat până-n adâncul sufletului. Iată un fragment din sentința de condamnare datată cu anul 1959:

„Tribunalul în numele poporului hotărăște: făcând aplicarea articolului 211 Cod Penal, cu unanimitate de voturi condamnă pe Demetrescu Radu Gyr la moarte pentru crima de insurecție armată prevăzută și pedepsită de articolul 211 Cod Penal prin schimbarea calificării conform articolului 292 Cod Juridic Militar din crima de uneltire contra ordinii sociale prevăzută și pedepsită de articolul 209 punct 1 Cod Penal”.

E adevărat, calvarul lui Radu Gyr nu s-a încheiat cu executarea lui prin împușcare, pedeapsa capitală fiindu-i înlocuită cu ani grei de muncă silnică. Dar asta deja contează totuși mai puțin. Tocmai de aceea scriam atunci:

„Radu Gyr nu are nevoie de Premiul Nobel. El a primit supream recunoaștere a valorii creației sale: condamnarea la moarte pentru poemul „RINDICĂ-TE GHEORGHE, RIDICĂ-TE IOANE!”.

Rebelul poet rus Vladimir Vișoțki, parcă răspunzând condamnării lui Radu Gyr la moarte pentru un poem, rostește la distanța de doar doisprezece ani:

**„И нож в него - но счастлив он висеть на острие,
Зарезанный за то, что был опасен”.**

(„О поэтах и кликушах”, 1971).

Adică, zice acest rus legendar, poetul este fericit să atârne în lama de cuțit. El știe că este înjunghiat pentru că era periculos. Încununarea cu o moarte năpraznică a unei vieți trăite de dragul afirmării adevărului, ce altceva își mai poate dori un spirit superior?

Știm bine că înțelepciunea unui om stă în îndemânarea de a face comparații corecte. Atunci, în 1995, eram deja de mai mulți ani în iureșul evenimentelor politice majore. N-aș putea să spun că era simplu de rezistat în fața acelor încercări. Iar contactul, comunicarea, comuniunea cu opera și cu martiriul lui Radu Gyr îmi dădea măsura unei comparații atât de izbitoare, încât așeza toate lucrurile într-o ierarhie perfectă:

„În clipele când mi se pare că îmi este greu, când sunt copleșit de hărțuielile cotidiene, când îmi vine să mă îmbăt cu dulcele venin al autocompătimirii, oglinda care îmi redă adevărata dimensiune a suferinței

este Radu Gyr. Atunci recapăt echilibrul, mi se face rușine pentru slăbiciunea de moment, îmi zic „Doamne, ajută!” și îmi continui fără ezitare calea.”

P.S.: Rândurile de mai sus au fost doar un prilej de a readuce în atenția cititorilor figura uriașă a acestui poet creștin care ne face să aspirăm, împreună cu el, spre culmile celeste:

**„Sus ne-așteaptă vulturii, în ciocuri
Cu cununa spașilor sfinte”.**

(„Jnepii”)

Un prilej de a publica încă o dată poemul-manifest de o actualitate netrecătoare.

Ridică-te, Gheorghe,

ridică-te, Ioane!

Nu pentru-o lopată de rumenă pâine,
nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Pentru sângele neamului tău curs prin șanțuri,
pentru cântecul tău țintuit în piroane,
pentru lacrima soarelui tău pus în lanțuri,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru mânia scrâșnită-n măsele,
ci ca să aduni chiuind pe tăpșane

o claie de zări și-o căciulă de stele,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Așa, ca să bei libertatea din ciuturi
și-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
și zărzării ei peste tine să-i scuturi,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Și ca să pui tot sărutul fierbinte
pe praguri, pe prispe, pe uși, pe icoane,
pe toate ce slobode-ți ies înainte,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorghe, pe lanțuri, pe funii!
Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane!
Și sus, spre lumina din urmă-a furtunii,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

18 noiembrie 2018

Europa națiunilor sau națiunea europeană?

*A*m reluat acest text în flux.md după vreo douăzeci de ani de la publicarea lui la sugestia colegilor doar pentru a aminti cum vedeam lucrurile în acea perioadă. Așa cum veți observa, mari schimbări de optică nu s-au produs. Altfel nici nu putea fi, dominantele rămân aceleași, Ortodoxia și Naționalismul. Este poate primul text în care creionam revolta și opoziția mea față de globalismul drapat în straie europeniste. Schițasem aceste rânduri în urma unei invitații pe care am primit-o de la Oleg Serebrian, pe atunci vice-rector la Unniversitatea Liberă Internațională, de a ține o lecție publică în fața studenților de la această instituție de învățământ. La o lectură mai atentă e lesne de observat că pe atunci încă mai păstram anumite iluzii despre virtuțile integrării europene. Ca de altfel foarte mulți oameni din generația mea politică, în special din spațiul ex-comunist. A fost nevoie să treacă ani de zile, să acumulăm o experiență internațională mult mai vastă, dar și să parcurgem o multitudine de lecturi până atunci necunoscute nouă, până când am reușit să pătrundem în profunzime enigmele proiectului europenist. De la starea de fascinație, trecând prin cea de documentare temeinică, în mod firesc am ajuns să ne încadrăm în curentul eurosceric și antiglobalist, conservator și tradiționalist.

Dacă am pierdut prea mult timp până m-am edificat definitiv, nu sunt decât eu însumi de vină. Așa îmi trebuie,

dacă nu i-am dat ascultare regretatului și celebrului disident sovietic, Vladimir Bukovski, cel care tocmai prin 1999 mă convingea în timpul întâlnirilor noastre de la Paris și Londra că de fapt UE nu este decât un alt URSS. Mi se părea că exagerează. Dar omul știa bine ce vorbește. Din nefericire, am căzut, ne-am prăbușit din URSS în UE sau, vorba românului, din lac în puț. Am scăpat de dracu” și am dat peste taică-său. Iată textul:

Ca om cu convingeri de dreapta, cu vederi conservatoare, care participă nemijlocit la efortul colectiv de depășire a crizei de identitate națională, sunt printre cei care optează pentru o Europă a națiunilor.

Aș vrea să încep cu un exercițiu de admirație față de neam. E un punct de vedere foarte apropiat de interpretarea teologică a ideii de națiune. Un punct de vedere la care am ajuns atât prin propria experiență, cât și în urma unor lecturi, dar și după multiple discuții cu personalități de primă mărime ale vieții politice culturale și bisericești. Orice om se naște în sânul unei familii, în sânul unui neam și, odată cu Botezul, în sânul unei Biserici. Acesta este datul fundamental, axiologic, peste care nu se poate trece decât cu riscul de a rămâne robit de materialismul primitiv. Un dat care nu ține cont de opțiunea personală a cuiva. E ceea ce există obiectiv, indiferent dacă cutare sau cutare îns este sau nu conștient de propria identitate. Îmbrățișarea acestei viziuni tradiționale asupra persoanei și asupra colectivității etnice ne-a permis, de exemplu, celor care avem o preocupare aparte pentru problema națională, să ne vindecăm de concepția marxistă a materialismului istoric, și să redevenim în albia unei normalități din care deviasem sub regimul sovietic.

Națiunea, înțeleasă ca entitate spirituală și nu numai după aceea ca realitate istorică de la începutul lumii, realitate ce va dura până la Judecata de Apoi sau, altfel zis, până la „sfârșitul istoriei”, se desfășoară în timp printr-un nesfârșit lanț de generații. A fi conștient de faptul că ești parte a acestor șiruri de generații ce se succed după un plan extramundan înseamnă și a încerca plener sentimentul fericit de a face parte dintr-o colectivitate umană distinctă, a ta și a semenilor tăi, care, alături de alte neamuri, alcătuiesc armonia policromă a umanității. Se știe că nu există om anațional, fără însușiri specific naționale, adică purificate etnic, sterile. Nimeni și nicăieri încă n-a descoperit o asemenea specie umană. Mai curând este vorba de niște simple teoretizări ale unor persoane care suferă de o gravă infirmitate spirituală.

Român fiind, firește, țin la neamul din care fac parte. Ceea ce nu mă face să mă simt nici superior, nici inferior în raport cu alte neamuri. Pur și simplu acesta e al meu, și de aceea țin la el într-un mod cu totul aparte, având față de celelalte națiuni respectul cuvenit. Relația cu mama este identică. Pe a ta o iubești, în timp ce celorlalte le porți respectul. Așa cum nu poți face uz de libertatea de opțiune în raport cu propria mamă, care reprezintă un dat invariabil, tot astfel nu te poți sustrage propriei apartenențe naționale decât printr-o fraudă logică sau o infracțiune morală. Poți să nu fii conștient de propria identitate națională, dar să ți-o modifice în mod arbitrar nu îți stă cu putință. Astfel zis, naționalitatea nu este un act de voință umană, ce ar putea să se modifice după bunul plac al persoanei. Poate fi vorba cel mult despre o criză de identitate, cum este cea pe care o suportă românii basarabeni ca urmare a dominației străine îndelungate. Deci, nu identitatea românească a basarabenilor s-a modificat, ci conștiința lor a fost deplasată spre o falsă identitate. Din acest punct de vedere

este de remarcant rolul decisiv al liberalizării regimului sovietic și de instaurarea a democrației, care a creat un mediu prielnic pentru refacerea conștiinței românești. Astăzi putem constata, fără riscul de a exagera, că gradul de depășire a crizei de identitate este direct proporțional cu nivelul de informare sau de instruire al românului din stânga Prutului.

Privită din punct de vedere al unei doctrine de dreapta, ideea europeană se întemeiază pe valorile naționale ale fiecărui popor, înduhovnicite de revelația divină de acum două milenii. Europa, continentul pe solul cărui s-au înălțat în timp popoarele lui, fiecare cu farmecul său unic și irepetabil, este sublimă în diversitatea ei. Procesul integrării europene, necesar și benefic pentru toate țările continentului, nu poate avea drept finalitate decât rezolvarea unor probleme ce țin de o mai bună așezare a relațiilor dintre state, de crearea unui mediu în care omul să se simtă cât mai protejat și mai sigur. Aceste deziderate nu trebuie să țintească dizolvarea entităților naționale într-un conglomerat comunitar uniformizat, într-o ipotetică și imposibilă națiune europeană. Așa ceva ar fi contra firii și potrivnic cursului natural al istoriei.

Opoziția popoarelor captive față de procesul de disoluție etnică, urmărit de internaționalismul proletar, presupune în mod logic o reacție similară față de orice intenție de impunere a unui cosmopolitism devastator acoperit de frazeologii integraționiste. Recunoscând și salutând procesul de cooperare și armonizare a relațiilor dintre națiunile continentului nostru, optând pentru integrarea plenară a Republicii Moldova în structurile europene, creștin-democrații privesc cu destulă îngrijorare, dar și cu ironie mimetismul practicat de unii europeniști autohtoni. Se știe că orice exces este păgubos, iar căderea în extreme e contraproductivă. Observăm de la o vreme că în anumite medii intelectuale de la noi au apărut destui practicanți ai servilismului

Interesul Național ca Modus Vivendi

cultural și național care privesc cu dispreț propriul popor. Fascinați de splendoarea civilizației occidentale, văzute fugăr în scurtele vizite dincolo de fosta „cortină de fier”, aceștia exaltă o fraziologie proeuropeană cu aceeași ușurință cu care mai ieri își afixau orientare filorusă. De fapt, astfel de atitudini superficiale sunt în contradicție cu valorile europene autentice, care nu pot fi separate de națiunile ce le-au creat. Prezența la masa națiunilor europene cu întreaga zestre spirituală a neamului nostru este rolul natural care ne revine în familia europeană. La Strasbourg sau la Bruxelles nimeni nu are nevoie de imitatori lipsiți de personalitate, ci de parteneri demni și serioși.

Parafrazându-l pe Malraux, am putea spune că dacă secolul XXI va fi creștin, Europa va fi a națiunilor, iar dacă va fi ateu, nu va mai fi deloc. Fiindcă apariția unei presupuse „națiuni europene” ar lipsi bătrânul continent de rostul său în istorie, precum și de dreptul de a purta, ca pe un blazon de noblețe, numele de Europa.

Chișinău, 3 aprilie 1999

ULIM

Republicat la 28 noiembrie 2018

Pactul ONU de la Marrakech, revolta generalilor francezi și lipsa la apel a clasei politice moldovenesti

Pactul în favoarea migrației de masă semnat în cadrul unei conferințe interguvernamentale ONU la Marrakech, Maroco, la 10-11 decembrie a scăpat atenției presei dominante de la noi. Ca, de altfel, și clasei politice, regimul fiind concentrat asupra strângerii șuruburilor la toate încheieturile mașinării de stat înainte de simulacrul electoral din februarie, iar opoziția aflându-se în dulcea iluzie că ar avea vreo șansă să câștige puterea în condițiile uzurpării puterii de stat. Faptul că o serie întregă de țări, în primul rând SUA, nu au aderat la acest pact care țintește amplificarea migrației de masă la scara unui tsunami global, ce poate arunca în aer ultimele oaze de stabilitate în Europa, nu este deloc unul neglijabil. Este limpede că ONU a ajuns la cheremul unor forțe oculte care nu au nimic în comun cu interesele naționale ale niciunei țări din lume. Dimpotrivă, devastarea statelor naționale, nimicirea culturilor tradiționale și a civilizației europene în ansamblu nu mai ține de domeniul unor scenarii conspirologice, ridiculizate de către media dominantă aservită plutocrației, ci reprezintă însăși agenda fățișă a ONU, UE și altor structuri aservite aceluiași interese diabolice.

Cifra de 164 de țări semnatare ale acestui pact poate crea impresia că ar fi existat o cvaziunanimitate în adoptarea respectivei decizii. Fals. Asta pentru că doar țările UE reprezintă destinația râvnită de către hoardele de milioane de oameni din lumea musulmană, care invadează la ora actuală continentul nostru. Austria, Ungaria, Polonia, Cehia, Solvacia și alte câteva țări nu au semnat. Franța – da. Însă

semnătura depusă de președintele Macron a trezit revolte nu doar în mediul disidenților francezi, ci și la vârfurile Armatei. Scrisoarea pe care o publicăm alăturat, ce poartă semnătura a zece generali, a unui amiral și unui fost Ministru al Apărării reprezintă un semnal extrem de semnificativ. Chiar dacă Macron, această unealtă jalnică a familiei Rothschild, deci a oculței modiale obsedate de instaurarea unui Guvern Mondial, a semnat acest pact, reacția atât de hotărâtă a elitei militare franceze nu pare a fi doar un eveniment episodic.

„Vestele galbene”, mișcarea protestatară de masă care a cuprins întreaga Franță și s-a revărsat deja în alte țări vest-europene, care erau acuzate că nu au un program coerent și nici lideri bine pregătiți, ar putea să-și găsească în generalii de Armată acești lideri. Însă chiar dacă nu va fi tocmai așa, cert este că evenimentele din UE capătă o dinamică aiuritoare. Evenimentele se precipită atât de rapid, încât de cele mai multe ori scapă analizei experților de serviciu. Cei mai mulți continuă să opereze cu clișeele perimate despre integrarea în UE, despre speldorile Vestului prosper față de defuncta URSS (confundată cu premeditare cu Rusia de azi) și nevoia de a implementa la nesfârșit reforme liberale, care ar fi cheazășia succesului.

Ne aflăm în preajma unor schimbări majore. Foarte curând lumea nu va mai fi așa cum o știam până mai ieri. Amploarea marilor mutații ce se anunță nu va ceda ca impact global prăbușirii URSS și a sistemului comunist. Momentul populist, teoretizat de Alain de Benoist, Aleksandr Dughin sau Steve Bannon, are toate șansele să devină epoca afirmării plene a acestui nou curent ideologic și politic antisitem. Suveraniștii, naționaliștii sau pur și simplu patrioții au căpătat o șansă unică de a răsturna vechea nomenclatură globalistă din vârfurile ierarhiilor politice.

Am putea spune că ne aflăm în preajma unei noi Perestroika. Acum suntem încă în faza inițială. Sistemul occidental pare imuabil, așa cum părea și cel sovietic. Inerția de gândire e la fel de prezentă ca acum mai bine de trei decenii. Și totuși vine vremea când iureșul istoriei îi surprinde pe cei mai mulți cu schimbările înnoitoare care vor părea post-factum atât de evidente.

14 decembrie 2018

„Vestele galbele” de la Paris și „gulerășele albe” de la Chișinău

Mișcarea de masă care a luat proporții de-a dreptul impresioante în Franța, care își zice „vestele galbene”, părea una haotică și fără coerență ideologică. Scepticii și exponenții plutocrației globale în persoana politicianilor și experților de buzunar au epuizat toate etichetele denigratoare împotriva acestei revolte stradale. Macron și toată caracuda politică pariziană se cramponează cu disperare de vechile clișee propagandistice ale neoliberalismului mondialist, ca și de funcțiile pe care caută să și le păstreze cu orice preț.

Între timp, însă, iată că „vestele galbele” dau dovadă de o profunzime și o coerență doctrinară exemplară. Așa cum se arată într-un material ce reproduce cerințele acestora, publicat în română pe http://www.economica.net/lista-revendicarilor-vestelor-galbene_162314.html#ixzz5ZeBNkFFp, francezii care au inundat centrul Parisului și alte zeci de orașe din țară știu bine ce vor. Reproducem și noi alăturat textul acestui material.

„Salariu minim de 1.300 de euro net lunar și maxim de 15.000 de euro pe lună, impozit progresiv pe venit, pensia de cel puțin 1.200 de euro, oprirea imediată a privatizărilor și ieșirea din NATO sunt câteva dintre revendicările mișcării „vestelor galbene” care a paralizat Parisul”. – titrează acest portal.

Astfel, revendicările economico-sociale ale „vestelor galbene” se înscriu perfect în curentul politic populist din ce în ce mai influent în Europa, termenul de populist neavând de această dată nimic în co-

mun cu vreo conotație peiorativă sau depreciativă, ci caracterizează revolta popoarelor europene contra elitelor politice subordonate marelui capital transnațional. De câțiva ani buni a devenit evident pentru ochiul unor observatori mai atenți că întreaga mașinărie politico-ideologică a capitalismului financiar sau a neoliberalismului globalist, ce părea că va funcționa impecabil până la lichidarea completă a oricărei urme de suveranitate națională și a ultimelor rămășițe a identităților colective firești, de la cele culturale până la cele de apartenență la un sex anume, a intrat în faza unor disfuncții din ce în ce mai grave.

Și tocmai când prietenii noștri, intelectualii de vârf din disidența antiglobalistă franceză, deplângând alegerea în funcția de șef de stat a personajului caricatural cu vocație de trădător al intereselor naționale, Emmanuel Macron, se abandonau unor previziune pesimiste precum că Franța va fi ultima care se va răscula împotriva arhitecților Noii Ordini Mondiale, iată că o mișcare spontană, „vestele galbene”, inițial ca reacție o decizie a autorităților de a spori prețurile pentru carburanți, apare în plină forță. Și dincolo de excelsele în confunțările stradale, comise atât de protestatari, cât și de reprezentanții forțelor de ordine, mai curând inevitabile în condițiile unor tensiuni sociale majore, la doar câteva săptămâni de la apariția lor spectaculoare, „vestele galbene” surprind prin mesajul formulat cu o perspicacitate politică maximă. Acum, în preajma alegerilor parlamentare europene din mai 2019, acele forțe politice care vor adopta revendicările „vestelor galbene”, au toate șansele să obțină un scor remarcabil. Sau poate chiar această mișcare spontană se va transforma într-un partid politic, e posibil și un asemenea scenariu.

Am văzut că revendicările „vestelor galbene” arată ca o adevărată platformă politică încheiată la toți nasturii. Echitatea socială,

protecționismul economic, „reindustrializarea Franței astfel încât țara să reducă importurile”, „taxe mari pentru companiile mari, taxe mici pentru IMM-uri”, „oprirea imediată a privatizărilor; furnizorii de gaze naturale și electricitate trebuie să revină în proprietatea statului, pentru ca prețurile gazelor și curentului să scadă semnificativ. Prețurile acestor utilități au crescut după privatizarea furnizorilor de gaze și electricitate”, „încurajarea micilor comercianți prin încetarea construcției de mari centre comerciale în jurul marilor orașe, care omoară micii comercianți”, iată doar câteva elemente-cheie care ar trebui să nimerească în vizorul factorilor politici de la Chișinău (deși nici la București nu se observă mai multă clarziviune politică).

Parcurgând șirul revendicărilor acestei mișcări protestatare, subliniem încă o dată jalnica postură de repetenți și chiulangii de la lecția de patriotism economic și cea de relații internaționale a întregii clase politice moldovenești. Teze precum „oprirea imediată a privatizărilor”, de pildă, ar fi taxate la Chișinău ca fiind comuniste, antireformatoare și antieuropene, în timp ce acestea țin de administrarea eficientă și echitabilă a economiei naționale. Încă o dată, în timp ce Europa occidentală, ca și țările Garpului de la Vișegrad, ca de altfel și America lui Trump, resping din ce în ce mai categoric toate miturile neoliberalismului, îmbrățișând naționalismul economic, „ai noștri tineri” continuă să se bălăciească în noroiul friedmanismului cu tot cu catastrofa și răsuflata lui „doctrină a șocului”.

În timp ce dispozițiile anti-NATO sunt din ce în ce mai puternice în Europa care se zbate să depășească starea de vasalitate față de SUA, proeuropenii noștri cam subțiri la minte continuă să pedaleze pe o „natolatrică” deșănțată. În timp ce „vestele galbene” cer în mod ultimativ „ieșirea imediată din NATO” (așa cum ceream noi pe vremuri

ieșirea din URSS și proclamarea Independenței!), politicaștrii locali din tabăra „patrioților de la 1848” continuă să pledeze laolaltă pentru UE, NATO și unirea cu România. Ăștia încă n-au înțeles că UE este o organizație antinațională, care surpimă suveranitatea țărilor și popoarelor europene, că NATO este o unealtă a imperialismului american (la fel de nocivă, de altfel, și pentru însuși poporul american), „brațul armat” al plutocrației globale, care caută să înghenuncheze întreaga lume pentru a controla resursele energetice, plețele financiare și mințile oamenilor prin ingererii sociale sofisticate, și că o Românie Mare și puternică este de neconceput în condițiile unei duble vasalități, față de eurocrații de la Bruxelles și față de „șoimii” militarismului american.

Brexit, alegerea lui Trump, politica solidară anti-Bruxelles a țărilor grupului de la Vișegrad, coaliția populiștilor din cele două partide aflate la guvernare în Italia, respingerea pactului pro-migrație de la Marrakech, mișcarea „vestelor galbene”, toate acestea sunt verigi ale aceluiași lanț logic ireversibil. Pentru cine are ochi de văzut devine tot mai clar că „momentul unipolar”, apărut după căderea URSS, ce crea impresia unei ere nesfârșite a dominației globale americane, precum și perioada celor câteva decenii de capitalism speculativ, se apropie de sfârșit. Și nu e atât de greu de prevăzut că revolta popoarelor contra elitelor corupte și rupte de interesele naționale va crește pe întregul continent. Chiar dacă la Chișinău discursul dominant face abstracție totală de noile realități geopolitice care modifică în mod cardinal datele problemei. Acest discurs, utilizat din inerție încă din perioada incipientă de după prăbușirea sistemului comunist, - cu „mâna invizibilă a pieței”, cu „un guvern mic”, funcțiile căruia se reduc la vegherea asupra corectitudinii executării contractelor în sectorul privat, cu mitul unei UE prospere spre care trebuie să tindem la fel de obsesiv

Interesul Național ca Modus Vivendi

ca pe vremuri spre comunism, cu imaginea edulcorată a unei Alianțe Nord-Atlantice aducătoare de pace în lume, - chiar dacă va mai fi pe buzele patrioților de serviciu și în campania pentru parlamentarele din Moldova din 2019, sună la fel de ridicol ca și sloganul lui Gorbaciov din ultimii ani ai imperiului sovietic despre „o Uniune renovată și un partid renovat”.

Cine nu merge înainte, rămâne în urmă, zice cunoscutul proverb. Iată că la ora actuală francezii merg înainte, iar moldovenii rămân în urmă.

14 decembrie 2018

Spre unitatea continentală

Acest articol a fost scris în engleză la rugămintea prietenului meu, cunoscutul geopolitolog și profesor universitar italian Tiberio Graziani, pentru site-ul <https://www.vision-gt.eu/> care s-ar traduce „Viziune și Trenduri Globale. Platforma pentru viitoarele probleme și provocări”. Am pus laolaltă câteva idei care țin de conceptul de Europa anunțat ca temă a seriei de texte găzduite de către această platformă de reinformare.

A bordarea mea a chestiunii europene nu este una originală. Europa a fost divizată în două zone de ocupație după cel de-al Doilea Război Mondial de către cele două supraputeri învingătoare, URSS și SUA. Imperiul Sovietic s-a prăbușit. SUA au câștigat Războiul Rece, iar învingătorul a impus țărilor din fostul lagăr socialist condițiile capitulării. Însă într-un mod aparent straniu, pentru prima oară în istorie țările învinse au acceptat cu bucurie condițiile capitulării, ca pe o binefacere, ca pe o eliberare. Cauza primară a acestei jubilații naive rezidă în pierderea războiului cognitiv, cultural, civilizațional de către tabăra sovietică încă mult înainte de prăbușirea comunismului. Cultura de masă occidentală, magnetismul societății de consum, fascinația exercitată de către modelul capitalist în ansamblu a cucerit mentalul colectiv al esticilor. Astfel, regimurile comuniste n-au fost pregătite să reziste războiului non-militar care a durat timp de decenii.

Prin urmare, ca să reușească ocupația economică, politică și militară (pentru țările care au fost absorbite în blocul NATO), la etapa inițială a fost necesar să reușească ocupația psihologică, intelectuală, civilizațională. Procesul de extindere al Vestului globalizat asupra

Estului Europei a fost numit democratizare, tranziție la economia de piață și alte componente ale ingineriei sociale care a croit modelul politic și economic al țărilor noastre. Or, țările noastre au devenit societăți care au imitat, au parodiat, au copiat modelul occidental. Și fiind conștiente de postura de imitatori, noile elite politice din spațiul ex-comunist au preluat în întregime, fără nici un discernământ, toate directivele date de către centrele de putere ale oligarhiei globale: SUA, FMI, Banca Mondială, Uniunea Europeană, OMC etc.

Însă după circa trei decenii de tranziție dinspre comunism spre modelul liberal, situația economică și socială din țările noastre a degradat în mod catastrofal. Aceste eșecuri au fost explicate vreme îndelungată prin incompetența și corupția guvernărilor care s-au succedat în ultimele decenii și care n-au fost în stare să implementeze toate reformele dictate de la Washington și Bruxelles. Anume acesta a fost mesajul lansat de către emisarii organizațiilor financiare și politice occidentale, preluat de către politicienii și presa locală.

Dar timpul trecea, alegerile aduceau alți actori politici în vârful ierarhiilor statale, iar situația social-economică doar continua să se înrăutățească. Astfel, puțin câte puțin unii dintre noi au început să-și revină din starea de transă intelectuală și volitivă. Cei cu sentimente profund patriotice au insistat în efortul de a-și aprofunda cunoștințele asupra esenței problemelor noastre. În mod firesc, mulți dintre foștii anticomuniști, printre care sunt și eu, au devenit noii disidenți în condițiile unui nou tip de imperialism, care este asociat de regulă cu SUA și birocrăția de la Bruxelles, deși de fapt este unul extrateritorial, chiar dacă majoritatea membrilor elitei globale sunt bazați în America.

Descoperirea adevărului că SUA sunt de fapt un stat captiv, în care puterea este uzurpată de către *banksteri* și complexul militar-

industrial, de către corporatocrație ca actor non-statal, dar mult mai puternică decât statele (pe care și le-a subordonat urmărind propriile interese financiare) a fost ca un adevărat șoc pentru noi. La ora actuală ideea că așa cum poporul rus a fost prima victimă a comunismului, tot astfel poporul american este prima victimă a globalismului a devenit una comună. Or, pentru a-și recăpăta suveranitatea națională, țările europene tind în mod natural să scape de protectoratul american. Iar ascensiunea partidelor populiste pe continentul nostru este proba cea mai elocventă a acestei mișcări de emancipare națională. În această ordine de idei, aș dori să subliniez o diferență de abordare extrem de sensibilă între intelectualii și partidele politice din Vestul și din Estul continentului nostru. În timp ce avangarda disidenților vest-europeni militează cu tărie pentru încetarea stării de ocupație militară impusă de SUA și pentru lichidarea NATO, acest mesaj fiind adoptat și de unele partide politice anti-sistem, țările est-europene sunt mult mai reticente în acest sens.

Consider deosebit de important ca toți cei care într-adevăr doresc restabilirea unității continentului nostru să trateze cu toată seriozitatea deosebirea de percepție a Rusiei în Vestul și în Estul Europei. În timp ce naționaliștii occidentali de obicei manifestă o simpatie aparte pentru Rusia, naționaliștii estici privesc spre marele lor vecin cu mai multă circumspecție, iar deseori chiar cu animozitate. Cauzele istorice a acestor atitudini, care variază de la ură și ostilitate până la reținere și precauție, sunt bine cunoscute. Acestea sunt legate în mod special de tragica experiență a popoarelor noastre în secolul XX, când comunismul ne-a fost impus de către Rusia Sovietică (sau URSS, ceea ce e același lucru). Fostele republici sovietice și țările Pactului de la Varșovia au moștenit o profundă traumă psihologică în urma dictaturii

și represiunilor regimului comunist. Oamenii din aceste țări de obicei spun: „Rușii ne-au ocupat, rușii ne-au terorizat, rușii ne-au deportat”.

Această tragică confuzie între regimul comunist și poporul rus reprezintă subiectul-cheie al manipulării operate de către rețelele de influență atlantiste. Într-un climat psihologic atât de favorabil, exploatarea subiectului „pericolului rusesc” și alimentarea rusofobiei devine o țintă extrem de ușor de atins pentru profesioniștii ingineriei sociale. Conceptul lansat de către neoconservatorii americani (a se vedea cuvântarea memorabilă a lui Donald Rumsfeld din 2003) despre Vechea Europă și Noua Europă face parte din aceeași strategie. Și în timp ce partenerii vest-europeni ai strategilor americani nu sunt atât de motivați să manifeste un nivel suficient de atitudini antirusesești, europenii estici sunt totdeauna gata să facă jocul ordonat de la Washington. Acest lucru este mai mult sau mai puțin cunoscut pentru multă lume.

Am susținut în mod repetat că oponenții comuni ai tuturor popoarelor europene, care sunt bazați în SUA, vor avea succes în instigarea și exacerbarea unor astfel de reacții prin utilizarea trucului clasic numit *managementul percepțiilor și al comportamentelor* atâta timp cât Rusia însăși nu va dezamorsa această bombă ideologică. Dacă e să pornim de la premisa că principiul „Cunoaște-ți dușmanul” ne este cunoscută, iar adversarul nostru geopolitic este identificat fără echivoc, la ora actuală trebuie să ne îndreptăm privirile spre prietenii și aliații noștri ruși, fără de care ideea unității continentale ar fi o iluzie. Încă o dată, așa cum a spus filosoful rus Ivan Ilyin „Uniunea Sovietică nu este Rusia”. Anume acesta ar trebuie să fie elementul de bază al discursului pe care îl așteaptă de la conducătorii Rusiei popoarele din Europa de Est. Altfel zis, atâta timp cât actuala conducere a Rusiei

va păstra o atitudine ambiguă față de trecutul sovietic și nu va dori să se distanțeze categoric de crimele comise de URSS contra tuturor popoarelor aflate sub dominației ei, tehnica divizării noastre artificiale va funcționa impecabil.

Avem nevoie de o reconciliere istorică între poporul rus și alte popoare din spațiul ex-comunist. Iar inițiativa în acest sens trebuie să vină din partea Moscovei. Îndemnul meu către prietenii noștri ruși este să facă uz de principiul „Dezarmează-ți dușmanul!”. Smulgeți-i argumentația lui perversă care otrăvește relațiile noastre.

În ultimii ani capitalismul financiar, speculativ, virtual, non-productiv a fost criticat pe larg. Acest criticism este unul perfect valabil și ader în totalitate la el. Așa cum am aderat cu entuziasm la resurecția popoarelor europene sub semnul populismului. Militez de asemenea pentru protecționismul economic și pentru restabilirea suveranității naționale a popoarelor europene, care presupune cel puțin dispariția NATO și UE. Împărtășesc de asemenea opinia acelor intelectuali, care consideră că liberalismul se îndreaptă spre sfârșitul său istoric. Marșul triumfal al așa-zisei Revoluții Franceze se încheie într-un mod lamentabil. Și dacă suntem de acord că era tuturor teoriilor politice izvorâte din Modernitate – comunismul, fascismul (nazismul) și de asemenea liberalismul sunt depășite, atunci nu există o sarcină mai urgentă decât elaborarea viitorului model de organizare al societății. Primul principiu fundamental în eforturile noastre trebuie să se întemeieze pe următoarea idee: Orice societate în care cel puțin o valoare este mai presus decât banul, este mai bună decât capitalismul.

Personal militez pentru o Europă post-liberală, post-capitalistă, post-americană, care își edifică viitorul bazându-se pe Tradiție,

Creștinism, Familie, pe civilizația milenară a continentului nostru în condițiile postmodernității. Sunt sigur că forța noastră economică, politică și militară - chiar dacă s-ar înzeca și chiar dacă vom reuși să depășim liniile de divizare care ne mai separă azi - va fi una extrem de fragilă fără renașterea noastră spirituală. Europa nu există sau cel puțin este o monstruoasă caricatură fără Hristos în centrul lumii, în inima continentului nostru, în sufletul fiecărui european. Motto-ul „Nihil sine Deo” („Nimic fără Dumnezeu”) este blazonul de noblețe al civilizației noastre.

24 ianuarie 2019

SOROS cobește sfârșitul UE. Euroentuziaștii vor rămâne fără obiectul muncii

Sinistrul personaj, parcă decupat din filmele horror hollywoodiene, Schipul căruia inspiră vedenii de coșmar, George Soros, tot el portavocea oligarhiei mondialiste, a făcut recent o declarație macabră care trebuie să dea de gândit (<https://flux.md>). El vestește moartea iminentă a Uniunii Europene, căreia în prezice soarta Uniunii Sovietice în 1991. În fond, el repetă ceea ce cunoscutul disident sovietic Vladimir Bukovski a spus demult. Lăsăm la o parte acum diferența de opinii, atitudini și scopuri între cei doi. Ca și accentul catastrofist al lugubrilor avertisment lansat de maleficul magnat american.

Însă paralela pe care o face acesta între soarta jalnică a URSS și cea a UE rămâne perfect valabilă. Asta pentru că ambele conglomerate au avut aceiași artizani, care s-au ghidat de aceeași ideologie pernicioasă, bazată pe antropocentrism, adică pe hrstitofobie, pe materialism, determinism economic, darwinism, prometeism, transformism, tehnolatrie etc. Adică ambele au avut la bază sfidarea apostatică a lui Dumnezeu, au izvorât din obsesia de distrugere a omului religios și au pretins edificarea unui paradis terestru. Și nu în ultimul rând, ar fi de invocat o altă similitudine izbitoare. Alături de secularismul războinic, cele două proiecte, URSS și UE, au urmărit înstrăinarea omului nu doar de Biserică, deci lipsirea lui de cel mai important element de identitate colectivă, cea religioasă, ci și ruperea lui de comunitatea lui națională, adică lipsirea de cel de-al doilea element al identității colective, cel etno-cultural. Și aici diferența de mijloace contează

mai puțin, primează similaritatea scopurilor urmărite de către cele două proiecte prin topirea tuturor popoarelor în cazanul revoluționar (comunist sau europeanist).

Panica resimțită în declarația lui Soros, acest monstru din elita gerontocrației globale, nu este una fără temeii. Asta pentru că numai orbii, proștii și ipocriții nu văd că Uniunea Europeană scârțâie din toate încheieturile, destrămarea sau aneantizarea ei putând surveni la fel de inopinat și spectaculos ca și prăbușirea Uniunii Sovietice. În ultimii ani popoarele europene au început să-și revină din starea de letargie în care au fost ținute preț de peste jumătate de secol. Efectele devastatoare ale ofensivei totale a globalismului au provocat dezechilibre economice și sociale fără precedent, sărăcie, șomaj, in justiție, poliție politică (una corectă, desigur), tsunami imigraționist, agresiunea mafiei LGBT, invazia politicii de gen (apartenența sexuală devenind una opțională), toate acestea trezind la viață popoarele care păreau totalmente colonizate volitiv și psihologic.

Revolta populistă capătă o amploare care a depășit orice așteptări. Vechea nomenclatură europeană, birocrăția de la Bruxelles și fantezele aceluiași cercuri oculte din vârful ierarhiilor fostelor state naționale și-au pierdut orice urmă de credibilitate. Lumea îi detestă și în contestă pretutindeni. Exact la fel cum se întâmpla acum treizeci de ani în momentul sfârșitului URSS cu nomenclatura comunistă. În timp ce popoarele imperiului sovietic inundase piețele publice cerându-și dreptul la libertate și independență, retardații din Kremlin încercau să salveze sistemul printr-un referendum unional de menținere a unității teritoriale a preținsei federații. Iar Gorbaciov se făcea de răs tot repetând ca într-o stare de transă „O uniune renovată, un partid renovat”. Cu ce s-a terminat acea poveste, o știe toată lumea. Iar factorul care a primat a fost explozia de renaștere națională a periferiilor imperiului,

ceea ce pe drept cuvânt a primit numele „triumful națiunilor”. Odată ce sistemul a început să se clatine, nici temutul KGB, nici întreaga mașinărie represivă a statului totalitar n-au mai putut opri valul.

Tot astfel se anunță și moartea altui proiect ostil lui Dumnezeu, popoarelor și omului european. Terorismul „corectitudinii politice”, persecutarea disidenților, manipularea prin presa dominantă, instrumentarea unor false conflicte politice, de ordin intern sau extern, nu numai că nu pot stăvili mișcarea de eliberare națională și de restabilire a suveranității statale, ci și o catalizează, accelerând sfârșitul UE. Și tot ca acum trei decenii, inerția de gândire încă mai ține multă lume în iluzia perenității acestei suprastructuri statale. Și tot ca atunci, adulatorii și propagandiștii sistemului vor rămâne fără obiectul muncii. Așa cum erau huliți și gratulați cu picioare în fund nomenclaturiștii și pupcuriștii comuniști, la fel de blamați și detestați vor ajunge foarte repede toți acei care continuă să alerge prin târg cu gura plină de euroentuziasm deja urât mirositor. Partidutele proeuropene, trăncănitorii televizați de prin ONG-urile finanțate de Soros și alți gangsteri ai globalismului neoliberal, nomenclatura de stat, căreia, dacă le decupezi din discurs sintagma „integrare europeană”, rămâne mută pe vecie, toată această cohortă de eurofilii întârziți și de linge-blide va ajunge și ea să fie scuipată în stradă de cei pe care i-a înșelat.

Așadar, profeția mea, formulată ca figură de stil despre căderea Moldovei din URSS în UE - har Domnului! - n-are nici o șansă să se realizeze. Deoarece pur și simplu nu vom avea unde să ne mai prăbușim. Ambarcațiunea UE va repeta inevitabil soarta „Titanicului” sovietic. Iar cine nu va reuși să se încadreze în curbă și să facă acest viraj geopolitic amețitor, va fi aruncat de pe carosabilul istoriei și făcut zob.

Dixi.

13 februarie 2019

Moldova, un stat în derivă la răscrucea între Rusia și Europa

Acest articol a fost publicat la propunerea prietenului meu italian, profesorul Claudio Mutti, în ediția din luna martie curent în revista EURASIA. Îi mulțumesc domniei sale pentru această oportunitate.

Avorbi despre Moldova de azi în contextul relațiilor dintre Rusia și Europa, numită prin confuzie Uniunea Europeană, presupune în mod necesar o scurtă incursiune istorică. Asta ar permite o mai bună contextualizare geopolitică a entității statale cunoscute ca Republica Moldova. În felul acesta ar fi mai simplu de perceput specificul acestei zone și problemele cu care se confruntă la ora actuală țara mea.

Scurtă incursiune istorică

Așadar, teritoriul actualei Republici Moldova reprezintă partea de răsărit a principatului medieval Moldova, care era, alături de Muntenia, unul dintre cele două state populate de români în spațiul carpato-danubiano-pontic. Acest spațiu, care însumează și Transilvania de dincolo de arcul carpatin, aflată vreme de circa o mie de ani sub dominație maghiară, reprezintă aria „romanității orientale”, acest fenomen cultural unic de osmoză între moștenirea daco-latină și tradiția bizantină.

Teritoriul Moldovei, care a făcut parte din aria de dispută militară ruso-turcă în secolele XVIII-XIX, a fost divizat în urma Păcii de la București din mai 1812 între cele două imperii, Rusiei revenindu-i zona

dintre Prut și Nistru până la gurile Dunării și Marea Neagră. În 1859 are loc formarea Statului Român prin unirea celor două principate, Moldova și Muntenia, proces la care teritoriul dintre râurile Prut și Nistru care primise numele de Basarabia nu participă, rămânând sub administrația Imperiului Rus. Prin urmare, întreaga cultură politică modernă a României, însuși conceptul fundamental al ideii naționale românești se întemeiază pe ideea unității culturale din care rezultă tendința spre unitatea politică a românilor într-un singur stat național. Astfel, în urma Primului Război Mondial și a loviturii de stat bolșevice din Rusia, odată cu Polonia, Finlanda, Estonia, Lituania și Letonia, teritoriul fostei gubernii rusești Basarabia reușește să iasă de sub tutela Imperiului Rus și, alături de alte două provincii, Bucovina și Transilvania, care se aflase sub dominația Imperiului Austro-Ungar, se unesc cu țara, formând România Mare.

Nu este cazul să insistăm aici asupra conceptului de stat-națiune calchiat după modelul așa-zisei Revoluții Franceze. Ceea ce este important să reținem e că actuala Republică Moldova (fosta Basarabie) este percepută de către conștiința publică românească drept un teritoriu înstrăinat în mod abuziv, un rapt teritorial provizoriu care își va găsi într-un moment istoric prielnic rezolvarea. A înțelege această percepție este extrem de simplu măcar și prin invocarea cazului Crimeii. Așa cum pentru conștiința colectivă a rușilor „*Крым наш!*” („*Crimeea este a noastră!*”) reprezintă o atitudine perfect explicabilă, tot astfel în mentalul colectiv românesc apartenența Moldovei din stânga Prutului la România este văzută ca firească. În treacăt fie spus, deosebirea dintre cazul Crimeii și cel al Basarabiei constă nu în aspectele ce ar ține de dreptul internațional, ci în simpla diferență de greutate geopolitică dintre Rusia și România, prima putându-și permite ceea ce pentru cea de-a doua reprezintă un lux nepermis.

Înainte de a nuanța cum anume caută să exploateze atlantiștii aceste sensibilități etno-culturale în scopuri geopolitice ostile atât României, cât și Republicii Moldova, vom mai preciza pentru cititorul italian că secolul XX a fost plin de evenimente dramatice în acest spațiu. După ce în 1918 s-a format România Mare, Rusia Sovietică nu a recunoscut niciodată unirea Basarabiei cu România, acest subiect rămânând unul litigios timp de douăzeci și doi de ani. Astfel, în perioada de avânt a Cominternului, când ideea unei revoluții mondiale era în plină vogă, în Ucraina bolșevizată cominterniștii au urzit un plan de extindere a „incendiului revoluționar” înspre Balcani prin instrumentalizarea „chestiunii Basarabiei”. La începutul anilor douăzeci în sânul bolșevicilor care operau în Ucraina au existat două curente rivale. Primii, reprezentați în special de către comuniștii români refugiați în Rusia sovietică, militau pentru adaptarea populației românofone din stânga Nistrului la cultura română modernă (întâi de toate prin modernizarea limbii, puternic arhaizate și rusificate), astfel urmând să fie pregătit capul de pod pentru expansiunea asupra României. Cei din tabăra adversă, însă, care au și învins în definitiv, se pronunțau pentru inventarea unui popor „moldovenesc” și a unei limbi „moldovenestești”, atribuind acestui construct artificial o proveniență slavă, impunându-i și alfabetul rusesc, în timp ce limba română cultă de dincolo de Prut utiliza alfabetul latin etc. Astfel s-a ajuns la crearea Republicii Autonome Moldovenești în componența Ucrainei sovietice. Astfel a fost creată *ideologia moldovenismului ca antipod, rival, antiteză a românismului*, iar Constituția acelei „republici” susținea că frontiera sa se află doar provizoriu pe râul Nistru, până la extinderea ei până la Prut, când urma să se producă eliberarea populației locale de sub un jug dublu: exploatarea proletariatul basarabeian de către regimul burghezo-moșieresc, dar și „opresiunea națională” a moldovenilor de către români.

În 1940, în urma notelor ultimative ale Guvernului Sovietic, administrația românească a fost constrânsă să părăsească teritoriul Basarabiei. Așa a fost creată noua republică sovietică socialistă, teritoriul ei fiind format din o parte a fostei gubernii Basarabia (amputată de accesul la Marea Neagră prin atribuirea sudului Basarabiei regiunii Odessa), plus o zonă din stânga Nistrului, regiune care formează azi zona secesionistă Transnistria. Pe parcursul perioadei sovietice a avut loc un proces dur de deznaționalizare prin impunerea ideologiei moldovenismului, care acredita existența a două limbi și două popoare, iar contactele cu România au fost blocate preț de aproape o jumătate de secol. În perioada regimului sovietic cel mai mare delict de opinie, care atrăgea persecuții grave, îl reprezenta contestarea „teoriei moldovenismului”.

Căderea din URSS în UE: de la emanciparea națională la iluzia liberală

Astfel, odată cu Perestroika lui Gorbaciov, în Republica Sovietică Socialistă Moldova s-a declanșat o puternică mișcare de emancipare națională, de recuperare a identității românești și de revenire la alfabetul latin. Concomitent a început să ia amploare curentul politic unionist. Eu însumi am împărtășit timp îndelungat această opțiune, care m-a însoțit încă din adolescență, odată cu descoperirea propriei identități naționale și a trecutului istoric tabuizat sub regimul sovietic. Este vorba despre ideea înstrăinării abuzive a Basarabiei de la România în urma anexării acesteia în 1940 de către sovietici. Pe parcursul deceniilor de ocupație sovietică *disidența basarabeană* era nu doar ostilă regimului comunist, ci și înstrăinării de România, iar *samizdatul* de aici conținea, alături de texte de referință anticomuniste, cărți românești de dincolo de Prut. *Prin urmare, o astfel de atitudine, fiind întemeiată*

pe fapte istorice incontestabile și pe unitatea etno-lingvistică, este lesne de înțeles, însă face abstracție totală de conjunctura internațională defavorabilă realizării acestei opțiuni. Mai mult, pedalarea pe această idee poate la un moment dat să se constituie într-un dezavantaj grav pentru noi. Dacă e să ținem cont de strategiile anglo-saxone de provocare a unor conflicte de frontieră prin stimularea unor factori de natură etnică sau religioasă, înțelegem mai bine că ne-am putea pomeni într-o capcană ce ar destabiliza grav întreaga regiune, implicând într-un conflict de proporții România, Moldova, Ucraina (o parte din fostele teritorii românești se află la ora actuală în componența acestei țări) și Rusia. De fapt, exploatarea imprudentă și excesivă a ideii unioniste ar putea conduce la niște urmări similare celor declanșate în Ucraina începând cu anul 2014. Anul trecut, când se împlineau o sută de ani din momentul formării României Mari, prilej cu care tema unirii ieșise în prim-planul dezbaterii politice, **am scris un articol** pe marginea acestui subiect, atrăgând atenția cititorilor asupra riscurilor majore ce ar putea surveni. Printre aspectele oarecum hilare și naive ale manifestărilor opțiunii unioniste în ultimii ani este și următorul. Adepții de azi ai acestui curent de opinie pun semnul egalității între opțiunea unionistă și aderarea la NATO și UE, pe care le consideră drept avantajoase pentru interesul național românesc. Asta în timp ce anume procesul globalizării, care își impune regulile fatale popoarelor lumii, făcând uz și de cele două organizații ale oculte mondiale, este unul cu efecte fatale pentru orice fel de identitate colectivă: religioasă, națională, sexuală. Faptul că super-clasa mondială (**Michel Geoffroy**) este totalmente ruptă de cultura europeană și reprezintă însăși negarea acesteia este puțin cunoscut în Moldova. Adică, altfel spus, unioniștii ar trebui să decidă: ori naționaliști, ori globaliști, *tertium non datur*. În acest cazan al globalizării (*melting pot*), care topește și omogenizează orice profil cultural tradițional, nu e loc pentru nici o națiune.

Așadar, odată cu destrămarea URSS, după obținerea independenței, noua entitate statală a fost atrasă în circuitul euroatlantic, ceea ce a presupus impunerea unui model de „occidentalizare” accelerată prin fasonarea tuturor instituțiilor politice și a structurilor economice sub semnul democratizării, al trecerii la economia de piață și al „integrării europene”. La fel ca în cazul celorlalte state ex-comuniste, după perioada destul de îndelungată de entuziasm și fascinație în fața magnetismului exercitat de Vestul prosper, pas cu pas am început să ne întrebăm de ce, după toate reformele impuse de către centrele de putere occidentale, în loc de prosperitate economică și libertăți democratice, ne-am pomenit într-un dezastru social-economic și moral total. Aprofundarea înțelegerii cauzelor catastrofei în care ne-am pomenit a presupus în mod firesc *despărțirea de iluzia liberală. De fapt, spațiul ex-comunist a fost tratat de către plutocrația globală exact în același fel în care au fost tratate la vremea respectivă țările Lumii a Treia.* Din sateliți ai URSS am ajuns să devenim sateliți ai SUA, UE și NATO, doar că de această dată pierderile economice, demografice, culturale și spirituale s-au dovedit a fi infinit mai grave. În acest sens am și publicat acum câțiva ani o carte care purta titlul „**Căderea din URSS în UE**”, pentru că este vorba anume de o prăbușire din „*imperiul răului*” în „*imperiul răului absolut*”.

Colonizarea noastră în perioada postcomunistă este una ce cuprinde toate sectoarele sociale: politic, economic, civilizațional etc. *Dar pentru ca acest proces de anexare la interesele globaliștilor neoliberali să poată fi realizat cu succes, ceea ce a primat și a determinat reușita operațiunii de vasalizare, a fost anume colonizarea culturală, intelectuală și psihologică. Starea de vrajă, de orbire ideologică, de transă exercitată de seducătorul model occidental a inhibat pentru o perioadă îndelungată orice*

spirit critic și capacitate de analiză rațională. Personal recunosc și cu această ocazie că fiind încă din prima mea tinerețe un militant anticomunist, am alunecat în capcana paradigmei liberale, pe care o credeam singura alternativă la modelul marxist-leninist. **În accepția generației mele, desovietizarea a însemnat în mod automat occidentalizare, îmbrățișarea modelului liberal-democrat cu toate miturile acestuia despre libertățile individuale și piața liberă.** Din această perspectivă, Rusia postsovietică reprezenta acel spațiu de care râvneam să ne îndepărtăm, iar Occidentul se asocia cu „pământul făgăduinței” cu funcții de-a dreptul salvatoare pentru noi. Însă turnurile geopolitice atât de neașteptate și de spectaculoase din istoria recentă m-au determinat să-mi continui experiența de **fost disident anticomunist** în postura de **actual disident antiglobalist**, de adversar ireconciliabil al capitalismului speculativ neoliberal, al „axei răului” Washington-Bruxelles.

Dar la ora actuală astfel de atitudini sunt caracteristice doar unei părți restrânse a intelectualilor, care depun eforturi pentru a consolida un curent de opinie critic față de Occidentul globalizat prin recursul la surse academice consistente, la media de alternativă din Europa și prin analiza critică a efectelor dramatice pe care le-a provocat executarea orbească a directivelor din exterior.

Sindromul de apendice și conflictul triumphiul

Revenind, precizez că la ora actuală Moldova este o țară desuveranizată, principalele decizii politice fiind sugerate din exterior. Însă pe lângă problemele cu care se confruntă toate țările din regiune, în cazul nostru se mai adaugă câteva cu un specific local cu totul aparte. Vorba e că, în virtutea unei experiențe istorice specifice, la

noi s-a cristalizat un *sindrom* pe care l-aș numi „*de apendice*”. Adică, există o opinie dominantă, potrivit căreia Moldova n-ar fi în stare să supraviețuiască economic decât fiind remorcată de altcineva mai puternic. Această prejudecată provine din faptul că de-a lungul timpului acest teritoriu a făcut parte atât din componența României, cât și din componența Rusiei (URSS).

Potrivit acestei viziuni, unii consideră că doar o eventuală apropiere cât mai strânsă de Rusia (până la contopirea într-un sigur stat) ar fi în stare să ne rezolve problemele, iar rivalii acestora optează simetric pentru o reunificare cu România ca soluție optimă pentru depășirea tuturor nereușitelor. La fel stau lucrurile și în cazul euroentuziaștilor, obsesia integrării salvatoare în UE face parte din același sindrom. În primele două cazuri aceste tendințe sunt sprijinite din cele două capitale rivale, Moscova și București, care își dispută întâietatea asupra acestui teritoriu. Această stare de lucruri determină o scindare a societății în două tabere beligerante: *unii sunt românofiși prin definiție rusofobi, iar ceilalți – ca o reflecție răsturnată în oglindă – sunt rusofili și în mod obligatoriu românofobi*. Aceste tranșee conceptuale sunt ocupate cu abilitate de către diverse partide politice, care exploatează cele două tipuri de nostalgii, fobii și reverii pentru a-și coagula propriile nișe electorale.

Acestui tip de conflicte identitare este analizat în profunzime în lucrarea filosofului francez **Lucien Cerise „Neuro-pirații. Reflecții pe marginea ingineriilor sociale”**. Ne referim la ceea ce autorul numește „*conflict triunghiular*”, acea tehnică de instigare a unor animozități artificiale în sânul unei societăți pe baza exploatării micilor diferențe de ordin etnic, lingvistic sau religios. Cele două părți aflate în conflict, situate la baza acestui triunghi, sunt alimentate în egală

măsură de către manipulatorul situat în unghiul din vârful acestuia, care rămâne invizibil pentru ambele părți. Astfel de turbulențe artificiale sunt generate de către cei care vor să arunce o perdea de fum asupra adevăratei stări de lucruri din societate prin asocierea tuturor relelor cu chipul „dușmanului absolut”, plasat pe orizontala acestei bătălii. *În cazul nostru disputa între rusofili și românofili (sau eurofili, care de cele mai multe ori reprezintă aceeași tabără) răspunde în totalitate intereselor oligarhiei globale. Asta pentru că atât timp cât societatea își macină energiile în acest război politic absurd, nutrind obsesii sovietolatre, etnocentriste sau eurolatre, dar execută cu obediență directivele caracatiței mondialiste de menținere a tuturor politicilor în albia trasată, pentru sforarii din umbră nu contează câtuși de puțin cine anume se află la guvernare.*

Adevărul e că nivelul intelectual al decidenților politici din Moldova este atât de redus, încât exercitarea puterii reale din exterior nu este percepută ca o stare de lucruri anormală sau degradantă. Cei care se autointitulează „parteneri de dezvoltare” știu bine cum să inducă administrației locale sentimentul satisfacției pentru cooperarea cu emisarii Occidentului, care sunt percepuți ca niște supraoameni, niște binefăcători veniți să ferească populația aborigenă prin adaptarea ei la standardul vestic. Așadar, nu contează câtuși de puțin preferințele ideologice sau de orientare externă ale guvernanților, de vreme ce, indiferent de culoarea acestora, politica monetară a Băncii Naționale, politicile bugetară, fiscală, vamală, precum și politica legislativă în ansamblu sunt impuse într-o manieră *soft* de către Occident. *Ceea ce contează cu adevărat pentru prestidigitatorii din vârful piramidei, este ca nimeni dintre cei antrenați în competiția politică internă să nu depisteze regulile jocului impus din afară,*

canalizându-și nemulțumirea împotriva Sistemului mondial dominant, ci să se consume în bătălii fratricide istovitoare.

**Principiul „Cunoaște-și dușmanul”
ca premisă a demontării Sistemului**

În această ordine de idei, întregul efort al grupului nostru, prin resursele media de alternativă, prin activități editoriale și conferințe publice, este orientat anume spre demascarea Sistemului, spre orientarea atenției opiniei publice către vârful triumphiului, către imperiul american global și toate extensiunile acestuia. Desigur, revolta populistă din ultimii ani, care se manifestă în o serie de țări europene, este cea spre care focalizăm atenția oamenilor din Moldova. Iar ținând cont de confuzia identitară prezentă în societatea moldovenească, considerăm că este fundamentală depășirea vechilor animozități de ordin istoric și etno-lingvistic. Deși populația Moldovei este majoritar românofonă, noi rămânem o societate bilingvă, iar populația rusofonă a devenit autohtonă de mai multe generații. De aici și concepția pe care am expus-o de mai mulți ani în articole, cărți, emisiuni TV și pe Internet care poate fi expusă pe scurt astfel: *Moldova, parte care a devenit întreg sau despre Ideea Națională ca forță unificatoare. O astfel de abordare este una ce se axează pe apartenența majorității absolute a cetățenilor noștri - români (care se autoidentifică și ca moldoveni), ucraineni, găgăuzi (o minoritate turcofonă creștină), bulgari etc. - la civilizația Ortodoxă, la matricea bizantină comună, unitatea religioasă fiind mult mai importantă decât diferențele de ordin etno-lingvistic.* Toate recensămintele din ultimii ani arată că peste 90 la sută din populația țării sunt creștin-ortodocși. Prin urmare, *Ortodoxia constituie elementul identitar comun și trebuie să reprezinte temelia Ideii Naționale.* O altă idee

directoare ține de *conceptul protecționismului economic*, inspirat din teoria lui **Friedrich List** și adaptat la realitățile geopolitice de azi, acesta fiind încă un element fundamental pentru coagularea unui curent de opinie cu adevărat patriotic. Adică, *în locul liber-schimbismului (freetradismului) impus de către corporatocrația globală, care anulează orice șansă de depășire a dezastrului economic, se impune practicarea suveranității economice. Iar în locul unui naționalism etnocentrist, calchiat după modelele seculare depășite, noi propunem asumarea naționalismului economic, care e un puternic factor de unitate națională ca manifestare a instinctului de autoconservare colectivă.*

Iar pentru a pune capăt interminabilelor rivalități politico-ideologice axate de clivajul Stânga-Dreapta, popularizarea ideii că aceste teorii politice sunt perimate și țin de experiența secolelor precedente reprezintă o urgență a demersului nostru public. În acest sens, exemplul noii guvernări din Italia, formate din două partide aflate la poluri ideologice opuse, merită să fie pus în valoare din plin. Sau, după expresia lui **Alain de Benoist**, „*Droite-gauche, c'est fini!*” („*Dreapta-stânga, s-a terminat!*”). Adică, *omologarea consumatorului de fenomen politic din Moldova la noile mișcări suveraniste din Europa constituie o prioritate de primă importanță pentru noi.*

Din această perspectivă, critica liberalismului, inclusiv a noii sale forme neoliberale în condițiile globalismului, „a societății de piață”, a capitalismului financiar, a *silicolonizării*, a consumismului, a rețelelor Soros, a lobby-urilor LGBT, a „culturii morții” (stimularea avorturilor, a promiscuității sexuale ca mijloc de distrugere a instituției familiei, a eutanasiei etc.), a revoluției transumaniste, ca și focalizarea atenției

publicului asupra autorilor acestor politici, fac parte din arsenalul nostru de luptă. Convingerea noastră este că *singura interpretare cu adevărat corectă, profundă și complexă a fenomenelor ce caracterizează profilul Occidentului global de azi trebuie să se axeze pe o viziune spiritualistă, transcendentală, izvorâtă din tradiția religioasă*. Asta pentru că doar o astfel de grilă de lectură a realităților de azi poate evita capcana unor abordări fragmentare și prin urmare deformante. O astfel de perspectivă holistică este în măsură să permită înțelegerea esenței războiului axiologic, purtat de către o sectă globalistă malefică împotriva omului ca realitate antropologică care posedă o serie de constante civilizaționale superioare ce îi definesc identitatea.

În căutarea ieșirii din labirintul geopolitic

Odată fiind identificate și nominalizate centrele de putere occidentale care supun unei agresiuni totale Moldova (alături de celelalte țări din regiune), în mod natural ar trebui să ne căutăm aliați strategici printre țările care se opun pretențiilor de hegemonie globală a civilizației talasocratice, negustorești (Sombart), dizolvante și nihiliste. Evident, primul aliat natural ar fi Rusia, cea mai importantă putere telurocratică din Eurasia, cu care împărtășim în comun apartenența la civilizația ortodoxă, precum și o îndelungată experiență istorică comună. Desigur, China, Iranul și Turcia, ca și alte state de pe continent, care se coagulează într-un front de apărare comun în fața agresiunii anglo-saxone, trebuie avute în vedere. Și totuși aceste țări, datorită distanțelor mari, dar și hărțurilor mentale ale moldovenilor, nu pot concura în acest sens cu Rusia. Aici ar fi potrivit să enumerăm acei factori, care servesc drept impedimente ce minează o relație durabilă dintre Moldova și Rusia, precum și să sugerăm unele idei care ar putea contribui la depășirea acestora.

Așa cum am arătat mai sus, întâi de toate este vorba despre trecutul istoric dramatic. De remarcat că anume aceste perioade istorice dificile, care au lăsat o amprentă negativă în memoria moldovenilor, sunt speculate cu abilitate de către centrele de influență occidentale pentru alimentarea rusofobiei în războiul hibrid purtat contra Rusiei lui Putin, care refuză să-și sacrifice suveranitatea pe altarului globalismului. *Cultivarea imaginii Rusiei drept „dușman extern” se bucură de succes nu doar datorită eficienței tehnologiilor occidentale de manipulare a opiniei publice, ci și pentru că însăși politica oficială a Rusiei oferă cu generozitate pretexte ce alimentează arsenalul propagandistic atlantist.*

Este vorba întâi de toate despre un element cheie al discursului oficial al Kremlinului, care constituie o permanență al acestuia. El ține de un anume *neosovietism*, de asumarea și chiar glorificarea perioadei sovietice, de evitarea unei despărțiri tranșante de trecutul comunist, de lipsa unei evaluări critice clare a loviturii de stat bolșevice din 1917 și a executării ritualice a familiei Țarului Nicolai II, a rolului lui Lenin, mumia căruia încă se mai află în mausoleul din Piața Roșie, a genocidului care a urmat etc. Tot aici se înscrie și elogierea figurii lui Stalin, dar și – ceea ce e deosebit de important – justificarea expansiunii sovietice în țările din Europa Centrală și de Est, a satelizării și comunizării lor ca urmare a târgului dintre sovietici și anglo-americieni. *Anume acest eclectism ideologic al administrației de la Moscova, care aglutinează în mesajul său elemente din religia regimului sovietic și elemente ale viziunii conservatoare creează un sol fertil pentru propaganda adversarului său geopolitic.*

Pentru a contribui la depășirea frustrărilor istorice și a sensibilităților ce permit exacerbară rusofobiei, Moscova ar urma să elaboreze un nou tip de discurs, în primul rând de disociere netă față de regimul

comunist și a crimelor săvârșite de acesta, victima căruia a fost mai întâi însuși poporul rus și numai la distanța câtorva decenii în același cazan cominternist s-au pomenit și popoarele colonizate de Imperiul Sovietic. Revin aici la teza formulată recent pentru o altă instituție media din Italia (www.vision-gt.eu, flux.md), în care am susținut că *în actuala conjunctură internațională se impune inițierea unui proces de reconciliere istorică între Rusia nouă, postcomunistă și popoarele din regiunea noastră*. Altminteri armonizarea relațiilor noastre va fi minată și de acum încolo de spectrul trecutului, care este exploatat cu abilitate de către artizanii occidentali ai ingineriilor sociale.

Așa cum susțin pe bună dreptate prietenii mei de la Moscova, *Rusia nu trebuie să reprezinte doar un pol geopolitic aflat în concurență cu polul atlantist, în același timp menținându-se în paradigma politico-juridică, economico-financiară și, mai larg, civilizațională impusă după încheierea Războiului Rece de către învingătorii occidentali. Rusia dispune de întregul potențial spiritual, cultural, politico-militar și economic pentru a abandona în totalitatea postura de periferie a Occidentului, de societate calchiată după modelul acestuia, afirmându-se din plin ca o civilizație de alternativă*. Celebrul paleoconservator american Patrick J. Buchanan a avut perfectă dreptate într-un articol publicat în 2014, arătând că Putin este perceput de către tradiționaliștii din Vest drept un nou cruciat creștin, care s-a ridicat împotriva „culturii morții”, a dictaturii LGBT și în apărarea valorilor conservatoare. (theamericanconservative.com, vladhogea.wordpress.com). Ortodoxia, Tradiția, valorile familiei, eurasianismul sunt deja componente fundamentale ale discursului conservator promovate de către administrația rusă. Rusia poate să-și atragă simpatiile popoarelor din zona noastră prin contestarea modelului neoliberal tocmai afirmând din plin valorile conservatoare, inclusiv ca element definitoriu al politicii sale externe. Timpurile rezervate unor aproximări conceptuale de critică

a liberalismului de pe poziții marxiste ușor atenuate și amestecate cu elemente conservatoare trebui să rămână în trecut.

În mod evident, Moldova, fiind o țară de dimensiuni mici, nu dispune de un potențial suficient pentru a depăși statutul de obiect al geopoliticii fără a-și crea un șir de alianțe regionale și continentale cu alte state. Conceptele existente în secolele precedente despre crearea unor alianțe regionale a țărilor din zona sud-est europeană, care să manevreze între interesele marilor puteri, sunt inactuale, deoarece un șir de state sunt deja anexate la proiectul geopolitic atlantist prin apartenența lor la structurile NATO și UE. Iar țara noastră, chiar dacă nu face parte formal din cele două structuri regionale complementare, oricum este atrasă în orbita acestora prin acordurile de cooperare cu Alianța Atlanticului de Nord și de asociere și liber schimb cu Uniunea Europeană. În aceste condiții, decolonizarea politică și economică a Moldovei este legată direct de perspectivele destrămării celor două organizații, proces care va fi inițiat, cel mai probabil, de țări mai puternice, noi urmând, eventual, să beneficiem de inițiativele strategice ale altora. Nici aderarea la țările grupului de la Vișegrad la ora actuală nu este posibilă, și asta nu atât din cauza lipsei unei frontiere comune cu aceste state, ci a lipsei de viziune politică a clasei politice de la Chișinău. Fiind o țară neutră prin prevederile sale constituționale, Moldova arată ca o insulă între două state mult mai mari ca România și Ucraina, căzute în raporturi de vasalitate față de Washington și Bruxelles.

În plus, ecuația se complică și prin prezența nelegitimă a forțelor militare ruse în zona de est a țării, Transnistria, rămasă după destrămarea URSS cu statut de forțe de pacificare, instituite ca urmare a conflictului militar din 1992. Faptul că prin norma constituțională este interzisă prezența militară străină, precum și demersurile permanente ale

Moldovei în cadrul forurilor internaționale, prin care se insistă asupra evacuării trupelor militare ruse, care și-au încheiat demult misiunea pacificatoare, nu sunt în măsură să schimbe situația. Refacerea unității teritoriale prin restabilirea autorității statului asupra zonei separatiste Transnistria, care se bucură de protecția politico-militară și economică a Rusiei, rămâne a fi doar un concept dezirabil, însă inaplicabil din motive strategice evidente. Ca să exemplific rațiunile care determină Rusia să-și păstreze contingentul militar în zona de Est a Moldovei, voi reproduce aici răspunsul unui înalt diplomat rus, care mi-a spus acum câțiva ani într-o discuție privată următoarele: *„Aruncați o privire asupra regiunii. Americanii sunt în România, prin urmare noi suntem nevoiți să rămânem în Moldova. Dacă România ar fi fost o țară neutră, atunci poate am fi găsit o soluție în acest sens”*. În momentul când avea loc această conversație Ucraina încă nu era subjucată definitiv de către americani. Însă după evenimentele din 2014 din această țară, păstrarea efectivului militar rus în Moldova devine pentru Moscova și mai importantă. Prin urmare, atâta timp cât cele două țări, între care este situată Moldova, sunt niște pioni în jocul strategic al americanilor contra rușilor, chestiunea rezolvării problemei Transnistriei va rămâne în stare de suspensie.

Fiind încercuită din toate părțile de forțele NATO, Rusia este obligată să-și ia măsuri de apărare a propriilor interese naționale. Astfel încât perspectivele de reaşezare geopolitică a Moldovei necesită un alt context internațional, care ar putea surveni în cazul retragerii SUA de pe continentul european. O asemenea perspectivă este însă pentru moment improbabilă, deoarece se știe bine că Administrația Trump, care manifestă tendințe izolaționiste, este sabotată de către *Deep State*, globaliștii reușind să mențină linia expansionistă a Washingtonului în lume. O a doua șansă de schimbare a situației geopolitice de pe continent, care ar putea favoriza Moldova, este legată de ascensiunea

vertiginoasă a forțelor politice populiste în Europa. Acestea manifestă în mod firesc atitudini critice față de imperialismul american și cultivă relații pozitive cu Moscova. Din această perspectivă, apropiatele alegeri pentru Parlamentul European din mai 2019, precum și succesele pe care le obțin populiștii la scara alegerilor naționale, pot fi niște semne de bun augur pentru Moldova. Adică, Chișinăul ar putea fi mai curând *beneficiarul* unei conjuncturi internaționale favorabile decât *artizanul* acesteia.

Moldova – puntea de aur între Rusia și România. Sarcina elitelor în actualul context geopolitic

Și deoarece Moldova este situată sub aspect cultural între două lumi, lumea rusă și lumea românească, apropierea dintre acestea poate și trebuie să fie inițiată anume în capitala Moldovei, Chișinău. *Moldova, care a fost și mai e percepută ca o zonă de dispută și de conflict între cele două țări, poate deveni o zonă de confluență culturală între ele, o punte de aur care să contribuie la reechilibrarea relațiilor celor două popoare de tradiție bizantină.* Și asta chiar în condițiile în care România rămâne o colonie a Occidentului. Ieșirea din menghina sufocantă a NATO și UE, care au desuveranizat această țară, ca, de altfel, și Moldova, încă nu este pe agenda politică a Bucureștiului. Deși restabilirea independenței naționale ar presupune anume o astfel de perspectivă. Până atunci, însă, *misiunea inițierii unui astfel de dialog le revine exponenților adevăraților elite naționale ale celor două popoare.*

Personal cunosc două figuri de o valoare cu totul excepțională, comparabile ca anvergură academică și complementare ca viziune asupra lumii, care ar putea pune bazele acestui proces de reconciliere istorică și de remodelare a liniilor de gândire din societățile noastre.

Este vorba despre doi iluștri sociologi și geopoliticieni cu vocație de gânditori ortodocși de primă mărime, rusul Aleksandr Dughin și românul Ilie Bădescu. Opera lor este o mărturie incontestabilă a unei optici spiritualiste, tradiționaliste, hristocentriste, Dughin cunoscând în profunzime cultura română, iar Bădescu cultura rusă. Un dialog de un asemenea nivel intelectual ar putea împrăștia multe stereotipuri și prejudecăți, dar mai ales ar putea prinde pe picior greșit strategii mondialști axați pe ostilizarea artificială a relațiilor dintre cele două popoare. *În loc de conflict, un astfel de dialog ar produce cooperare, confluente, empatie, ca și surpriza descoperirii unor similitudini izbitoare care definesc profilul identitar al celor două popoare.*

Ar mai fi de menționat aici că de-asupra celor doi gânditori conservatori amintiți mai sus planează figura unei personalități de o importanță fundamentală pentru perspectivele de restabilire a unității continentale a Eurasiei. Este vorba de metafizicianul, gânditorul mistic și profetul unei viitoare arhitecturi geopolitice a continentului nostru, Jean Parvulesco, românul care s-a afirmat la Paris, opera lui fiind admirată deopotrivă de către Bădescu și Dughin. *Un astfel de triumvirat simbolic, sub semnul tutelar al lui Parvulesco, ar putea determina evoluții de-a dreptul spectaculoase.*

Câteva remarci finale

Revenind la poziționarea Republicii Moldova între Rusia și UE, aș face câteva observații care țin de atitudinea actorilor politici interni față de cei doi poli de atracție aflați într-o concurență acerbă pentru influența asupra unor țări ca a noastră. Așadar, spectrul politic este divizat în două, fiecare dintre rivali având în spate circa 50% din opțiunile cetățenilor. *Ironia și ridicolul acestei situații constă în faptul*

că practic toți jucătorii politici, indiferent de simpatiile lor față de unul dintre cele două centre de putere, își fac un titlul de glorie din ceea ce ar trebui să fie un prilej de rușine și oprobriu public. Și anume, mândria de a fi exponentul lui Putin sau, respectiv, al birocrăției europene în Moldova, este afișată ca o virtute și o dovadă a valorii politice a personajului respectiv. Astfel s-a ajuns la situația când în Moldova lipsește cu desăvârșire o clasă politică autohtonă, adânc înrădăcinată în solul Patriei, care ar ști să promoveze interesele naționale în dialogul cu marile puteri, căutând alianțe, dar și ținând piept, atunci când e cazul, unor presiuni externe ce ar dezavantaja țara. Ignoranța și lichelismul acestora îi fac să-și întemeieze întreaga platformă politică pe ideea stupidă și periculoasă, potrivit căreia interesele țării noastre ar coincide sută la sută cu cele ale protectorilor lor externi. Astfel, am ajuns în situația când avem pe post de politicieni mai curând niște exponenți ai intereselor rusești sau europene în Moldova decât ai intereselor moldovenești în raport cu Rusia și UE. Așa cum arătam mai sus, sindromul de apendice, de entitate statală care se poate afirma doar în simbioză cu unul dintre cele două centre de putere, conștiința de vasal sau mercenar caracterizează întregul establishment politic. Desigur, nu punem un semn de egalitate între Rusia și UE. Prima poate deveni un aliat cheie pentru Moldova (care nu poate rezista de una singură în fața agresiunii Occidentului), iar cea de-a doua reprezintă un derivat al imperialismului american pe continentul nostru, care trebuie să dispară, așa cum trebuie să dispară și toate trupele americane de ocupație, pitite sub umbrela NATO.

Ar fi cazul să amintim în acest context că atunci când e vorba despre niște alianțe dintre state, întotdeauna interesul este unul reciproc. Chiar și în cazurile când dialoghează entități statale cu pondere geopolitică diferită. Iar talentul și patriotismul unor lideri politici cu vocație din

Iurie ROȘCA

țări mici ca Moldova trebuie să conștie în primul rând în negocierea reușită a unor alianțe externe ce ar fi în beneficiul țării. Însă până la afirmarea unor astfel de lideri, Moldova continuă să fie bătută de toate vânturile geopolitice ce traversează regiunea, oscilând între obediență și ostilitate față de cei doi poli geopolitici, Rusia și Uniunea Europeană.

Sursa: eurasia-rivista.com

7 martie 2019

Moldova, o virgulă între Rusia și UE

Note pentru conferința de la Lille, Franța, 23 martie 2019

Acest text a fost pregătit pentru conferința organizată de către filiala locală a Asociației „Egalitate și Reconciliere” din Franța în orașul Lille, care a fost dedicată Moldovei și care i-a avut drept vorbitori pe Robert Steuckers, cunoscut istoric, eseist și militant politic belgian, și Iurie Roșca, jurnalist și editor.

Versiunea video a acestui eveniment urmează să fie plasată în curând pe site-ul nostru. Până atunci, însă, vă propunem să parcurgeți aceste rânduri care au stat la baza intervenției sale.

Bună ziua și mulțumesc organizatorilor pentru această conferință. Acum un an, la 6 martie 2018, urma să sosesc la Lille pentru a participa la o conferință similară alături de Robert Steuckers și prietenul nostru italian Alessandro Sansoni. Însă procurorul a refuzat să-mi permită părăsirea țării. Și totuși iată că peste un an au reușit în cele din urmă să ajung aici, ceea ce mă face să mă simt foarte fericit. Vă mulțumesc pentru ospitalitatea dumneavoastră.

1. Câteva elemente biografice

Pentru început, aș dori să vă spun câte ceva despre parcursul meu. De profesie sunt jurnalist. Practic această meserie din 1979. Încă din adolescență am făcut parte din cercurile disidente, anticomuniste și naționaliste. Perestroika lui Gorbaciov a fost pentru mine o oportunitate de a participa la mișcarea anticomunistă și de emancipare națională. Am fost unul dintre fondatorii primului partid anticomunist, printre

inițiatorii primelor ziare clandestine sau samizdat și al protestelor de masă etc.

Pe parcursul a circa douăzeci de ani am fost șef de partid. Între anii 1994 et 2009, am fost deputat patru legislaturi, de două ori vicepreședinte al Parlamentului, iar în 2009 – viceprim-ministru. Pe parcursul ultimilor ani am fost profesor la câteva universități, cu precădere în domeniul jurnalismului și științelor comunicării. Am lucrat în calitate de jurnalist, traducător și editor.

2. Câteva date istorice despre Republica Moldova

Republica Moldova de azi reprezintă partea orientală a statului medieval Moldova. Ultima era unul dintre cele două state românești, alături de Muntenia sau Valahia, care a moștenit matricea civilizațională bizantină. După o serie de războaie ruso-turce, în 1812, partea orientală a Moldovei istorice, Basarabia, a fost anexată de către Rusia țaristă. În 1859 are loc formarea Statului modern român prin unirea celor două principate românești, proces la care Basarabia n-a participat, rămânând sub administrație rusească. În 1918, după Primul Război Mondial și revoluția bolșevică, Basarabia se unește cu România, alături de alte provincii românești, Bucovina și Transilvania, care fusese până în acel moment sub ocupația Imperiului Austro-Ungar. În 1940, URSS anexează Basarabia, precum și cele trei state baltice și Polonia orientală. Pe parcursul perioadei sovietice, pe lângă represiunile politice, populația românească autohtonă a fost supusă unui proces de deznaționalizare și rusificare. Pentru a justifica anexarea Basarabiei și formarea unei republici sovietice moldovenești autoritățile de ocupație au aplicat o teorie aberantă ce decreta existența unui „popor moldovenesc” și al unei „limbi moldovenești” ca fenomen etnolingvistic

diferit de cel din România. Alfabetul latin a fost interzis, fiind înlocuit cu cel chirilic. În Moldova sovietică cea mai mare crimă era să spui că ești român și vorbești limba română. Eram în era *corectitudinii politice* comuniste. Ceea ce și explică faptul că pentru generația mea căderea URSS a fost un eveniment istoric major, așteptat de decenii.

3. Perioada post-sovietică: Căderea din URSS în UE, din comunism în liberalism, din statutul de colonie sovietică în postura de colonie a Occidentului globalizat

În momentul prăbușirii URSS, fostele republici sovietice și foste țări socialiste au considerat că această înfrângere nu vizează decât o ideologie, comunismul, și că rolul de perdant îi fusese atribuit doar fostului centru imperial de la Moscova. Nu știam că de fapt învingătorii în Războiul Rece au tratat toate țările fostului spațiu comunist ca pe niște perdanți. Acum treizeci de ani nu eram conștienți nici de faptul că înfrângerea noastră nu este doar una ideologică, dar și geopolitică, economică, civilizațională și culturală. Eram într-atât de naivi, încât am acceptat condițiile de capitulare impuse de către occident ca pe un dar suprem, ca pe un gest de caritate. Astfel, spre deosebire de ocupația militară brutală a URSS, în perioada postsovietică s-a produs o ocupație non-militară, dulce, „soft”. Rețetele propuse de către Statele Unite, FMI, Banca Mondială și UE au fost puse în aplicare cu zel și optimism. Fascinația indusă de către „democratizare” a fost atât de puternică, încât am recurs la liberalizarea economiei, la privatizarea de masă, la liberul schimb, la creditarea externă, și asta fără ține cont de faptul ce rol ni se atribuisse în economia globală. Astfel, Moldova a devenit o periferie a sistemului capitalist mondial.

Timp de două decenii, personal am crezut că eșecurile noastre economice erau cauzate de către incompetența și corupția clasei

conducătoare. Și doar după o îndelungată experiență politică, inclusiv la scară internațională, după ce am devorat numeroase cărți în domeniul geopoliticii, economiei etc., am ajuns să înțeleg ce se întâmplă cu adevărat în societatea noastră. Adevărul pe care l-am descoperit consta în faptul că eliberatorii occidentali nu sunt de fapt decât noii noștri ocupanți. Ceea ce a constituit un veritabil șoc pentru mine.

Spațiul ex-comunist, colonizat de către oligarhia globală, s-a transformat într-o adevărată ruină economică. Alături de alte popoare eliberate de sub comunism, moldovenii au devenit sclavii economici ai capitalismului fără frontiere. Și la fel ca popoarele din Lumea a Treia, poporul nostru s-a pomenit lovit de fenomenul nomadismului de masă. Migrarea spre piețele forței de muncă externe este un fenomen generalizat în Moldova.

În felul acesta, plecarea masivă a moldovenilor în străinătate scutește guvernarea de responsabilitatea față de problema șomajului. Acest fenomen reprezintă o reală catastrofă economică, socială și demografică. În plus, noi lucrăm aici, în Europa, dar și în Rusia, în schimbul unor salarii mizere și ilegale, ceea ce reprezintă un factor de extindere a șomajului în aceste țări.

4. Abandonarea iluziei liberale, a euro-entuziasmului. Revenirea la starea de disidență: cum un „ex-antisovietic” a devenit un „antiglobalist”...

Așadar, revenirea mea la realitatea dură a fost un adevărat șoc cultural. După ce am fost angajat în lupta contra dominației sovietice, după ce am crezut că Statele Unite și Occidentul în ansamblu sunt aliații noștri, deziluzia a fost puternică. Dar descoperirea adevărului

nu e întotdeauna agreabilă.. Astfel, m-am înrolat în mod firesc în rezistența antiglobalistă.

Pe parcursul ultimilor ani, am scris o multitudine de articole și am publicat o serie de cărți în care am analizat esența noului tip de imperialism extrateritorial, a neocolonialismului economic, a dominației intelectuale și psihologice exercitate de către centrele de influență occidentale. Astfel, am devenit o *persona non grata* pentru toate ambasadele occidentale de la Chișinău. De la naționalismul etnolingvistic și cultural, împărtășit în perioada de emancipare națională, am ajuns la platforma naționalismului economic, a suveranismului politic, a multipolarității. Altfel zis, am adoptat o atitudine totalmente ostilă față de hegemonia americană și neoliberalismul mondializat.

5. Moldova între puterile occidentale și Rusia

Așadar, la ora actuală Moldova este o țară redusă la starea de pion al Occidentului, la o democrație imitativă, având o guvernare oligarhică ce a uzurpat puterea de stat. Modelul de societate de la noi este copiat integral după cel al societății de consum, a hedonismului, a indecenței, a subculturii de masă occidentale.

Principalele forțe politice sunt divizate în funcție de preferințele lor geopolitice. Pe de o parte, avem partide prooccidentale, eurolatre sau europeniste, care mărturisesc religia neoliberală, fundamentalismul de piață, dogmele drepturilor omului și hegemonia americană. Acestea sunt prin definiție antirussești. Iar pe de altă parte avem partide prorusești, alimentate de către nostalgia pentru perioada sovietică, dar și de dorința de a obține grațiile Kremlinului, care aduc dividende electorale și pecuniare. Și totuși aceste ostilități ireconciliabile dintre cele două tabere politice au un numitor comun. Ele sunt în

egală măsură captivele paradigmei liberale, a liber-schimbismului și consideră principiul „suveranității limitate” drept un lucru firesc. Altfel zis, cele două tabere consideră Moldova drept un satelit al unor actori geopolitici mai importanți, diferența reducându-se la simpatia pentru un centru de putere și la antipatia față de altul. Adică, Moldova e considerată drept un *obiect* al relațiilor internaționale, și drept un *subiect* independent. Dar personal sunt convins că, în pofida unei ponderi geopolitice modeste, Moldova poate și trebuie să participe în mod activ la reconfigurarea geopolitică a regiunii.

Și deoarece Uniunea Europeană și NATO reprezintă un rău absolut pentru Moldova, trebuie să dezvoltăm în mod firesc relațiile noastre cu cel mai important centru de putere de alternativă din regiunea noastră, Rusia. Însă nu pe post de vasal, ci ca partener, chiar dacă ceva mai mic, apărându-ne cu înțelepciune interesele naționale. Se știe că astăzi nici o țară din lume nu-și poate apăra interesele naționale doar cu propriile mijloace. Iată de ce trebuie să aplicăm formula „câștig-câștig”, inclusiv în dialogul nostru cu țări ca Rusia. Fiind încercuită de țări ostile și aflându-se în confruntare cu Occidentul, Rusia este direct cointeresată să-și demonstreze capacitatea de a avea relații bune cu țări mai mici precum Moldova, fără a pretinde să le domine. Anume aici aș vedea o oportunitate pentru Moldova. Însă pentru asta am avea nevoie de o clasă politică responsabilă și patriotică, ceea ce nu e cazul la ora actuală.

Bineînțeles, în paralel cu dezvoltarea relațiilor cu Rusia, Moldova ar trebui să-și consolideze raporturile cu țări ca China, Iranul, Siria și alte state care au reușit să-și păstreze suveranitatea națională. Desigur, o cooperare mai strânsă cu țările grupului de la Vișegrad, care încearcă să reziste în fața presiunilor Bruxellesului, ar fi de asemenea binevenite. Aș vrea să menționez și faptul că Moldova este situată între două

țări subordonate total centrelor de comandă occidentale, România și Ucraina, ceea ce constituie o problemă majoră suplimentară în ecuația geopolitică din jurul nostru.

Fenomenul populist din ce în ce mai puternic într-un șir de țări europene poate deveni un factor extern pozitiv pentru Republica Moldova. Dezvrăjirea minților oamenilor, trezirea din starea de letargie provocată de inocularea virusului liberal pot veni din această direcție. Ceea ce e deosebit de important dacă e să ținem cont de atractivitatea Europei pentru cetățenii noștri. Așa cum la sfârșitul URSS am beneficiat de efectele pozitive ale factorului extern, am putea la fel să beneficiem de revolta popoarelor Europei occidentale. Din această perspectivă, sperăm că viitoarele alegeri în Parlamentul european va fi un adevărat succes pentru partidele populiste. Cu alte cuvinte, pentru a înțelege mai bine alternativele geopolitice, economice și civilizaționale, Moldova are nevoie de un exemplu extern major.

6. Ce a reușită să facă o echipă mică în ultimii ani

Este adevărat că în ultimii ani noi nu am așteptat ca efectele factorilor externi să trezească societatea noastră. Grupul nostru de intelectuali antisistem este mereu activ. Articulația unui discurs de alternativă, în totală opoziție cu plutocrația mondială și cu sculele ei din clasa conducătoare moldovenească constituie un efort permanent al echipei noastre.

Am fondat Universitatea Populară, un ONG unde am ținut cursuri de formare a tinerilor, am organizat conferințe publice și mese rotunde, și tot sub egida ei am editat și lansat public o serie de cărți semnate de autori antisistem. De exemplu, personal am tradus în română și am publicat patru cărți scrise de către prietenul meu, filosoful

rus Aleksandr Dughin, „*A Patra Teorie Politică*”, „*Teoria Lumii Multipolare*”, „*Relațiile Internaționale*”, „*Misiunea Eurasianistă*”. În 2017 am publicat antologia „*Destin Eurasianist*” de același autor, care a fost lansată la București și la Chișinău. Prezența acestei notorietăți de talie mondială la evenimentele noastre are un impact special asupra opiniei publice.

Pe parcursul ultimilor doi ani noi am editat lucrări semnate de un șir de autori francezi, pe care îmi face plăcere să îi amintesc aici: Jean Parvulesco, „*Vladimir Putin și Eurasia*”; Hervé Juvin, „*Zidul de Vest nu a căzut*”; Jean-Michel Vernochet, „*Războiul civil rece: la teogonia republicană de la Robespierre la Macron*” ; Ivan Blot, „*Europa colonizată*”; Valérie Bugault & Jean Rémi, „*A ucide plutocrația. Ghid practic pentru demontarea Sistemului*” ; Youssef Hindi, „*Mistica Laicității. Genealogia religiei republicane de la Junius Frey la Vincent Peillon*”; Hervé Juvin, „*Guvernarea dorinței*”; Lucien Cerise „*Neuro-Pirații – Reflecții despre ingineriile sociale*”. În viitorul apropiat sperăm să edităm alte două cărți scrise de autori francezi din aceeași serie de militanți antiglobaliști. Vorbesc despre cartea lui Pierre-Antoine Plaquevent, „*Soros și societatea deschisă: metapolitica globalismului*” și de lucrarea prietenului nostru Pierre Hillard, „*Cronica mondialismului*”. Aș dori să menționez de asemenea că în câteva zile va fi publicată o operă fundamentală scrisă de cel mai valoros sociolog și geopolitolog român din ultimele decenii, Ilie Bădescu, „*Noopolitica războiului nevăzut*”.

Am reușit de asemenea să organizăm în 2017 două conferințe internaționale în capitala țării mele cu o participare masivă a prietenilor noștri francezi. Această conferință a intelectualilor din ai multe țări ale lumii a fost numită Forul de la Chișinău. Sperăm ca în septembrie anul curent să aibă loc o nouă reuniune, la care să participe intelectuali din

Europa, Rusia, țările arabe, Africa și din alte regiuni geografice. Este vorba despre o platformă de discuții ce reunește personalități care împărtășesc aceleași valori și elaborează strategii de alternativă pentru reconfigurarea geopolitică a lumii în baza principiilor multipolarității și a respectului față de suveranitatea și identitatea colectivă a tuturor popoarelor.

Aș dori să menționez în treacăt că anume nucleul dur al Forului de la Chișinău este cel care a lansat în ianuarie anul curent o nouă inițiativă civică, denumită Mișcarea Internațională pentru Suveranitatea Popoarelor, care a fost fondată la Paris prin semnarea și publicarea unui document intitulat „Apelul de la Damasc”. La începutul acestei luni echipa suveraniștilor europeni s-a deplasat în Siria, unde a avut o serie de conferințe publice în mai multe orașe, în cadrul cărora și-au exprimat solidaritatea cu lupta eroică a poporului sirian pentru libertate și independență.

Site-ul nostru www.flux.md (disponibil în versiunile română, rusă, franceză și engleză), precum și site-ul video www.altermedia.md dezvoltă relații de parteneriat cu colegii din presa de alternativă din mai multe țări. Colaborăm cu media de limbă franceză precum *TV Libertés*, *E&R*, *Le Saker Francophone*, *Euro-synergies* (coordonat de dl Robert Steuckers), *Les non-alignés* etc.

În concluzie, aș dori să ai adaug doar câteva cuvinte. Ne place această luptă deoarece știm că ea servește o cauză majoră și un obiectiv nobil. Dar ne mai place și pentru că adversarul nostru este mult mai puternic, ceea ce face lupta noastră deosebit de agreabilă și pasionantă.

Vă mulțumesc pentru atenție.

19 martie 2019

In memoriam: A plecat la Domnul părintele Jean Boboc

A stăzi dimineață am primit tragica veste că părintele Jean Boboc, preot la catedrala ortodoxă de la Paris, s-a stins din viață. Știam că este grav bolnav, suferind de o boală nemiloasă. Acum o lună, când am fost împreună cu un grup de intelectuali din diverse țări care fac parte din Mișcarea Internațională pentru Suveranitatea Popoarelor în Siria, unde am avut o serie de întâlniri publice și oficiale pentru a ne exprima solidaritatea cu lupta eroică a poporului sirian pentru libertate și independență, bunul meu prieten, eseistul și geopolitologul Jean-Michel Vernochet, mi-a mărturisit că părintele Jean se află într-o stare a sănătății tot mai gravă. Acum câteva zile, fiind la Paris pentru o serie de conferințe, am vorbit mult despre el cu un alt prieten al meu, editorul Antony Drumel. Speram că el va reuși să se întâlnească cu părintele pentru a-i transmite toată dragostea mea și urările mele de sănătate. Dar iată că Antony îmi scrie azi că această conștiință de excepție a timpului nostru a plecat în lumea celor drepți.

L-am descoperit acum un an și ceva grație unei emisiuni video făcute de domnul Vernochet cu sfinția sa. Dialogul era în franceză și ținea de carte ape care tocmai o editase, „Transumanismul decriptat”. Atunci mi-am zis că după nume pare a fi român. I-am scris imediat lui Jean-Michel, care mi-a confirmat că dânsul e preot orthodox și că e român. Peste câteva săptămâni, la începutul lui ianuarie 2018, eram la Paris, unde mă deplasasem pentru a mă întâlni cu o serie de autori și editori, cu care colaborez în cadrul proiectului Universității Populare

de traducere în limba română și publicare a unor cărți semnate de autori de marcă din Franța.

Și iată că datorită lui Jean-Michel Vernochet am avut bucuria și onoarea să mă întâlnesc cu părintele Jean Boboc. La acel moment eram deja în posesia celor două cărți scrise de sfinția sa. Este vorba despre „**La grande métamorphose. Éléments pour une théo-anthropologie orthodoxe**” (teza de doctorat în teologie) și „**Le transhumanisme décrypté: Métamorphose du bateau de Thésée**”, care e poate cea mai consistentă lucrare scrisă până la ora actuală despre fenomenul transumanismului interpretat prin prisma spiritualității creștine. Cartea are și următoarea dedicație: „A la mémoire de l'archimandrite Justin Pârvu du saint monastère de Petru Vodă”.

Discuția cu cei doi intelectuali îmi va rămâne în memorie pentru tot restul vieții. Realizăm că mă aflăm în preajma unei personalități de calibrul, care face parte din elita de aur a intelectualilor români. Mâinile lui viguroase de țaran obișnuit cu munca, vocea lui sobră, zâmbetul luminos și trist, gândurile înlănțuite cu maturitatea sobră a unui înțelept creștin mi s-au întipărit profund în suflet. De parcă stăteam de vorbă cu alți mari duhovnici români, pe care m-a învrednicit Dumnezeu să îi cunosc și să îi iubesc încă acum trei decenii: părintele Roman Braga, originar din Condrîța, Basarabia, părintele Mina Dobzeu, de la mănăstirea „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Huși, originar din Grozești, Basarabia, botezătorul lui Nicolae Steinhardt, sfinții călugări de la Mănăstirea Sihăstria, părintele Ilie Cleopa și părintele Ioanichie Bălan, părintele Gheorghe Calciu-Dumintreașu, părintele Constantin Galeriu, paroh al bisericii „Sf. Silvestru” din București, părintele Constantin Voicescu și atâția alții, de la care am învățat multe lucruri care mi-au determinat destinul.

De la înălțimea pregătirii sale cu totul aparte, fiind doctor în științe mediale și doctor în teologie, traducător, discipol și mărturisitor al învățaturii părintelui Dumitru Stăniloae, fiind înarmat cu armele duhovnicești ale Ortodoxiei și cu o profundă cunoaștere a științei și culturii occidentale, părintele Jean Boboc a produs o operă monumentală care merită să fie cunoscută de vorbitorii de limbă română de pretutindeni.

Atunci, la Paris, îi propusesem să îi traducem opera în română. Dar spre bucuria mea, sfinția sa îmi mărturisise că lucrarea despre transumanism era deja în curs de traducere și urma să fie publicată la editura din Iași „Doxologia”. Am tot căutat-o pentru prietenii mei care nu cunosc franceza, dar cartea întârzia să apară. Între timp, sunt contactat prin Facebook de către cineva din România, care urmărea postările mele. Era domnul Manuel Valeriu din Sibiu, care, văzând articolul nostru din www.flux.md ce relata despre întâlnirea mea de la Paris cu părintele Jean, mi-a comunicat că tocmai lucrează asupra acestei traduceri. Iar cu câteva săptămâni în urmă el mi-a comunicat că a reușit să scoată la bun sfârșit această lucrare de o valoare colosală, care cuprinde peste 460 de pagini.

Îi propusesem atunci părintelui Jean Boboc să organizez la Chișinău și la București conferințe publice axate pe descifrarea esenței transumanismului, la care să participe sfinția sa împreună cu Jean-Michel Vernochet. A căzut de acord, dar a precizat, dacă îi va permite sănătatea. El a mai mărturisit că lucrează asupra ultimei sale cărți dedicate bioeticii, pe care speră să reușească să o scoată la bun sfârșit. Iar la încercarea lui Jean-Michel de a-l încuraja, el a răspuns scurt, cu un zâmbet trist: „Dragul meu, îți mulțumesc, dar nu uita că eu sunt și medic. Știi foarte bine că nu mi-a mai rămas prea mult timp în față. Și totuși sper să reușesc”. În acest moment nu știu dacă părintele Jean

a avut puterea și timpul necesar pentru a-și încheia ultima opera a sa. Dar voi face tot posibilul pentru a găsi manuscrisul acestei lucrări, pentru a o traduce în română și a o publica.

Am înșiruit aceste câteva rânduri fugare din dragoste pentru omul care a plecat pe drumul celor drepți. Dar și din dorința de a atrage atenția celor care vibrează la marile provocări ale epocii în care trăim și care au șansa să înțeleagă mai multe din cele ce se întâmplă în jurul nostru citindu-l pe părintele Jean Boboc. Căutați-l pe Yutube, citiți-i interviurile și articolele, căutați-i și studiați opera lui.

Acum o lună, când scriam prefața la ediția nouă a cărții profesorului Ilie Bădescu „Noologia războiului nevăzut”, în curs de apariție la Chișinău, am pomenit și de cel care, iată, nu mai e printre noi. Am zis atunci că pentru mine opera lui Bădescu consună perfect cu creația altor doi mari români, care s-au afirmat la Paris: scriitorul, metafizicianul și geopolitologul Jean Parvulesco și savantul și teologul Jean Boboc. Constelația marilor spirite ale epocii noastre aruncă o rază de lumină celestă peste întunericul în care încă mai rătăcește neamul nostru redus la condiția de sclav, căruia i se induce ura de sine și autoanihilarea dulce în noianul neopăgânismului globalist.

Har Domnului Care ne-a învrednicit să avem parte de bărbați ca părintele Jean Boboc.

Dumnezeu să-l odihnească cu drepții.

Vineri, 5 aprilie 2019

Cine incendiază, devastează și profanează bisericile în Franța?

Îată că Franța, mult pătimita Franță, cea înecatã în sânge și călcată în picioare de către forțele antihristice începând cu anul mării catastrofe naționale și mondiale, cel al preținsei Revoluții Franceze, 1879, este lovită dureros de această dată chiar în inimă. Cea mai de preț relicvă a fiicei mai mari a Bisericii, Franța, catedrala care a simbolizat manifestarea de vârf a spiritualității creștine din Europa de Apus timp de opt secole a fost mistuită de flăcări. Pentru cei care mai cred în mitul unui accident stupid, în versiunea unei imprudențe umane, dau mai jos un citat dintr-un articol scris de bunul meu prieten irlandez, catolicul fervent, Gearoid O Colmain, intitulat „Arderea Notre-Dame de Paris și Războiul Împotriva Frumuseții”, publicat azi pe portalul nostru, versiunea engleză.

„Până la 3 biserici sunt atacate zilnic în Franța, însă publicul nu află nimic din mass-media. Circa 1000 de biserici au fost atacate doar pe parcursul ultimului an. Sataniștii atacă oamenii din lăcașele de cult, aruncă cu excremente peste pereții acestora, distrug statui. Însă nimeni nu vorbește despre asta. Nimeni nici măcar nu știe despre asta. Dar atacurile se înmulțesc săptămână de săptămână. Dușmanii Bisericii Romano-Catolice au frică de Franța mai mult decât de orice altă țară. Franța este singura țară cu un rege care a devenit sfânt, Louis IX, sau Sfântul Louis în secolul XIII...

În Franța disidența împotriva Noii Ordini Mondiale este reprezentată de către romano-catolic. Orice altceva este o absurditate. Atunci când Roma a căzut în masonicul cult al morții în 1963, odată cu consiliul Vatican II, cei care au

rezistat au fost anume teologii Franței. Ei aveau deja un secol și jumătate de experiență de a rezista în fața cultului masonic al morții, din momentul când ocultii au preluat puterea în 1789.

Monseniorul Marcel Lefèvre a spus în 1989 că anume masoneria este cea care conduce Biserica Romei. El a mai spus că este în posesia unor probe scrise că aceștia țintesc un guvern mondial sub controlul lor...". (A se vedea celebra carte a Monseniorul Marcel Lefèvre „Ils l'ont découronné. du libéralisme à l'apostasie: la tragédie conciliaire” (rom: „Ei L-au detronat, L-au trădat pe El și rus: „Они предали Его. От либерализма к отступничеству”. Autorul arată cum ierarhia Bisericii Catolice L-a vândut pe Hristos. –n.n.)

Așadar, indiferent de faptul ce explicații vor lansa autoritățile franceze cu privire la cauzele incendiului catedralei Notre-Dame de Paris, creștinii din această țară, descreștinați de teroarea unor forțe demonice preț de peste două secole, au un prilej de un tragism apocaliptic să-și revină din letargie. Întregul spațiul occidental, devastat spiritualmente de către forțe oculte aflate în slujba unor secte satanice, a primit un ultim avertisment. Sau poate a fost atras din nou într-o provocare de proporții, ținta căreia este să înece într-o baie de sânge Vestul continentului nostru în urm unui război civil între autohtoni și musulmani? În orice caz, un lucru este cert. După ziua de 15 aprilie 2019, nu doar Europa Occidentală, ci întreaga lume intră într-o spirală a unor schimbări vertiginoase și ireversibile. Nimic nu va mai fi așa cum a fost. Iluzia unui Occident stabil și prosper s-a mistuit în focul de ieri, iar norul de fum de-asupra Parisului vestește vremuri întunecate, tumultuoase și pline de necunoscute.

16 aprilie 2019

Liberul schimb în acțiune: autoritățile de la București exportă români și importă pakistanezi

Aflăm din știrea publicată pe portalul activenews.ro că autoritățile române ar fi dispuse să importe pe piața forței de muncă până în anul 2020 circa 500 de mii de pakistanezi. Cunoscând rigoarea profesională a colegilor de la acest portal de știri patriotic înclinăm să credem că informația este autentică. Mai cu seamă că garniturile guvernamentale care s-au succedat în ultimele decenii la București și-au arătat în permanență adevărata față, stupidă și iresponsabilă față de pernicioasa ideologie neoliberală, bazată pe principiul așa zisului liber schimb.

Dogma sacrosanctă a ideologiei dominante în lumea capitalismului speculativ este urmată cu strășnicie de către politicaștrii bucureșteni. Ea stabilește, așa cum bine se știe, directiva noului cler ideologic, care sună astfel: libera circulație a mărfurilor, serviciilor, capitalurilor și persoanelor. Altfel zis, promotorii liber-schimbismului, alimentați de gândirea unică a „Școlii de la Chicago” a economistului de tristă faimă Milton Friedman, care a fost impusă de noul tip de imperialism extrateritorial prin intermediul politicii oficiale a SUA, UE, FMI și Băncii Mondiale, care a ruinat economia țărilor lumii, face ravagii și în România. În acest sens, analizele unor intelectuali de marcă din România precum prof. Ilie Bădescu, economiștii Constantin Cojocaru și Ilie Șerbănescu, la care aderăm în totalitate, au arătat cu prisosință cum anume politicile dezastruoase ale guvernanților de la București au transformat țara într-o ruină social-economică.

Știrea despre intenția oficialităților române de a importa dintr-o țară musulmană o jumătate de milion de oameni este cu atât mai șocantă și scandaloasă, cu cât tocmai în această perioadă valul de mișcări suveraniste ia o amploare fără precedent în întreaga lume și nu în ultimul rând în spațiul occidental, la care se raportează și politicienii de la București. Adică, și de această dată puterea politică din România se mișcă în contrasens cu tendințele tot mai pronunțate de recucerire a suveranității naționale care mobilizează milioane de oameni inclusiv în preajma apropiatelor alegeri de la sfârșitul lunii mai în Parlamentul European.

După Brexit-ul decis de către britanici, după alegerea lui Trump și victoria forțelor populiste din Italia, precum și după ce țările grupului de la Visegrad au dat un exemplu demn de toată admirația de apărare a intereselor naționale față de diktatul comisarilor de la Bruxelles, iată că politicaștii români sunt din nou repetenți la examenul de conștiință națională și de apărare a țării în fața unor pericole fără precedent în istoria ei.

De această dată gestul puterii de la București nu pare a fi unul impus de către centrele de putere occidentale, ci o decizie luată pe cont propriu. În loc să dezvolte politici bazate pe protejarea economiei naționale în fața invaziei mărfurilor și capitalurilor străine, de reindustrializare a țării, de stimulare a producătorului autohton și de crearea unor condiții salariale pentru românii nevoiți să ia calea pribegiei în căutarea unor surse de supraviețuire, guvernanții de la București se limitează la constatarea exodului al forței de muncă naționale, pe care, iată, intenționează să o substituie cu sutele de mii de venetici care s-ar mulțumi cu niște salarii mai mici în detrimentul forței de muncă autohtone.

Dacă e să ținem seama de faptul că economia națională a României a fost colonizată în totalitate de către rechinii corporațiilor transnaționale, devine evident faptul că nu Guvernul României ia astfel de decizii, ci anume mega-jucătorii capitalismului sălbatic care au redus la zero capacitatea de decizie autonomă a Statului Român. Principiul atât de drag promotorilor neocolonialismului economic, ascuns în spatele ideologiei neoliberale a globalismului, de reducere a competențelor și capacităților decizionale ale guvernului în favoarea pretensei piețe libere (small government, adică guvern mic în favoarea corporațiilor mari și în detrimentul popoarelor), odată inoculat în mințile clasei politice este realizat în practică fără niciun impediment. În timp ce organul legislativ al Poloniei, Seimul, adoptă o declarație prin care se opune aroganței hegemonice a Bruxelles-ului și își reconfirmă dreptul la apărarea suveranității naționale, autoritățile române continuă să promoveze politici de suicid național prin inițiative de colonizare a țării cu populații care provin din civilizații, religii și culturi totalmente străine românilor.

Iar dacă mai punem la socoteală și faptul că România traversează, alături de celelalte țări europene, o iarnă demografică catastrofală, nu este greu să ne imaginăm ce s-ar întâmpla dacă peste noapte țara ar absorbi o jumătate de milion de populație musulmană cu o rată a natalității uriașă. Am vrea să vedem cine ar fi naivul care ar crede că ar fi vorba despre niște muncitori sezonieri veniți în România pentru o perioadă scurtă de timp, după care ar fi dispuși să revină încorpore în țara lor de origine. Dacă acest proiect va fi totuși pus în aplicare, nu încapă nicio îndoială că cel mult într-un deceniu România se va pomeni cu o populație de câteva milioane de musulmani care-și vor revendica dreptul la cetățenie, mai ales dacă e să ținem cont de faptul că cei

născuți pe teritoriul țării vor beneficia în mod automat de dreptul de a obține cetățenia acesteia.

Oare chiar decidenții români sunt atât de orbi, inconștienți și iresponsabili încât trec cu vederea realitățile politice din Europa occidentală tot mai afectată de valul necontrolat de imigranți care au intrat în ultimii ani cu milioanele, comițând violuri în masă, inclusiv a copiilor, furturi și acte de violență de o gravitate înfiorătoare pentru un european? Oare chiar nu observă cum învechita în rele Angela Merkel este tot mai contestată de către propriul popor pentru politica ei pro-imigraționistă? Oare chiar nu observă rezistența pilduitoare a unui Matteo Salvini care caută să apere Italia de invazia puhoiului de imigranți? Oare nu văd nici ceea ce se întâmplă chiar dincolo de gardul României, în Ungaria lui Viktor Orban, care a devenit un simbol al rezistenței în fața directivelor UE de distribuire a unor cote de imigranți țărilor membre?

Nu suntem cetățeni ai României. Dar nu ne-a fost niciodată indiferent ce se întâmplă în Țară. În fața unor evenimente de un tragism fără precedent în istoria neamului nostru, cum oare am putea rămâne impasibili? Niciodată în lunga și glorioasa noastră istorie națională, nici pe vremea turcilor și nici a sovieticilor, neamul n-a fost călcat în picioare în halul în care a ajuns să fie batjocorit în ultimele câteva decenii. Guvernările patriotarde de la București, care se tot drapează în spatele unor lozinci pseudo-naționaliste cu ocazia sărbătorilor naționale, a vândut tot ce a avut mai de preț România: resursele energetice, industria, terenurile arabile, pădurile, dar, ceea ce e și mai grav, tradiția, cultura și credința strămoșească.

În fața acestor realități crude cine oare ar fi liderul politic în stare să ridice poporul împotriva dictaturii unor trădători naționali și să

Iurie ROȘCA

ofere un program patriotic care ar da șansa unui alt viitor pentru România? Desigur, nu opoziția de carton controlată de rețelele Soros. Oare chiar să se fi scurs toată vloga patriotică și spiritul de sacrificiu care a alimentat dea lungul veacurilor neamul nostru? Noi, cei care suntem dincoace de frontieră, nu putem decât să luăm atitudine. Acțiunea politică aparține celor din interiorul țării.

18 aprilie 2019

Libertatea de asociere sau Sindromul vădanei

De ceva timp înapoi unii dintre foștii membri ai Noii Generații din cadrul PPCD se afișează din când în când în calitate de suporteri, militanți, poate și membri ai altor partide. Cum ar fi, de pildă, Partidul Șor, dar nu numai acesta. Au fost cazuri când am observat câte un fost discipol de-al meu încurcându-se și cu alte partide. Aparițiile acestora sub umbrela altor partide trezește o nedumerire firească printre ai noștri, în același timp dând prilej pentru comentarii malițioase neprietenilor. Atunci când se întâmplă să vedem câte pe unul plecat pe furiș de la noi și afișându-se public în (im)postura de promotor focos al unor cauze îndoielnice sub aspect moral, dar atât de profitabile sub aspect pecuniar, n-avem nici un motiv de satisfacție. Chiar dimpotrivă. Tocmai de aceea mă văd nevoit să fac doar câteva precizări în acest sens.

Tinerii de altă dată, care au aderat acum aproape două decenii la organizația de tineret a partidului nostru, între timp s-au maturizat de-a binelea. E adevărat, unii mai mult biologic decât intelectual sau duhovnicește. Au devenit familiști, au copii, deci alte responsabilități decât pe vremuri. Desigur, ai noștri știu bine cât suflet am pus și dedicație am avut pentru ei. Am căutat să le altoiesc în principal două virtuți, cea de luptător, de om de caracter, constant și integru, precum și cea de persoană mereu setoasă de cunoaștere, de lărgirea orizonturilor intelectuale și spirituale. Fiind diferiți, unii au însușit mai multe, alții – atâta cât au putut. Iar timpul nemilos, cu valurile vieții tot mai lichefiate sub imperiul unei societăți de piață, i-a afectat pe fiecare după felul lui. Astfel, în mijlocul unei lumi a nesigurăței,

producătoare a unor mase de precariat debusolat, mulți dintre cei care erau în jurul meu și-a dibuit propria cărare în viață. Care a emigrat în căutarea unor câștiguri, care și-a găsit un rost acasă.

Departate de mine gândul să îi judec sau să le pun note la purtare. Mai ales în public. Dar cu această neplăcută ocazie, când unii care au fost în preajma mea ani de zile se dau în spectacol de dragul unor mize efemere, aș vrea să îi rog pe camarazii mei care și-au păstrat onoarea și loialitatea față de prieteni să nu se întristeze prea tare. Și nici să nu se frământa cu gândul cum de e posibil să se întâmple așa ceva. E simplu, dragii mei prieteni. Tipul de societate în care trăim nu stimulează câtuși de puțin manifestarea virtuților, ci dimpotrivă. Bine, dar parcă odinioară a fost altfel? De ar fi fost altfel, nu ar fi ajuns Eminescu să-i înfiereze pe cei care „numai banul îl vânează și câștigul fără muncă”.

Dar oare nu asta e însăși esența mut râvnitului capitalism, care ne învață să urmărim obținerea unor profituri maxime cu eforturi minime? Chit că uneori pentru a te pricopsi cu o sinecură ești nevoit să te mai faci și de râs. Dar ce mai contează astfel de finețuri de vreme ce câteva minute de rușine pot fi convertite în satisfacții materiale nesperate? La urma urmei, într-o societate liberală, dominată de egolatria individului-rege, de relativism, de opinii care substituie absența convingerilor, legea garantează fiecăruia dreptul la libera asociere și, simetric, la disociere după bunul său plac. Și nu există nici o instanță superioară care ar avea căderea să dea aprecieri acestei mișcări browniene.

Cu această neplăcută ocazie mi-am amintit de o zicere superbă a regretatului scriitor Vasile Vasilache, care spunea la un moment dat în inconfundabilă-i manieră de povestitor neîntrecut că unii dintre noi au mentalitate de vădană: „Oare de cine m-aș lipi eu acum ca să-mi fie mai bine?”. Și pe drept cuvânt, calea de la liberalismul politic spre

libertinajul politic e scurtă de tot. Adică, altfel zis, ești liber să te scufunzi în promiscuitate, dar numai să nu spui că ceea ce faci te și onorează.

De fapt, nimic nou. Recunoștința, floare rară. Ca și fidelitatea, permanența, servirea unui scop superior interesului personal. Mai ales de când am fost și noi înghițiți de „civilizația banului”. Deși ca întotdeauna alegerea este strict personală și nu poate fi pusă pe seama vremurilor ticăloșite în care trăim. Pur și simplu fiecare face uz, iar uneori și abuz de propria libertate după cum îl duce capul. Sau ce mai are el acolo ca parte a corpului peste care își îndeasă căciula.

Noțiuni ca vocație, misiune, destin asumat, interes colectiv, aspirații majore, cauză națională mai au vreo valoare pentru unii plimbăreți ca cei care m-au făcut să maculez hârtia cu acest prilej deloc agreabil? Dedicăția zilnică de dragul unor valori superioare sună pentru ei, vorba lui Eminescu, „ca plâns la cununie, (...) ca râsul la mormânt”. Pentru astfel de preocupări trebui să-ți faci timp, să ai chef, să fii motivat. Și nu moral, nu mai crede nimeni în așa ceva, ci pecuniar.

Adrian Păunescu, pe care nu-l contestăm ca talent literar, a comis la un moment o expresie cu pretenții de maximă: „Aș fi devenit martir dacă n-aș fi apucat să fie tată”. O scăpase printre piesele superbului cenaclu „Flacăra”. Însă dacă e să ne luăm după astfel de vorbe, ar reieși că toate faptele mari sau măcar onorabile în istorie au fost realizate de burlaci care n-aveau nici o răspundere față de propria familie. Dar întrucât știm că lucrurile nu stau așa, să avem cel puțin decența să recunoaștem pentru noi înșine că unii dintre noi (sau poate chiar mulți) au eșuat în băltoaca mediocrității.

Recunosc, m-am tot zbatut preț de ani de zile să fac din tinerii din preajma mea niște oameni extraordinari. Dar timpul a arătat că mulți dintre ei au preferat să rămână ordinari, ca toată lumea, nici prea-prea, nici foarte-foarte. Așa, căldicei.

Astfel încât n-aș putea împărtăși optimismul unuia dintre tinerii mei prieteni (și el din lotul Noii Generații de odinioară), care mă asigura zilele trecute că, în pofida faptului că s-au împrăștiat în toate colțurile lumii, ei ar răspunde la primul apel fără ezitare „Prezent!”. Asta deoarece calea de la vorbă la faptă, de intenție la realizare e mai anevoioasă decât pare. Să zăbovim cu luare-aminte la aceste cuvinte ale Mântuitorului „Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși” (Matei, 22:14).

31.07.2019

Chișinău Forum III: Conferința Internațională „*Dincolo de Momentul Unipolar – Perspective asupra Devenirii Lumii Multipolare*”

Discurs introductiv

Dragi prieteni, domnilor și doamnelor, bună dimineața tuturor și bine ați venit la a treia ediție a Forului de la Chișinău, intitulat „**Dincolo de Momentul Unipolar: Perspective asupra Devenirii Lumii Multipolare**”.

Permiteți-mi să mă prezint pentru persoanele din diferite țări care urmăresc evenimentul on-line. Numele meu este Iurie Roșca, sunt un jurnalist și editor din Moldova, precum și președintele Universității Populare, care a organizat prezenta întâlnire. Sunt un fost **disident anticomunist**, actualmente **disident antiglobalist**.

Aș începe conferința noastră internațională spunând că principala caracteristică a țării mele, Moldova, este identitatea ei religioasă, Ortodoxia. Mai mult de 90 la sută din cetățenii noștri aparțin Bisericii Ortodoxe. Fără credința noastră n-am fi existat, am fi doar o turmă de **Homo Sovieticus de stil vechi** sau de **Homo Americanus de stil nou**.

De aceea aș dori să vă cer permisiunea de a începe evenimentul cu rugăciunea **Tatăl Nostru...**

Vă mulțumesc foarte mult. Și acum permiteți-mi să spun câteva cuvinte despre fondarea inițiativei noastre, intitulată Chișinău Forum. Această idee a fost discutată încă din 2017 de un grup de prieteni din diferite țări, care împărtășesc aceleași valori conservatoare, tradiționale, anti-sistem și anti-globaliste. Filosoful rus Aleksandr Dugin, jurnalistul și scriitorul francez Constantin Parvulesco, preotul ortodox italian Nicola Madaro, eu însumi și câțiva alți confrăți am decis să inițiem acest proiect ca o reuniune internațională, care să-i adune pe intelectualii care se opun hegemoniei americane, ca și supremației occidentale, care contestă agenda globalistă și care luptă pentru conservarea diversității culturale, religioase, etnice și naționale, pentru valorile spirituale și morale și pentru o societate mai dreaptă, cu adevărat umană.

Convingerea noastră este că exact acest gen de cooperare între intelectualii din diferite țări poate face ca vocile disidente să devină mai puternice în confruntarea noastră cu discursul dominant, formatat de elitele globale împotriva intereselor națiunilor noastre.

Și acum, de ce am ales Chișinăul ca loc al întâlnirilor noastre? Pentru că este situat între Est și Vest și pentru că acest pământ nu mai trebuie niciodată privit ca parte a liniei de divizare a continentului nostru, nici ca parte a bătăliei geopolitice între marile puteri.

În viziunea noastră, după sfârșitul momentului unipolar al hegemoniei americane, Moldova, ca parte a patriei noastre mai largi, continentul eurasiatic, trebuie să devină un loc al cooperării, al confluențelor, al complementarității între diferite popoare, culturi și tradiții care aparțin, până la urmă, aceleiași civilizații continentale.

Primul For de la Chișinău a avut loc pe 26-27 mai 2017 și a reunit intelectuali din Franța, Italia, Rusia, România, Grecia, Serbia, Georgia și Belgia.

Printre vorbitorii principali la acea vreme au fost gânditorul rus Aleksandr Dugin, scriitorul și economistul francez care este în prezent europarlamentar Herve Juvin, liderul de opinie georgian Levan Vasadze, activistul civic belgian Kris Roman etc. În timpul primului nostru for am adoptat documentul, ce definește profilul nostru conceptual. L-am intitulat „**Manifestul de la Chișinău : Crearea Europei Mari. Draftul Geopolitic al Lumii Multipolare**” (<https://flux.md/opinii/manifestul-de-la-chisinau-sa-realizam-europa-maxima>).

Al doilea eveniment internațional a avut loc pe 15-16 decembrie 2017. Tema acestei conferințe a fost „**Capitalismul financiar și alternativele sale pentru secolul XXI. Contribuții la a Patra Teorie Economică**”. (înregistrarea video completă: <https://flux.md/stiri/video-international-conference-financial-capitalism-and-its-alternatives-for-the-21st-century-contributions-to-the-4th-economic-theory-chisinau-15-december>).

A doua ediție a Forului de la Chișinău a întrunit un număr impresionant de intelectuali de vârf din mai multe țări, care și-au prezentat viziunea asupra actualului model politic și economic dominant și au formulat câteva concepte cheie privind modelele alternative la paradigma de azi, lacomă, nedreaptă și perversă, care este impusă la nivel global de către corporații.

Din nefericire, anul trecut am ratat oportunitatea de a avea un alt for aici la Chișinău chiar din cauza mea. Mă refer la persecutarea mea de către autoritățile care nu sunt deloc încântate de activitatea mea și care au tot insistat să mă arunce în închisoare pentru vreo șapte ani. Ca să fiu sincer, sunt în profund dezacord cu intențiile lor. Și totuși, nu ezit să îmi continui lupta pentru valorile care sunt mult mai importante

decât libertatea mea. Oricum, în 2018 echipa noastră internațională și-a continuat din plin activitatea, organizând conferințe publice și lansări de carte, scriind articole și realizând înregistrări video pentru rețeaua noastră de media alternativă.

În acești ultimi trei ani, echipa noastră a devenit mai mare și mai puternică, alți disidenți de renume din diferite țări alăturându-se familiei noastre intelectuale. În acest fel, în ultima perioadă am ajuns mai vizibili și mai influenți la nivel internațional.

Astăzi sunt fericit să anunț prezența la evenimentul nostru internațional a prietenilor care au venit la Chișinău din peste zece țări.

Prima zi a Forului de la Chișinău va fi axată pe tema noastră principală privind sfârșitul hegemoniei americane și perspectivele edificării unei lumi multipolare.

Mâine vom avea două paneluri de discuții. Vom începe la ora 9.00 cu primul panel, intitulat „Siria în flăcări”, unde vom discuta despre agresiunea vestică împotriva acestei țări, care a început acum opt ani ca parte a unui război mai larg, militar și non-militar, mediatic și economic, împotriva întregului Orient Mijlociu (Afganistan, Irak, Libia, Yemen, Iran) și despre toate implicațiile acestui subiect major.

Cel de-al doilea panel de discuții, programat pentru mâine, va fi axat pe activitatea noastră editorială. Vom avea plăcerea să ascultăm discursurile unor cunoscuți autori francezi, care se află printre noi: Lucien Cerise, Youssef Hindi și Pierre-Antoine Plaquevent. Mă refer la autorii acelor cărți, care au fost traduse în română și publicate de către Universitatea Populară în ultimii doi ani. Aș vrea să menționez că printre autorii francezi publicați de noi mai sunt și Jean Parvulesco,

Ivan Blot, Herve Juvin, Jean-Michel Vernochet, Valerie Bugault și Jean Remy.

Alături de noi astăzi se află de asemenea istoricul francez Marion Sigaut, pentru care am toată admirația. Dânsa va participa de asemenea la al doilea panel de discuții. Apropo, sper să public măcar una dintre cărțile ei în viitorul apropiat.

Iar acum permiteți-mi să vă prezint colegii mei care vor fi comoderatorii evenimentului: Daria Dugina din Rusia, istoric al filosofiei, Paul Ghițiu, scriitor român, jurnalist, producător de filme și politician, precum și Youssef Hindi, istoric francez al religiilor și analist geopolitic.

Și acum aș vrea să vă invit să ascultăm discursurile prietenilor noștri.

Vă mulțumesc pentru atenție.

Omul religios – singura stavilă împotriva satanismului politic

Note pe marginea discursului doamnei Marion Sigaut în cadrul Forului de la Chișinău III

Discursul doamnei Marion Sigaut, istoric din Franța, rostit în cadrul Forului de la Chișinău III la 20 septembrie 2019, care reușește să sintetizeze într-un text scurt etapele principale ale războiului împotriva firii și a normalității, trebuie parcurs cu maximă atenție. El arată fără putință de tăgadă că este vorba despre un o strategie de lungă durată, elaborată în mod secret și promovată etapizat de către niște forțe oculte de factură masonică, având o țintă precisă. Este vorba despre distrugerea omului ca ființă ghidată de niște permanente axiologie și comportamentale ce constituie însăși eseța tuturor religiilor, civilizațiilor și culturilor tradiționale.

[embed]https://www.youtube.com/watch?v=WnT4_8z1XL4[/embed]

Marion Sigaut – Ofensiva mondială a corupției moravurilor
și a distrugerii valorilor

Mai exact, despre așa-numita teorie a genului, care pretinde să interpreteze apartenența sexuală ca fiind una opțională. Ea acreditează deviațiile sexuale la nivelul celor mai importante organizații internaționale cu titlu de norme obligatorii, promovează legalizarea căsătoriilor dintre persoanele de același sex și a adopțiilor de copii de către aceste cupluri de devianți și impune educația sexuală a elevilor, toate acestea ținând alienarea și distrugerea definitivă a societăților umane așa cum s-au constituit acestea de-a lungul mileniilor.

A te opune acestei agresiuni totale cu armele ideologiei liberale, ale statului de drept sau ale religiei drepturilor omului este cel puțin naiv și absolut neproductiv. Sau, mai exact, înseamnă a juca după regulile impuse de către manipulatorii din umbră și a-ți asigura rolul de perdant etern și de țintă a ostracizării practicate de noua Inchiziție. Ceea ce este fundamental de însușit în acest caz se reduce al următorul adevăr, fără recunoașterea căruia ne vom cantona mereu în zona idioților utili și ai vitelor mânate spre abator. Iată-l.

Agresiunea totală, căreia îi este supusă omenirea prin alienarea percepției unor trăsături identitare imuabile și prin dinamitarea definitivă a tuturor codurilor culturale care definesc noțiunea de rușine, pudoare, decență, bun simț este de origine non-materială și extramundună. Adică, este vorba despre un război spiritual. Acest adevăr simplu, din nefericire, poate fi cunoscut doar de către oamenii religioși, care posedă un sistem de referință superior, revelat, imuabil. Și orice încercare de a te opune invaziei perversiunii, depravării și surpării stării de normalitate făcându-se apel la morala laică este minat până la anihilare de relativismul unei societăți croite după calapoadele distorsionate ale liberalismului, în care se pretinde că fiecare ins este deținătorul propriului adevăr. Și doar ideologia dominantă este una obligatorie și profund totalitară.

Adevărată rezistență în fața acestei invazii se poate manifesta doar în sânul unor credincioși practicanți, care posedă deprinderea rugăciunii și o exersează ca pe o armă duhovnicească împotriva celui viclean. Și aici ar fi să amintim pentru atei o frază celebră a lui Charles Baudlaire citat de Denis de Rougemont chiar în primele rânduri ale cărții „Partea diavolului”: „Cea mai frumoasă șiretenie a diavolului constă în ne convinge că el nu există”. Pentru că a te confrunta cu

Nimeni e și dificil, și absurd. Am putea spune și așa. Arta războiului are la bază principiul „Cunoaște-ți dușmanul”. Dacă nu-l cunoști, nu știi de cine anume ești agresat și deci nu ai șanse de victorie.

Și tot aici, un adevărat creștin, ca, de altfel, orice om religios autentic, își manifestă tranșant și fără teamă credința. Și iată tocmai în acest sens suntem noi vulnerabili. Fie că, fiind îmbisericiți și chiar urmând rânduielele Ortodoxiei, nu reușim să confruntăm învățătura divină cu realități ca cele descrise mai sus, fie, chiar dacă ne dăm seama cum stau lucrurile și că anume prințul acestei lumi stă în spatele respectivelor politici, evităm să rostim acest adevăr de frică să nu fim taxați drept fundamentalști religioși, conspiraționiști, obscuranțiști care au îndrăznit să sfideze tabuurile dogmelor corectitudinii politice. Adică suntem ori naivi, ori oportuniști. Ori cam proști, ori căldicei, nici prea-prea, nici foarte-foarte.

Cu cei mai puținți la minte nu avem ce face. Mai rău e de cei deștepți, care se revendică a fi și conservatori, și tradiționaliști, și antiglobaliști, dar totuși preferă să tacă atunci când e vorba despre astfel de subiecte „sensibile și delicate”. Aici ne aflăm în tabăra celor care ar fi gata să facă orice pentru cauză, dar uite că necazul e că au familie și copii și nu-și pot permite să-și piardă slujba sau să-și pericliteze confortul personal. De parcă istoria Bisericii noastre sau a neamului nostru au fost făurite doar de către holtei solitari, care nu aveau ce să-și riște decât propria persoană. Chit că astăzi nimănui nu i se cere să-și bată cuie în palme sau să ajungă în pușcărie pentru propriile convingeri afirmate public.

Revin la subiectul acestor note. Cine urmărește cu atenție logica desfășurării de-a lungul mai multor decenii a planului de debusolare

identitară a omului prin intermediul dereglării stării de normalitate sexuală și de dezagregare a codurilor morale tradiționale, nu poate să nu observe următoarele. Sursa de inspirație, marele manipulator, sforarul-șef al acestor acțiuni concertate este nimeni altul decât necuratul, numele căruia nu se invocă de teamă de a nu-l apropia. Iar armata de servanți ai acestui spirit malefic este adunată de sute de ani în organizații secrete, partea văzută a căroră se mai numește masonerie, ultima preluând controlul asupra marilor centre de putere financiară, politică și mediatică mondială. Anume aceste centre de putere sunt cele care își promovează valeții în posturi-cheie la nivelul organizațiilor internaționale și ai ierarhiilor statele, ultimii fiind doar executanții docili ai strategiei demonice.

Din această perspectivă este destul de ușor de creionat și o geopolitică a forțelor aflate în confruntare. Asta pentru a ne fi mai ușor să alegem tabăra de care să fugim ca de o sursă a răului absolut, dar și tabăra pe care să o privim cu simpatie și chiar să tindem să ne apropiem de ea, ca persoane, grupuri civice și politice sau chiar state. În mod evident și indiscutabil, tabăra forțelor răului este întruchipată de elita globalistă care controlează Occidentul colectiv, SUA și aliații săi din NATO și UE, precum și sateliții săi din spațiul ex-comunist, din Orientul Mijlociu (Arabia Saudită, Qatar, Emiratele Unite), din America Latină, Africa sau Asia. Anume aceste forțe oculte domină organizații internaționale precum ONU, UNESCO, Comisia Europeană etc.

În rest, toți cei care li se opun acestora, cu toate deosebirile dintre ei, trebuie priviți cu simpatie. Ei reprezintă forțele de rezistență în fața tăvălugului globalist care se manifestă pe toate planurile: politic, militar, economic, cultural, educațional, mediatic etc. Dar mai ales pe plan spiritual, axiologic, religios. Nu vom apela la maxime din Sun

Tzu, din Carl von Clausewitz sau din Carl Schmitt pentru a formula aici teoria dușmanului.

Însă timpul echivocurilor și al eufemismelor s-a consumat. Iar alegerea trebui făcută, dușmanul identificat, iar numele lui trebui rostit răspicat. Axa rezistenței internaționale în fața răului absolut este reprezentată la ora actuală de Rusia, China, Iran, Siria, Venezuela și celelalte state care nu se supun dictatului acestui imperiu cu pretenții de hegemonie globală toală. Ceea ce nu înseamnă că respectivele țări nu ar avea propriile probleme interne, iar unele dintre ele, precum Rusia și Venezuela, de pildă, și „dușmani interni” sau „coloana a cincea” aflată în serviciul centrului imperial afiliat oculte internaționale.

Așadar, e suficient să facem o listă a țărilor care au capitulat în fața agresorului nevăzut, drapat în straiile religiei drepturilor omului, acceptând homosexualitatea ca normalitate, pedo-criminalitatea, uniunile între cuplurile de devinați, pretinsa educație sexuală și celelalte componente ale respectivului plan malefic, precum și a celor care rezistă în fața presiunilor agresorului și totul devine cât se poate de clar. Însă problema omului de azi nu e că adevărul ar fi prea complicat și greu de înțeles, ci că sistemul lui de referință, optica lui asupra realității a fost și este viciată de câteva secole încoace. Iar în aceste condiții puțini sunt cei care își păstrează sau își recapătă clarviziunea. Dar și mai puțin sunt cei care au curajul să rostească adevărul întreg, fără ocolișuri și eufemisme. Iar distinsa doamnă Marion Sigaut, care, dacă tot a venit vorba, este o creștină catolică practicantă, se înscrie printre acele figuri luminoase ale elitei noii disidențe europene care merită să fie prețuită și urmată.

10 octombrie 2019

Misiunea istorică a lui Putin: Afirmarea Rusiei ca civilizație de alternativă

Declarația liderului rus Vladimir Putin este de o importanță crucială nu doar pentru țara sa, ci și pentru întreaga lume. Ea vădește faptul că la ora actuală Rusia este printre puținele țări care și-a păstrat suveranitatea și, prin urmare, capacitatea de a se opune ofensivei totale a globalismului, pe care îl impune acea secta de plutocrați de tipul lui George Soros bazată în SUA. De altfel, este vorba despre aceleași forțe, care poartă un război total cu președintele american Trump.

Faptul că Putin a declarat că atâta timp cât el se află în fruntea țării, ideea cu „părintele numărul unu și părintele numărul doi” nu va fi admisă și că în procesul pregătirii modificărilor în Constituție trebuie ținut cont de nevoia de a se păstra noțiunile de tată și mamă merită să fie privit într-un context istoric și geopolitic mai larg.

În primul rând, ceea ce până acum câțiva era considerat absolut normal, de la un timp încoace a devenit subiectul unor contestări puternice, induse dinspre centrele de putere occidentale. Este vorba despre noțiuni precum identitatea nativă de bărbat sau femeie, declarate ca fiind opționale („teoria genului”), despre familie ca uniune liber consimțită între un bărbat și o femeie, despre atitudinea față de uniunile între persoanele de același sex, „educația sexuală” etc. Aici avem de a face cu un război în primul rând de natură spirituală, a cărui înțelegere profundă e posibilă doar dintr-o perspectivă religioasă. Asta pentru că dimensiunea politico-diplomatică sau juridico-legislativă, precum și

propaganda sub pretextul cultului drepturilor omului, reprezintă doar uneltele de realizare a acestui plan de desfigurare a ordinii firești a lucrurilor și de dezumanizare a omului.

Spre deosebire de majoritatea absolută a țărilor europene, care au fost vasalizate complet și determinate să urmeze agenda autorilor „corectitudinii politice”, Rusia sub mandatul lui Putin se afirmă nu doar ca un stat independent și o putere mondială. Ea se manifestă și ca o civilizație de alternativă în raport cu un Occident global, ultimul urmărind să se impună pretutindeni prin forța armelor, prin războaie economice, pecum și prin inginerii sociale susținute de un dispozitiv propagandistic uriaș.

Articolul celebrului paleoconservator american Patrick J. Buchanan, publicat în primăvara lui 2014, rămâne a fi de o actualitate stringentă: <http://moldovanews.md/10042014/flux-de-stiri/19173.htm>. Rusia are toate șansele să se manifeste ca o putere spirituală de anvergură globală, care își întemeiază statul, Constituția și toate politicile sale pe fundamentele Ortodoxiei. Rusia poate și trebuie să devină un pol geopolitic puternic, în stare să-și afirme nu doar capacitatea de a rezista în fața ofensivei „civilizației morții”, ci și să servească drept centru de gravitație pentru țările mai vulnerabile, desuveranizate, drept exemplu de afirmare a propriului model constituțional, economic, dar și, mai larg, civilizațional.

15.02.2020

UN PLAN CRIMINAL DE VÂNZARE A CETĂȚENIEI ȚĂRII

Seria de articole incluse în acest capitol a vizat planul diabolic uneltit de fosta guvernare controlată de interlopul Vladimir Plahotniuc, care intrase în căldășie cu Președintele Igor Dodon, de acordare a cetățeniei țării, prin derogare de la lege, în urma achitării unei sume de bani.

Desigur, nici Dodon și nici Plahotniuc nu au răspuns în vreun fel la demersurile mele. Urmărirea mea penală a continuat cu și mai mult zel din partea procurorilor, iar tandemul respectiv și-a căutat de treburile lui dezonorante până când a fost constrâns să divorțeze de către un alt tandem, mai barosan, unul geopolitic și ad-hoc, ruso-american. Așa cum știm deja, a urmat evadarea lui Plahotniuc și crearea unei efemere alianțe de stângadreapta. De altfel, poate cel mai mare merit al acestei alianțe a constat tocmai în anularea tuturor modificărilor la legislația cu privire la cetățenie, care stabilea regulile criminale de vânzare a cetățeniei către străini. De dragul adevărului amintim că inițiativa de anulare a acestui set

de modificări a fost formulată cu titlu de condiție de către Blocul ACUM, condus de Maia Sandu și Andrei Năstase, și acceptata de Președintele Dodon și socialiștii acestuia.

Publicăm aici acest șir de articole nu de dragul maculării imaginii fostei puteri, dar mai ales pentru a avertiza că în orice moment s-ar putea găsi alți aventurieri dornici de căpățuire, care ar putea reveni la astfel de inițiative.

Opriți colonizarea economică a țării!

*Scrisoare deschisă Președintelui
Republicii Moldova, Domnul Igor Dodon*

Stimate domnule Președinte,

Aș dori să Vă atrag respectuos atenția asupra faptului că actuala guvernare promovează o politică de colonizare economică a țării, care poate avea consecințe nefaste asupra poporului nostru. Este vorba despre adoptarea unui șir de acte normative și legislative, care deschid calea obținerii cetățeniei țării noastre de către orice străin în schimbul unei sume de bani. Însăși ideea vânzării cetățeniei este una de-a dreptul monstruoasă. Este ca și cum ți-ai vinde Patria, acoperindu-te cu pretextul onorabil că nu ai bani destui să o întreții. Însăși ideea de factură neoliberală despre caracterul eminent benefic al investițiilor străine subminează cu desăvârșire suveranitatea politică a țării, care este o simplă ficțiune în absența unei suveranități economice.

Astfel, avem în vedere următoarele documente adoptate de către regimul care a uzurpat puterea în stat.

1. Legea nr.283 din 16.12.2016, publicată în „Monitorul Oficial” la 27.12.2016 și intrată în vigoare la 27.06.2017.

Prin acest act legislativ majoritatea parlamentară a introdus o serie de modificări la Legea cetățeniei, cea mai gravă dintre acestea fiind formulată după cum urmează:

În art. 17 se introduce următoarea normă:

„(1¹) Prin derogare de la prevederile alin. (1), cetățenia Republicii Moldova poate fi acordată la cerere cetățeanului străin sau apatridului care cunoaște și respectă prevederile Constituției și care întrunește cumulativ următoarele condiții:

- a) are o bună reputație economică și financiară;
- b) nu prezintă pericol sau risc pentru ordinea publică și securitatea statului;
- c) varsă contribuția la Fondul de investiții publice pentru dezvoltare durabilă sau a efectuat și menține, pentru o perioadă de 60 de luni, investiții în cel puțin unul din domeniile de dezvoltare strategică ale Republicii Moldova, aprobate de Guvern.

(1²) Valoarea minimă a contribuției la Fondul de investiții publice pentru dezvoltare durabilă și a investiției în unul din domeniile de dezvoltare strategică ale Republicii Moldova, precum și modalitatea ei se aprobă de Guvern.”

„(3¹) Membrii de familie (soț, soție, copii, părinți) aflați la întreținerea persoanei care a obținut cetățenia în conformitate cu prevederile alin. (1¹) și care întrunesc condițiile stabilite la alin. (1¹) lit. a) și b) pot obține cetățenia Republicii Moldova prin vărsarea unei contribuții nerambursabile la Fondul de investiții publice pentru dezvoltare durabilă în mărime de cel puțin 30% din valoarea contribuției stabilite conform alin. (1²) pentru fiecare persoană” (...)

(7) Acordarea cetățeniei Republicii Moldova în condițiile alin. (1¹) va fi limitată la 5 mii de persoane.”.

Din păcate, adoptarea acestei norme aberante, care subminează grav interesele naționale ale țării, a trecut practic neobservată de către opinia publică. Însă chiar dacă legea respectivă a intrat în vigoare, Dumneavoastră dispuneți de dreptul constituțional la inițiativă legislativă, prin urmare puteți depune la Parlament un proiect de abrogare a acesteia.

O astfel de măsură se impune cu atât mai urgent, cu cât este evident faptul că în spatele acestor inițiative stau interese economice majore ale unor afaceriști din străinătate, care au știut să facă lobby pe lângă actuala guvernare pentru a pune stăpânire, prin intermediul acestor tertipuri juridice, pe cele mai importante sectoare ale economiei naționale. *Iar dacă e să ținem cont de faptul că, spre regret, un investitor autohton este practic pus în condiții de egalitate cu un investitor străin, excepție fiind doar dreptul de a procura terenuri agricole, devine clar faptul că anume pământurile noastre roditoare sunt țintite de către aspiranții la obținerea printr-o derogare criminală a cetățeniei statului nostru.*

Prin urmare, vă rugăm respectuos să inițiați de urgență abrogarea acestei legi.

2. Hotărârea Guvernului nr. 786 din 04.10.2017 „Cu privire la dobândirea cetățeniei prin investiție”, publicată în „Monitorul Oficial” la 06.10.2017.

Prin această hotărâre Guvernul a adoptat *Regulamentul cu privire la dobândirea cetățeniei prin investiție*, precum și a operat modificări și completări la anexele nr.1 și nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 903 din 31 decembrie 2015 „Cu privire la Instituția publică „Fondul de Dezvoltare Durabilă Moldova”, conform anexei nr. 2.

În documentul respectiv este introdusă următoarea normă:

„Valoarea minimă a contribuției nerambursabile la Fondul de investiții publice pentru dezvoltare durabilă constituie echivalentul a 100 mii de euro, iar valoarea minimă a investiției, în cel puțin unul dintre domeniile de dezvoltare strategică a Republicii Moldova, constituie echivalentul a 250 mii de euro”.

Astfel, economia țării a fost scoasă la mezat pentru treizeci de arginți de către cei care și-ar vinde și propria mamă, dacă li s-ar oferi un bacșiș mai gras. Este lesne de calculat ce sumă s-ar acumula, dacă fiecare dintre cei 5 mii de aspiranți la cetățenie contra cost, plus membrii familiilor acestora, ar depune banii respectivi. Doar că ar fi de-a dreptul stupid și iresponsabil să ne prefacem că respectiva operațiune s-ar încadra în ideea de normalitate într-un stat condus de către niște demnitari responsabili. Evident, armata de cinci mii de afaceriști ar putea cumpăra în câteva săptămâni toate terenurile arabile ale moldovenilor. Asta pentru că în satele noastre muribunde oricine e gata să-și vândă terenul pe un preț de nimic, deoarece nu are cine să-l mai prelucreze, cei tineri fiind plecați peste hotare, iar bătrânii nemaiavând puteri să îl îngrijească.

Aici ar fi momentul potrivit să ne întrebăm dacă nu cumva consultanții străini ai țării noastre, care ne-au asistat preț un sfert de veac în realizarea reformelor economice, tocmai asta au și urmărit prin dezindustrializare, parcelarea pământului arabil și invazia mărfurilor agricole pe piața internă în condițiile liberului schimb, care a ucis orice șansă de succes pentru producătorul agricol autohton?

Se știe bine că secolul XXI va fi cel al războaielor economice pentru hrană și apă. Asta deoarece anual, din cauza schimbărilor climatice, suprafețele fertile la scară globală se reduc în ritmuri uriașe.

Prin urmare, tot felul de gangsteri economici privesc Moldova ca pe o țară-țintă, bună de subjugat economic prin coruperea factorilor de decizie. Astfel încât depopularea țării prin migrația masivă în special a forței de muncă din zona rurală și devalorizarea muncii în agricultură prin concurența neloială, pe care o fac marii importatori pe piața noastră internă, se înscriu tocmai în logica cedării pământurilor noastre în proprietate privată străinilor, care vor deveni peste noapte cetățeni moldoveni cu acte în regulă.

Este bine să nu se uite faptul că punerea în aplicare a acestor acte oficiale de-a dreptul criminale, care asasează economia națională, poartă un caracter ireversibil. Asta pentru că cetățenia dobândită în mod legal nu va putea fi retrasă niciodată. Cum nu va putea fi retras nici dreptul de proprietate asupra terenurilor arabile procurate de noii veniți, care se vor căpătui cu cetățenie cumpărată de la un stat corupt și mafiotizat. Adică, moldovenii plecați peste hotare nu vor mai avea unde să revină, locul lor va fi ocupat de către străinii, meritul cărora este doar că au mai mulți bani decât moldovenii.

Să vedem acum care sunt, în accepția Guvernului Filip, domeniile de dezvoltare strategică a Republicii Moldova. Pentru că șmecherii și coțcarii de pretutindeni sunt invitați să investească cele 250 000 euro, citez, **„în cel puțin unul dintre domeniile de dezvoltare strategică a Republicii Moldova”**. Să nu credeți, domnule Președinte, că este cumva vorba despre industrie, sigurul sector care poate repune întreaga economie pe picioare. Iată care sunt cele două sectoare trecute în respectiva hotărâre:

„5. Domeniile de dezvoltare strategică ale Republicii Moldova sînt următoarele:

- 1) **dezvoltarea sectorului imobiliar prin procurarea și deținerea în proprietate, pentru o perioadă neîntreruptă de cel puțin 60 de luni, a unuia sau a mai multe bunuri imobile cu valoare de piață totală, la data efectuării investiției, de cel puțin 250 mii de euro;**

- 2) **dezvoltarea sectorului financiar public și al investițiilor publice prin procurarea și menținerea în proprietate a valorilor mobiliare de stat emise în acest scop, pentru o perioadă de cel puțin 60 de luni, în valoare de cel puțin 250 mii de euro”.**

Domnule Președinte, în calitate de Dumneavoastră de ex-Ministru al Economiei și doctor în economie, știți mai bine decât mine că nu poate fi nimic mai profitabil și mai lipsit de orice risc pentru un investitor străin decât să investească în sectorul imobiliar într-o țară săracă, unde toți vând bunuri imobile și nimeni dintre localnici nu e în stare să le cumpere. Astfel încât piața noastră imobiliară deja devine pradă pentru rechinii financiari de peste hotare. În aceste condiții este de-a dreptul absurd și cu totul iresponsabil să îi acorzi cetățenie cuiva care și fără aceasta are tot dreptul legal să intre cu investiții pe piața noastră imobiliară. Cetățenia ar apărea aici ca un cadou din partea statului pentru un vântură-lume, care vine să cumpere casele și terenurile intravilane de la moldovenii care sunt gata să-și vândă și rinichii, doar să supraviețuiască genocidului economic căruia sunt supuși. Mai grav, mențiunea despre 60 de luni permite respectivilor speculanți internaționali ca peste cinci ani să vândă la prețuri mult mai mari ceea ce vor cumpăra pe doi bani de la moldovenii aduși la sapă de lemn. Aceeași normă e stabilită și pentru afaceri în domeniul valorilor mobiliare.

Domnule Președinte, pentru a anula această hotărâre de Guvern, Dumneavoastră puteți face uz de dreptul pe care vi-l dă art. 88 al Constituției „**Alte atribuții**”, care stabilește următoarele:

1. suspendează actele Guvernului, ce contravin legislației, pînă la adoptarea hotărîrii definitive a Curții Constituționale”.

Desigur, un astfel de decret de suspendare a hotărîrii de Guvern respective trebuie să fie urmat neîntârziat de către o sesizare la Curtea Constituțională, prin care să cereți anularea acesteia. Iar temeuri juridice pentru o astfel de sesizare sunt destule.

3. La 31 mai 2018 majoritatea parlamentară a adoptat în lectură finală, cu grave încălcări ale Regulamentului parlamentului, o lege care vine să finalizeze seria de documente oficiale, îndreptate spre acordarea cetățeniei unor aventurieri din toate colțurile lumii. Este vorba de legea care poartă numărul 61 și care V-a fost transmisă spre promulgare, aceasta purtând denumirea standard „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative”.

În Art. II al acestei legi se fac din nou modificări la Legea cetățeniei, fiind vizat din nou articolul 17 al acesteia. **Astfel, în alineatul (1¹), cel pe care l-am citat mai sus și care prevede acordarea cetățeniei prind derogare și contra cost, după cuvântul „apatridului” se introduce „solicitantul principal”, iar cuvintele „cunoaște și” se exclud.** Adică, solicitantul principal ar fi capul familiei, care își poate căra cu el pentru a-și obține cetățenie în condițiile arătate mai sus toate cimotoile, părinți, neveste (în cazul musulmanilor – până la patru!) și copiii. Acesta este absolvit în mod straniu de cunoașterea Constituției. Iată cum arată acest citat în redacția actuală:

„Prin derogare de la prevederile alin. (1), cetățenia Republicii Moldova poate fi acordată la cerere cetățeanului străin sau apatridului care cunoaște și respectă prevederile Constituției...”

Nu încapă nici o îndoială că pungășii de pe aiurea, puși pe căpătuială în țara noastră, s-au tocmit între timp cu capii actualului regim, care, iată, dintr-o mărinimie explicabilă doar în parametri pecuniari, îi absolvă pe respectivii de obligația de a cunoaște Legea Fundamentală. Interesant, cum o vor respecta aceștia fără să o cunoască?

Urmează prevederea care precizează privilegiile acordate membrilor familiilor „solicitanților principali” (soț, soție, copii, părinți), aceștia urmând și ei să verse niște sume simbolice fie în Fondul de investiții publice pentru dezvoltare durabilă, fie să facă investiții în cele două sectoare enumerate în respectiva hotărâre de Guvern.

Iar culmea obrăzniciei regimului criminal de la putere se manifestă prin completarea art. 27 al Legii cetățeniei „***Atribuțiile Președintelui Republicii Moldova***”, aceasta având următorul conținut:

„Decretul Președintelui Republicii Moldova privind acordarea cetățeniei în baza condițiilor de naturalizare prevăzute la art. 17 alin. (1¹) și (1²) din prezenta lege va conține doar date de identificare ale dosarelor solicitanților, fără a se indica numele și prenumele acestora”. (!!!)

Așadar, din mila actualei guvernări, vom avea în scurt timp 5 000 de noi cetățeni ai țării noastre, plus rudele acestora, care se vor ridica

la alte zeci de mii, numele cărora nu avem dreptul să îl cunoaștem. De ce oare această categorie de investitori-cetățeni dorește să-și ascundă numele? Cine poate garanta că în spatele acestei afaceri de o amploare și o periculozitate fără precedent pentru interesele noastre naționale nu se află tot felul de grupări teroriste, conectate la Statul Islamic, la alte rețele de tip mafiot, la traficantii de arme, narcotice sau cine știe ce alte celule de spălare de bani pentru scopuri criminale? Nimeni.

Domnule Președinte, Dumneavoastră ați declarat public în mai multe rânduri că sunteți adeptul suveranității economice a țării. Ați avut un discurs consistent, axat pe independența economică ce condiționează independența politică în cadrul Forului de la Chișinău, care s-a desfășurat în decembrie anul trecut cu participarea a peste șaptezeci de intelectuali din diverse țări ale continentului nostru. Acea conferință, care a vizat identificarea unor soluții de alternativă la capitalismul financiar, speculativ și aducător de dezechilibre economice și sociale enorme, a avut o rezonanță internațională cu totul aparte. Ați căpătat faima unui adevărat suveranist, care vă încadrați în noul curent politic, reprezentat de către țările grupului de la Vișegrad, Austriei și, iată, Italiei. Aceeași politică de protecție a pieței interne este promovată de către președintele SUA Donald Trump.

Tocmai de aceea Vă rog cu insistență să nu promulgați legea votată de majoritatea parlamentară aflată la cheremul plutocrației locale, care a jonționat cu plutocrația globală. Vă rog să respingeți proiectul nr. 61 adoptat la 31 mai 2018 și să luați atitudine publică față de tentativele actualei guvernări de a ceda economia națională în mâinile câtorva mii de afaceriști dubioși din toate colțurile lumii.

Iurie ROȘCA

Aceste acțiuni ale regimului, care a uzurpat întreaga putere în stat, reprezintă riscuri majore pentru securitatea națională a țării, inclusiv pentru securitatea alimentară, și comportă pericolul penetrării unor grupări teroriste pe teritoriul nostru sub masca de investitori străini și proaspeți cetățeni ai Republicii Moldova. Vă rog să nu permiteți năruirea definitivă a șanselor de renaștere economică a țării prin vânzarea celei mai de preț resurse strategice pe care o are poporul nostru – pământul arabil.

În aceste clipe viitorul țării este în mâinile Dumneavoastră. Iar o atitudine fermă, patriotică și demnă de un bărbat de stat va fi apreciată de majoritatea absolută a poporului nostru. Moldova nu trebuie să devină o colonie economică a marelui capital străin, ci o țară europeană, care știe să-și protejeze și să-și dezvolte economia având toate pârghiile statale și legale la îndemână.

Vă rog să primiți, Domnule președinte, asigurarea celei mai înalte considerațiuni.

Iurie Roșca,
Președintele Universității Populare,
Co-organizatorul Forului de la Chișinău,
jurnalist

28 iunie 2018

Republica Moldova – o țară insulară, între Caraibe și Mediterană, scoasă la mezat de criminalii-uzurpatori

*„Cine-au îndrăgit străinii,
Mâncă-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia,
Și neamul nemernicia!”*

(Mihai Eminescu „Doina”)

Așadar, scrisoarea mea deschisă, adresată la 28 iunie a.c. dlui Președinte Igor Dodon, a rămas fără răspuns. Nu voi relua întreaga poveste din textul precedent, care descrie în detalii cea mai gravă crimă, pusă la cale de către actuala guvernare coruptă, care a uzurpat puterea în stat. Această crimă depășește în proporții astronomice faimosul furt secolului, cel cu miliardul. Asta deoarece, chiar dacă fraudă bancară respectivă este una care a cauzat prejudicii grave sistemului nostru financiar și fiecărui cetățean în parte, pe termen mediu și lung ea totuși poate fi redresată. În timp ce proiectul draconic **„cetățenie contra bani”**, odată fiind pus în aplicare, capătă un caracter ireversibil. De ce? Pentru că:

- 1) Cetățenia dobândită în mod legal practic nu poate fi retrasă;
- 2) Proprietatea dobândită în mod legal nu poate fi confiscată sau transmisă unor terți decât cu acordul proprietarului.

Ca să epuizăm subiectul cu tăcerea Președintelui Dodon (suspectă, impusă prin șantaj sau din complicitate – fiecare e liber să-și aleagă varianta care îi convine mai mult), vom reaminti următoarele:

1. Legea nr.283 din 16.12.2016, publicată în „Monitorul Oficial” la 27.12.2016 și intrată în vigoare la 27.06.2017, a fost promulgată de către Președinte. Acesta nu a făcut uz de dreptul său de a respinge proiectul trimis de către Parlament spre promulgare și nici nu a luat atitudine publică față de inițiativa cu pricina. **Anume prin această lege s-a stabilit, prin derogare, acordarea cetățeniei pentru cinci mii de cetățeni străini sau apatrizi, plus rudele de gradul întâi ale acestora – soți, soții, părinți, copii** (vezi articolul meu din linkul citat mai sus).

2. Hotărârea Guvernului nr. 786 din 04.10.2017 „Cu privire la dobândirea cetățeniei prin investiție”, publicată în „Monitorul Oficial” la 06.10.2017. Șeful statului n-a făcut uz de dreptul său constituțional de a suspenda această hotărâre de Guvern și a apela la Curtea Constituțională pentru a cere anularea ei. Evident, nici nu a luat atitudine publică împotriva acestei hotărâri ticăloase. Prin această hotărâre Guvernul a adoptat *Regulamentul cu privire la dobândirea cetățeniei prin investiție*, stabilind suma de 100 000 euro ce ar urma să fie vărsate în Fondul de investiții publice sau 250 000 euro sub formă de investiții în unul dintre domeniile strategice (detalii – în același link indicat mai sus).

3. La 31 mai 2018 majoritatea parlamentară a adoptat în lectură finală o nouă serie de modificări și completări la Legea cetățeniei, aceasta având nr.61. Prin ingineriile legislative respective „extratereștrii”- salvatori ai poporului moldovenesc sunt scutiți de

obligatia de a cunoaște Constituția (condiție obligatorie pentru toți ceilalți solicitanți de cetățenie!), iar decretul de acordare a cetățeniei, care se publică în „Monitorul Oficial”, nu va conține numele și prenumele celor, cărora li se acordă cetățenia *prin derogare criminală, ci „doar date de identificare ale dosarelor solicitanților”* (!!!) (vezi linkul de mai sus). Nici în acest caz Președintele Dodon nu a respins legea cu pricina, ci a promulgat-o pe tăcute.

4. Ieri, 11 iulie, Guvernul Plahotniuc (cu manechinul Filip în jilțul de premier), prin augusta semnătură a mamelucului penal și venal Chiril Gaburici (efemerul premier care a semnat, ca și Leancă, hotărâri de Guvern criminale, participând direct la schema „furtului miliardului»), pus de către stăpân să țină locul de Ministru al Economiei, a semnat un acord cu exponentul unor escroci internaționali, care și-au găsit complici pe potrivă tocmai în Moldova.

Cităm din comunicatul publicat pe pagina Ministerului Economiei și Infrastructurii:

„Contractul de prestare a serviciilor publice de elaborare, implementare și promovare internațională a Programului de dobândire a cetățeniei prin investiție pentru Guvernul Republicii Moldova cu Liderul Consorțiului câștigător, MIC Holding LLC și Henley&Partners Government Services Ltd, a fost semnat astăzi, 11 iulie 2018” .

Nici de această dată nu s-a auzit nici o reacție a Președintelui Dodon. Așa că e timpul să tragem niște concluzii și să vedem dacă într-adevăr avem „un Președinte puternic”. Asta deoarece pentru a te bucura de o asemenea apreciere, nu e suficient să beneficiezi de

proiecția imaginii lui Putin sau Lukașenko asupra ta, dar să mai și faci ceva concret și consecvent pentru țară.

Așadar, niște vântură-lume, specializați în crearea unor scheme de tip mafiot, au și ajuns să semneze cu Guvernul antinațional, care lucrează în mod sistematic și criminal împotriva Republicii Moldova, un acord. Este limpede că anume acești afaceriști dubioși vor și furniza clientela necesară - aspiranții la cetățenia noastră. Adică, acapararea țării noastre de către o caracatiță mafiotă de talie mondială are loc prin complicitatea directă a uzurpatorilor puterii de stat. **Dacă acest plan diabolic va reuși, se va produce nu doar colonizarea economică totală a țării, ci un adevărat genocid economic. Va fi preluat în primul rând tot pământul arabil al moldovenilor.** Dar nu numai. Vor fi cumpărate la prețuri de nimic toate sectoarele importante ale economiei naționale. Vom deveni cu toții sclavii unor venetici, ajunși stăpâni într-o țară străină, mai având și cetățenie ca și noi.

Ca urmare, **tentaculele acestei mafii se vor extinde totalmente asupra actului decizional la nivel de stat**, care va fi preluat de către noii stăpâni și pus în serviciul intereselor lor criminale. **Va urma preluarea jocului politic, crearea sau procurarea de partide politice**, finanțate și conduse de către veneticii-cetățeni. Tot sub controlul acestora va ajunge și presa. Principiul „Cine plătește, acela comandă muzica” e valabil nu doar pentru lăutari. Vom lăutări cu toții la banchetul asasinilor noștri economici, așteptând bacșișul și osul de la masa noii ciocoimi.

„Îndrăgi-i-ar ciorile și spânzurătorile!”

(Eminescu).

Revin. **Însăși ideea vânzării cetățeniei este egală cu vânzarea de țară. Este o crimă de înaltă trădare de stat și trebuie tratată ca atare.**

Să vedem acum, dragi cititori, în rândul căror țări-model este înșiruită Moldova noastră de către acești nemernici buni de legat. Cităm din comunicatul oficial al Ministerului Economiei și Infrastructurii, plasat ieri, 11 iulie, pe pagina acestuia:

„Henley&Partners este o companie independentă de servicii profesionale, specializată în Programe de dobândire a cetățeniei prin investiție și este considerată drept lider mondial în acest domeniu. Compania are la activ 4 (patru) Programe de dobândire a cetățeniei prin investiție implementate, cu mandate guvernamentale acordate de următoarele țări: Republica Malta, Saint Kitts și Nevis, Antigua și Barbuda și Grenada”.

Atenție maximă, iubiți concetățeni! Mai ales la șirul de state enumerate la capătul acestui citat. Recunosc, deși sunt fiu de învățătoare de geografie, că până ieri din tot șirul de țări auzisem doar de Malta. Care e numitorul comun al acestor formațiuni statale? **Toate sunt țări insulare, minuscule și lipsite de orice relevanță pe plan internațional.** Așadar, să intrăm în Wikipedia și să le luăm pe rând.

1. Malta. O țară insulară din Europa de Sud, formată dintr-un arhipelag în Marea Mediterană.

Suprafața totală – 316 km²

Populația -423.374

2. Saint Kitts și Nevis (Federation of Saint Kitts and Nevis). Este o țară insulară care se întinde pe două insule din

arhipelagul Antilele Mici, între Marea Caraibelor și Oceanul Atlantic. Este cel mai mic stat de pe continentele americane atât din punct de vedere al suprafeței, cât și al populației.

Suprafața totală - 261 km²

Populația - 42,696

3. Antigua și Barbuda. Este o țară insulară localizată în estul Mării Caraibelor la limita cu Oceanul Atlantic. Antigua și Barbuda sunt situate în mijlocul insulelor de sub vânt în estul Caraibelor, la 17 grade nord de ecuator.

Suprafața totală - 442 km²

Populația - 100.963

4. Grenada. Este o țară insulară în partea sud-estică a Mării Caraibelor, ce are capitala la Saint George's. Grenada este a doua dintre cele mai mici țări din emisfera vestică (după Saint Kitts și Nevis).

Suprafața totală - 344 km²

Populația - 105.897

Hei, voi, adepți ai integrării europene! Hei, voi, adepți ai integrării eurasiatice! Treziți-vă! Modelul care ni se propune nu are nici o legătură nici cu UE, nici cu replica ei din Est. **Am ajuns să fim tratați ca un pământ al nimănui, pierdut în valurile oceanului mondial, bun de populat cu pirați economici din toate colțurile lumii.** Voi, cei care vă detestați reciproc pe motive de preferințe geopolitice și ideologice, istorice și etno-lingvistice. Opriți-vă odată!!! E o luptă sterilă.

Însuși instinctul autoconservării colective ne constrânge să depășim vechile clișee de interpretare a realității. Astăzi nu

mai există nici stânga politică, nici dreapta, nici pro-ruși, nici pro-occidentali. Această bătălie istovitoare ne este impusă de sus, de către marii trăgători de sfori, care se află atât peste hotare, cât și în casa noastră, în fruntea statului. Lupta pe orizontală trebuie abandonată în favoarea unei lupte pe verticală: pe de o parte noi, poporul oprimat, iar de cealaltă parte ei, falsele elite, plutocrația, demonii capitalismului sălbatic. Și nu mai contează absolut deloc dacă ne revendicăm a fi moldoveni sau români, ruși sau găgăuzi, bulgari sau evrei, romi sau polonezi.

De azi înainte contează doar patriotismul nostru, care este unul comun, total și fără rest.

Astăzi se pune problema supraviețuirii noastre pe acest pământ. Este vorba despre ceea ce se numește demult **patriotism economic**. Nu putem face față acestor provocări majore, care totuși sunt de o noutate absolută pentru țara noastră, cu ajutorul unor abordări vechi, depășite. **Să nu punem, deci, vin nou în burdufuri vechi**, cum spune Hristos (Matei 9.17).

Mișei și ticăloșii de la guvernare anume pe asta mizează. Pe răzlețirea noastră. Dezbinarea între noi este indusă, întreținută și exploatată cu multă dibăcie de către acești servanți ai întunericului.

Nu contez prea mult pe faptul că strigătul meu va fi auzit de către boșii de partid, prea egolatri și autosuficienți ca să-i mai audă și pe alții, ci de către poporul simplu, cel care îndură din plin sub stăpânirea de azi. Anume poporul are intuiția sublimă de a discerne, măcar și în ceasul al doisprezecelea, adevărul de minciună.

Iurie ROȘCA

Frații mei, țara noastră, a tuturor celor care o iubim mai mult ca propriile noastre vieți, e în pericol de moarte. Iar cei care nu o iubesc anume așa, își pot căuta în continuare de treabă, trecând cu vederea spusele mele.

Sper din toată inima și mă rog lui Dumnezeu să ne lumineze mințile ca să găsim calea cea dreaptă din această fundătură istorică de o gravitate fără precedent.

**Iurie Roșca,
12 iulie 2018**

Regimul anunță REDUCERI MAXIME la vânzarea cetățeniei Republicii Moldova

sau Cum e închinată țara celor cu care s-a luptat creștinătatea preț de secole

Așadar, mecanismul de aplicare a Programului de dobândire a cetățeniei Republicii Moldova prin investiție a fost aprobat de Guvern, scrie marți presa de la Chișinău. Este vorba deocamdată despre un proiect de lege, asupra căruia urmează să se pronunțe Parlamentul. Însă, odată fiind slobozit ordinul de scoatere a cetățeniei țării la vânzare, e prea puțin probabil ca deputații din majoritatea de buzunar, extrem de confortabilă în postura ei de slugă a plutocrației, să respingă proiectul aprobat de Guvern. Este de menționat că actul respectiv prevede instituirea unei Unități de Implementare a Programului. În cadrul Agenției Servicii Publice vor fi instituite funcții suplimentare pentru ca aceasta să poată asigura secretariatul Comisiei pentru acordarea cetățeniei prin investiție de pe lângă Ministerul Economiei și Infrastructurii.

Astfel, potrivit documentului, valoarea minimă a contribuției nerambursabile în Fondul de Investiții Publice pentru Dezvoltare Durabilă, ce va trebui plătită de solicitantul unic care are vârsta de 18 ani, este de 100 mii de euro. Iar dacă cererea de participare la program este depusă de către un membru de familie (în continuare – Solicitant principal), va fi achitat echivalentul a 100 mii de euro pentru Solicitantul principal, precum și o sumă suplimentară de 15 mii de euro

pentru fiecare membru adițional de familie eligibil al Solicitantului principal (soț/soție, copii, părinți).”.

Cum poate fi dobândită cetățenia moldovenească cu doar 31 de mii de euro?

Dacă doritorii de a cumpăra cetățenia Republicii Moldova fac parte dintr-o familie de cel puțin cinci persoane, va fi suficientă plata a numai 155 de mii de euro pentru ca întreaga familie să devină cetățeni cu acte în regulă ai statului nostru. Adică, de fapt, uzurpatorii din fruntea statului, cu mintea lor de negustori gata să-și comercializeze și mormintele înaintașilor, oferă reduceri ca de sărbători la vânzarea de cetățenie! **31 de mii de euro este în acest caz prețul dobândirii tuturor drepturilor de cetățean al Republicii Moldova.**

Vom remarca faptul că familiile numeroase sunt un specific mai cu seamă al lumii musulmane. La noi tendința este inversă – oamenii se căsătoresc relativ târziu și familiile au, de regulă, puțini copii sau nu au copii deloc. Astfel, volens-nolens, cetățeanul moldovean ceva mai informat și care refuză să-și bage mintea în mașinăria de spălat pe creieri a propagandei guvernamentale începe să-și pună întrebări și să facă analize politic incorecte atunci când ia act de „soluția magică” pentru economia moldovenească, la care se grăbește să recurgă falnica guvernare de carton.

Anterior flux.md a publicat o analiză (vezi [aici](#)), care arăta că prin precupețirea pe piața internațională a cetățeniei moldovenești țara noastră riscă să fie islamizată. Iar o serie de escapade ale unor trimiși ai actualei guvernări în mai multe țări musulmane vin doar să consolideze aceste temeri. Însă înainte de a face o trecere în revistă a vizitelor cu pricina, îi propunem cititorului nostru câteva exemple de

oferire de către alte țări a cetățeniei în schimbul unor investiții, pentru a scoate în evidență prețul mizerabil pe care-l stabilește actuala putere pentru cetățenia Republicii Moldova.

Astfel, pentru a obține prin investiție cetățenia Austriei, solicitantul trebuie să investească în economia acestei țări aproape 11 milioane de dolari. Cetățenia Bulgariei „costă” o investiție în obligațiunile de stat ale acestei țări în valoare de peste 500 de mii de euro. Pentru a obține prin aceeași metodă cetățenia Regatului Unit al Marii Britanii, solicitantul trebuie să investească cel puțin 10 milioane de lire sterline și să aștepte timp de doi ani decizia organelor abilitate. Este adevărat că prețuri similare cu cel afișat de guvernarea de la Chișinău propun și alte țări, însă acestea fie că au grave probleme de ordin economic, fie de ordin demografic.

Am dat exemplele de mai sus nu pentru că le-am considera neapărat potrivite pentru țara noastră. Dimpotrivă. Orice persoană cât de cât alfabetizată în domeniul economiei știe că investițiile străine în economia națională a unei țări reprezintă mai curând riscuri decât avantaje. Tocmai de aceea țările care au guvernări responsabile și patriotice limitează investițiile străine și le avantajează pe cele autohtone. Altminteri, invazia excesivă a investițiilor străine conduce la colonizarea economică, la eliminarea de pe piață a agenților economici locali, la devalorizarea muncii (salarii de zeci de ori mai mici în țările sărace decât în țările de origine a capitalului respectiv), la distorsionarea structurii economiei naționale care devine una insularizată (ca, de exemplu, în cazul plodirii unor zone economice libere sau a așa-numitelor parcuri industriale), la șomaj și izgonirea forței de muncă naționale pe piețele externe (nici un investitor străin nu se îngrijește de absorbția integrală a forței de muncă, asta fiind exclusiv sarcina guvernului). În plus, dominația capitalului străin devine un factor de

influență politică extrem de puternic, cu impact asupra autorităților publice, care se văd constrânse să adapteze politicile fiscale la interesele investitorilor străini.

Am putea continua înșiruirea prejudiciilor pe care le provoacă prezența masivă a capitalului străin, dar știm bine că, din nefericire pentru Moldova, toți politicienii de top, toți economiștii care populează spațiul public sau sunt aciuși prin diverse partide, indiferent de etichetele de stânga sau de dreapta ale acestora, toți experții și zișii analiști politici de-a valma sunt răpuși intelectual definitiv și iremediabil de miturile școlii economice neoliberale. Iar dacă peste nulitatea intelectuală se suprapune și venalitatea crasă, setea de căpățuire și lipsa de orice urmă de compasiune pentru propriul popor, ar fi de-a dreptul ridicol să ne așteptăm de la actuala putere la măsuri solide și realiste pentru redresarea economiei naționale.

Cazul strigător la cer cu vânzarea cetățeniei la străini reprezintă culmea neghiobiei și rapacității vârfurilor puterii de la Chișinău. Flirtul de ani zile cu șecii din Golful Persic a exponenților actualei guvernări în mod evident nu urmărește alte scopuri decât căpățuirea personală pe seama unora dintre cei mai bogați oameni din lume, cei care manevrează sume astronomice de petrodolari și își extind tentaculele pretutindeni în lume unde dau de politicieni corupți, gata să scarifice interesele naționale de dragul înavuțirii.

Din nefericire, exemplul Moldovei dominate de politicieni corupți, care se lasă seduși de banii nababilor din lumea arabă, nu este o excepție. Europa Occidentală, care e văzută de naivii de la noi ca un model de dezvoltare, suferă deja din plin de pe urma înțelegerilor mai mult sau mai puțin oculte dintre politicienii europeni și miliardarii din

Golf. Într-o lucrare de un dramatism zguduitor, „Le clochessonneront-ellesencoredemain? La verite sur l'histoire de l'islamisation de la France” („Vor suna oare clopotele și mâine? Adevărul despre istoria islamizării Franței”) scriitorul francez Philippe de Villiers face o radiografie dureroasă a procesului de dezlocuire a populației franceze băștinașe prin invazia musulmană și construcția masivă de moschei. Autorul arată cum coruperea politicianilor francezi prin finanțarea campaniilor electorale sau prin mituire directă, operată în special de către șeicii din Qatar și Emiratelor Arabe Unite, a deschis calea spre subordonarea actului decizional la nivel de stat deținătorilor de capitaluri din această parte a lumii. Iar pentru realizarea acestei operațiuni de colonizare a Franței sunt folosite religia drepturilor omului și regulile economiei de piață bazate pe dogmele neoliberales, care permit acapararea unor segmente strategice ale economiei naționale.

Același autor dezvăluie și rolul nefast al eternului lider al Turciei Erdogan în vasta operațiune de islamizare a Europei, dând exemple multiple și citate vaste din discursurile publice ale acestuia încă de pe vremea când era primar al Istanbulului și până foarte recent. În acest context, flirtul președintelui Dodon cu Erdogan nu poate să nu îngrijoreze. Mia ales că anume Turcia s-a apucat să repare sediul președinției devastate la 7 aprilie 2009 de „revoluționarii” rămași nepedepsiți, gest prezentat cu pompă de către tânărul nostru președinte ca dovadă a unei colaborări bilaterale de succes. Și asta tocmai în anul lui Ștefan cel Mare, decretat cu surle și țambale de către președintele Dodon. Se întoarce în mormânt sfântul nostru domnitor la vederea unor urmași atât de nevrednici! Astăzi nu mai e nevoie ca pe vremurile de tristă pomenire ca domnitorii să-și trimită copiii, beizadelele ca ostatici la Poarta Otomană drept garanție a supușeniei față de măritul sultan. În era capitalismului speculativ nu e nevoie de paloșul gădelui.

Banii rezolvă totul. Civilizația mercantilă nu are nevoie de martiri. Nici de eroi. Negustorii politici știu să se tocmească departe de văzul lumii.

Amintim aici că pe vremea bietului coțcar ratat, premierul Vladimir Filat, și a ministeriatului fostului său acolit, Alexandru Tănase, cel din fruntea Justiției, la 14 martie 2011 a fost înregistrată așa-numita Ligă Islamică din Moldova. Desigur, totul s-a produs în strictă conformitate cu normele, dar mai ales cu presiunile internaționale, plus mita de rigoare, despre care se zvonește că ar fi fost destul de consistentă. Iar cine cunoaște strategiile pe termen lung ale islamistilor, poate face ușor legătura logică între ordinul emis acum șapte ani de către ministrul Justiției Tănase și vânzoleala de azi cu vânzarea cetățeniei țării, în spatele căreia stau aceleași interese. Prin urmare, împânzirea Moldovei cu cetățeni-investitori din lumea islamică și plodirea moscheilor pe pământul nostru este doar o chestiune de timp, și nu foarte îndelungat.

Amintim și cu această ocazie faptul că secolul XXI se anunță a fi unul de luptă pentru hrană și apă potabilă. Asta pentru că, din cauza schimbărilor climatice, anual suprafața terenurilor fertile la scară globală scade vertiginos, în timp ce țările din Africa și Asia cunosc o explozie demografică uriașă. Așadar, încă o dată, cetățenia contra bani este o operațiune strategică de anvergură și cu bătaie lungă pentru acapararea terenurilor agricole ale Moldovei. Iar cine va controla pământul țării, acela va face legea. Puținii moldoveni mai rămași prin satele noastre din ce în ce mai pustiite vor argăți cu ziua la noii stăpâni, mai rău ca pe vremea turcilor, când trebuia plătit doar tributul, turcii neavând nici cetățenie și nici dreptul de a-și ridica moschei în Moldova.

În timp ce moldovenii noștri iau calea pribegiei, fugind de sărăcia de acasă și stabilindu-se cu traiul în Rusia și Europa Occidentală, iată

că locul lor sunt pregătiți să îl ocupe niște venetici, străini de religia, de tradiția și de limba noastră. Dangătul de clopote ale bisericilor strămoșești sa va auzi din ce în ce mai stins, iar tânguierile imamilor din vârful minaretelor se vor revărsa peste Basarabia noastră voievodală. Vi se pare exagerat tabloul sinistru descris aici? Atunci deschideți televizorul și priviți știrile din Europa Occidentală, urmăriți puhoiul de imigranți ilegali care invadează bătrânul continent, ațintiți-vă privirea la eforturile curajoase pe care le face Viktor Orbán în Ungaria, Matteo Salvini în Italia sau Sebastian Kurtz în Austria. Colonizarea Europei e în plină desfășurare. Iar Moldova ca țară europeană stă în pragul unei amenințări fără precedent în istorie, să ajungă pe mâna câtorva mii de bogătași musulmani. Și dacă Vestul continentului este invadat de mase de milioane de musulmani săraci, la noi drept deschizători de drumuri se anunță musulmanii bogați, cei care își vor obține cetățenie și drepturi politice, iar cu forța financiară de care dispun, deschiderea porților țării pentru intrarea masivă a coreligionarilor lor va fi doar o chestiune de timp.

P. S.: Pentru a vă documenta asupra intensului schimb de vizite reciproce între oficialii de la Chișinău și cei din Golful Persic vă rog să parcurgeți materialul alăturat, „Vițelul de aur ca zeu suprem al puterii de la Chișinău. Cronică a contactelor oficiale între exponenții puterii și liderii țărilor din Golful Persic” ([aici](#)), care le trece în revistă în baza comunicatelor de presă. Câte contacte neoficiale și câte tânguieri de culise o fi fost și mai sunt, știu doar capii actualei puteri, cei care scot țara la mezință în goana obsesivă după bani nemuncați.

22 august 2018

Ieri în Dubai țara a fost scoasă la mezat

Așadar, aflăm că în zilele de 4-6 noiembrie la Dubai a avut loc o conferință internațională a unei deopotrivă enigmatică și sordide organizații ce își zice „Henley & Partners”, cică, a douăsprezecea la număr, având ca temă operațiunea de oferire a cetățeniei contra bani. Anume acolo s-a dat startul oficial acestui jaf la scară națională, pus la cale de către respectivul grup de escroci internațional și actuala putere de la Chișinău. Iată și [linkul respectiv](#); îl dăm și în versiunea rusă, gata deschis la rubrica [«Moldova»](#).

În comunicatul plasat pe site-ul acestei companii citim următoarele:

„La 5 noiembrie 2018 în cadrul celei de-a 12-a conferințe a Henley&Partners din Dubai, dedicate chestiunilor de reședință și cetățenie, s-a anunțat în mod oficial declanșarea programului investițional al Republicii Moldova. Din acest moment investitorii străini pot să depună cererile de participare la acest program.

Programul permite primirea pașaportului Republicii Moldova prin intermediul unei contribuții nerambursabile într-un fond al țării începând cu 100 000 euro. După verificările credibilității, investitorul și membrii familiei acestuia obțin cetățenia deplină, care poate fi transmisă generațiilor viitoare”.

După câteva fraze de promovare, asemeni unei curve de lux, a Moldovei ca țară bună de cumpărat pe bani de nimic, comunicatul mai precizează:

„Moldova poate să devină un concurent programelor din Caraibe pentru primirea cetățeniei prin intermediul investițiilor, precum celor din Saint Kitts and Nevis, Antigua și Barbuda, Grenada”. Dacă cineva n-a auzit de astfel de țări, așa cum până deunăzi nici subsemnatul habar nu avea, vă rog să vă documentați din materialul meu anterior la acest subiect. Anume acesta e șirul dezonorant în care ne-au plasat șarlatanii din respectiva companie dubioasă, specializată în astfel de mașinațiuni la scară mondială. Desigur, cu complicitatea actualilor ștabi din vârful ierarhiilor statale ale Moldovei.

Și ca să nu credeți că e vorba doar despre hipercriticatul oligarh Vlad Plahotniuc cu tot cu guvernul și majoritatea lui parlamentară de buzunar, sunt nevoit, liber și nesilit de nimeni, să îl plasez în același pachet și pe domnul șef al statului personal, Igor Dodon. Asta pentru că anume dânsul a semnat decretele respective de promulgare a tuturor modificărilor, prin derogare de la lege (cum ar veni, cu titlu de excepție, doar pentru „ai noștri”), la Legea cetățeniei, dar și a lăsat fără nici un răspuns Scrisoarea mea deschisă pe care i-o adresam încă la 28 iunie. Precizez că acest document a fost depus oficial la cancelaria Președinției și publicat în aceeași zi pe portalul nostru. Iată linkul. Au trecut mai bine de patru luni de atunci, iar răspunsul nu mai vine. Nici nu putea fi altfel. Mai întâi pentru că o persoană atât de simandicoasă ca domnul Președinte n-are de ce să catadicsească a coborî la nivelul unui oarecare gazetar ca mine.

Dar dacă tot a venit vorba de domnia sa, de ce nu ne-am aminti că șeful statului a declarat anul 2018 drept An al lui Ștefan cel Mare și Sfânt. Și aici mi-a venit în minte celebra frază din lucrarea lui Barbu Delavrancea „Apus de soare”: „Moldova ... n-a fost a mea și nu e a voastră, ci a urmașilor voștri și a urmașilor urmașilor

voștri în veacul vecilor». Acum însă vedem că treaba e nițel altfel decât își imagina cu atâta elan patriotic Delavrancea. Și anume, așa cum reiese din citatul adus mai sus, extras din comunicatul respectiv, țara va aparține altor urmași, din generație în generație:

„După verificarea credibilității, investitorul și membrii familiei acestuia obțin cetățenia deplină, care poate fi transmisă generațiilor viitoare”.

Mergem mai departe pe textul comunicatului, mai ales că el nu figurează pe site-ul respectiv și în limba română.

„Contribuția minimă nerambursabilă în fondul de stat constituie pentru participanții la program:

EUR 100 000 pentru un solicitant;

EUR 115 000 pentru soți;

EUR 145 000 pentru o familie din patru membri;

EUR 155 000 pentru o familie din cinci membri și mai mult.

Se achită suplimentar serviciile agenției de stat în sumă de EUR 35 000 pentru cerere, taxa de stat în mărime de EUR 5 000 (suma depinde de vârsta membrilor familiei, incluși în cerere), precum și pentru procedura de verificare a credibilității – de la EUR 6 000 pentru solicitantul principal și câte EUR 5 000 pentru fiecare membru al familiei aflat la întreținere”.

Tot acolo se precizează că toată povestea cu acordarea cetățeniei contra bani nu va dura mai mult de patru luni.

Vânzătorii (cetățeniei) țării noastre își asigură astfel clienții că totul va decurge operativ, profitabil și plăcut. Și ar mai fi ceva de precizat, extrem de important. Apare în mod firesc întrebarea, de ce totuși patru luni, și nu șase sau mai mult? Răspunsul se pare că este extrem de simplu. Pentru că până la alegerile parlamentare din 24 februarie au rămas anume patru luni. Și un pic, mă rog. Altfel zis, sugestia e clară. Ea ar suna astfel:

„Apatrizi, vântură lume și vânzătorii de patrii adoptive de pretutindeni! Atenție maximă! Ceasul ticăie! Cine vrea să se pricopsească cu cetățenie moldovenească, dați năvală acum! Nu de alta, dar după alegeri cine știe dacă tot actuala garnitură a puterii va rămâne”.

În toată această poveste de o gravitate fără precedent în istoria țării ar fi de făcut câteva remarci de principiu. Nu mai revenim la argumentația vastă expusă în materialele noastre anterioare. Totuși mai dăm aici doar linkul cu articolul semnat de Ghenadie Vaculovschi scris la același subiect. Iată considerațiile noastre pe puncte.

1. Ținta acestei afaceri murdare este în primul rând obținerea accesului la solul fertil al Moldovei pentru cetățenii străini.

Asta pentru că legislația actuală limitează dreptul acestora de a procura terenuri arabile. Chiar dacă recent Ministrul Agriculturii Ciubuc a declarat că urmează deschiderea pieței funciare pentru străini. De altfel, am comentat și această inițiativă.

2. Beneficiarii acestui matrapazlâc degradant se pare că vor fi anume nababii din lumea arabă.

Iar dacă e așa, fiind vorba de resurse financiare de multe miliarde de dolari, ăștia vor pune mâna în doi timpi și trei mișcări pe pământurile noastre. Dar vor obține, datorită resurselor financiare uriașe, o influență puternică în procesul politic al țării și în mass-media.

3. Combinația respectivă ar putea aduce sume uriașe în buzunarele celor doi jucători de la putere în preajma alegerilor parlamentare.

Îi am în vedere pe domnii Vlad Plahotniuc și Igor Dodon, care au asigurat în tandem succesul operațiunii. Unul cu ajutorul guvernului și al majorității parlamentare, iar celălalt prin promulgarea respectivelor modificări la lege, dar și prin declarația făcută recent la postul de radio Sputnik Moldova, în care saluta cu un gest de larghețe voievodală respectiva inițiativă.

4. Nulitatea intelectuală și virusarea iremediabilă a minților găunoase ale vârfurilor puterii de stat cu dogmele neolibérale, precum ar fi cel despre caracterul benefic al investițiilor străine, se extinde asupra întregii faune politice dominante, ca și a camarilei de presă care o deservește.

Nu e deloc întâmplător faptul că extrem de zgomotoșii opozanți din tabăra eurolatrilor a trecut cu vederea această chestiune de-a dreptul vitală nu doar pentru perspectivele economice ale țării. Este vorba și de riscul penetrării într-un timp record al unui număr de câteva mii de persoane extrem de bogate, care reprezintă o altă civilizație, o altă religie, cea musulmană, alte coduri culturale. Iar asta creează noi riscuri majore pentru țara noastră. Așa cum, însă, este vorba despre niște oameni răpuși iremediabil de molima ideologică a globalismului neoliberal, în cazul lor șansele unui salt intelectual sunt egale cu zero. Unde mai pui că, chiar dacă unii dintre ei nu ar fi idioți intratabili, nu interesul național, ci arivismul le este stăpân.

5. Prin punerea în aplicare a operațiunii-fulger „cetățenie contra bani” se spulberă orice speranță de refacere economică și resuveranizare a țării.

La ora actuală Republica Moldova se află în plin proces de colonizare economică germană, megacorporațiile acestei țări extinzându-și „parcurile industriale” sau „zonele economice libere”, unde sclavii moldoveni sunt puși să producă tot felul de fleacuri pentru nemți. Nimic nou, aceeași situație e și în România, ca, de altfel, în toate țările ex-comuniste. Mai sunt și austriecii care își fac destul de simțitoare prezența aici, care, mă rog, tot un fel de nemți sunt. Și alții din Europa Occidentală pe lângă ei. Așadar, investitorii germani ne fericesc cu prezența, substituind într-un mod pervers absența industriei naționale și insularizând economia noastră. Iar întrucât aceștia activează în condițiile unui adevărat paradis fiscal, profiturile pleacă spre conturile respective din exterior. În schimb, iluzia cooperării cu occidentalii este văzută de către netoții și nechemății de la guvernare ca o culme a recunoașterii lor internaționale și ca un succes economic major.

Sub aspect politic, Republica Moldova este o colonie a SUA și a derivatei regionale a acesteia, Uniunea Europeană, aflată – slavă Domnului! – în stare de dezagregare iremediabilă. Adică, politic suntem mai curând un protectorat american.

Și iată că mai rămâne agricultura, biata de ea! Cândva înfloritoare, astăzi aflată la cheremul noii ciocoimi, supranumite eufemistic „lideri”. Dar și acești noi președinți de colhozuri, căpătuiți până la refuz, nu mai au forță de muncă la sate. Pe câmpurile și în livezile neociocimii mai muncesc doar oamenii în vârstă, cei care n-au putut să fugă și ei peste hotare, în Rusia sau Europa, unde i-or duce ochii, dar cât mai departe de țara lor aflată în ruină. Și așa cum genocidul împotriva Moldovei rurale este pe terminate, mai rămân pământurile noastre mănoase,

mândria neamului nostru de secole, de când ne-a lăsat Dumnezeu pe această gură de Rai ajunsă în pragul Iadului. Gata! Oameni în sate nu prea mai sunt, dar nici nu mai e nevoie de ei. Vor veni arabii, și nu doar ei, cu tehnologii hipermoderne, cu robotizarea și informatizarea, aceștia devenind noii latifundiar.

Prin urmare, procesul de colonizare a Moldovei este pe punctul de a se încheia. Marșul triumfal dinspre comunism spre un viitor luminos ajunge la sfârșitul său logic. Știu că nici acest articol nu va face gaură în cer și nici nu are cum să concureze cu media dominantă. Ca de fiecare dată, este glasul celui care strigă în pustiu.

În ultimii ani deseori sunt întrebat. Bine, bine! Am înțeles cine e vinovat și care sunt cauzele nevoilor care s-au abătut asupra noastră. Dar ce e de făcut? Recunosc, nu am soluții simple și univoce. Ele nici nu există. Personal pot doar să scriu și să vorbesc în emisiunile noastre video. Să strig, chiar dacă nu prea sunt auzit, căutând să explic ce ni se întâmplă. Îmi fac datoria de gazetar, atât. Iar cât despre politică, aici deocamdată nu e nimic de făcut. Spun asta pentru că știu bine despre ce e vorba, pentru că atunci când a existat o minimă posibilitate de a schimba ceva, nu am ezitat o clipă. Restul sunt iluzii și vorbe goale.

Dar nu aduce anul ce aduce ceasul.

Dixi.

6 noiembrie 2018

P.S.: În momentul când puneam punct acestui articol, un coleg mi-a trimis un link. E un video promoțional al coșcarilor de la firma respectivă cu sediul în mult râvnitul de către proști Dubai. Ia vedeți și dumneavoastră ce perspective roze descriu nemernicii ăștia fără Patrie și fără Dumnezeu.

Bun sosit în pământul însorit al nimănui, Moldova, dragi bogătași din Africa de Sud!

Așadar, toate eforturile noastre de a atrage atenția opiniei publice asupra unei crime deosebit de grave de trădare a intereselor naționale prin vânzarea cetățeniei contra bani au fost trecută cu vederea atât de politicienii de top, cât și de presa dominantă afiliată acestora. Între timp brigada de afaceriști venali, care a uzurpat puterea în stat, continuă să vândă ce a mai rămas de vândut din interesele naționale ale țării. Afacerea despre care e vorba a căpătat numele de cod „cetățenie contra bani”, un proiect realizat de actuala și – Doamne ferește! – eterna noastră guvernare în complicitate cu niște escroci internaționali cu sediu în locul de vis Dubai. Respectivii afaceriști susțin în materialele lor promoționale că au o bogată experiență internațională, asta pentru că s-au mai găsit niște formațiuni statale insulare prin zona Mării Caraibelor care au pus botul pe această schemă de făcut bani. Acum, dragi cetățeni ai Republicii Moldova, după ce ați ieșit din febra electorală și așteptați cu sufletul la gură formarea unei majorități parlamentare din afiliații mai vechi și mai noi ai grupului oligarhic de la putere, priviți și vă cruciți! Iată un text promoțional, publicat la 18 martie curent de către firma Henley & Partners, care invită cetățenii Africii de Sud să cumpere la prețuri modice cetățenia Republicii Moldova.

Sursa precizează: „To qualify for citizenship, candidates are required to make an economic contribution of €100,000 for single applicants and €155,000 for families of five or more members. Additional service provider, due diligence and government fees apply”.

Adică, ia colea 100 000 euro pentru un solicitant și 155 000 euro pentru familiile din cinci și mai mulți membri. Și să vedeți în ce culori roze este vândută țărișoara noastră: avem și climat investițional prielnic, și climă prielnică, și putem circula fără vize în UE, Rusia și Turcia, dar mai ales avem oameni blânzi și atotrăbdători.

Amintim că la 28 iunie anul trecut ne-am adresat cu o scrisoare deschisă Președintelui Igor Dodon, rugându-l să ia atitudine și să stopeze această operațiune de o gravitate fără precedent în istoria noastră. Așa cum era de așteptat, șeful statului, deși a primit oficial la Președinție demersul nostru, l-a ignorat cu desăvârșire. Acum nu ne mai interesează dacă Dodon a tăcut deoarece e ostaticul șantajabil al lui Plahotniuc sau partenerul de afaceri (cu pachetul de acțiuni minoritar) al acestuia, și are și el ceva din afacerea cu pricina. Ce contează cu adevărat este faptul că lumea încă mai rămâne în totală neștire la acest subiect, fiind vrăjită de discursurile belicoase ale clanurilor beligerante, de rivalitățile stupide între zișii prooccidentali și preinșii proruși, între unioniști și cei care își zic stataliști.

Vax! Apă de ploaie și discursuri pentru proști! Miza e cu totul alta în această epocă a globalismului neoliberal, a societății de piață, a subordonării statelor unor interese private de tip mafiot. În timp ce popoarele Europei se răscoală împotriva elitelor corupte, care s-au vândut plutocrației globale, și militează pentru recăpătarea suveranității economice, politice și militare, ce le-a fost furată prin intermediul unor structuri-unealtă a super-clasei mondiale precum FMI, BM, UE, OMC, NATO etc., în Moldova piticii politici zăpăcesc lumea cu alimentarea iluziilor neoliberale, propunându-le vasalizarea țării fie în raport cu centrele de putere occidentale, fie cu Rusia.

Reproducem aici doar linkurile în limba română cu articolele scrise de noi la această temă:

[Pentru prima dată în istorie cetățenia moldovenească a fost scoasă la vânzare pe piața internațională](#)

[Republica Moldova – o țară insulară, între Caraibe și Mediterană, scoasă la mezat de criminalii-uzurpatori](#)

[Invazie musulmană în Moldova prin intermediul cetățeniei contra bani?](#)

[Regimul anunță REDUCERI MAXIME la vânzarea cetățeniei Republicii Moldova sau Cum e închinată țara celor cu care s-a luptat creștinătatea preț de secole.](#)

Nu știm dacă mai are rost să repetăm aici toate argumentele invocate în articolele anterioare. Menționăm doar în treacăt că guvernării de după 2009, care au uzurpat toată puterea în stat, au dezvoltat relații intense și dubios de apropiate cu unele țări din Golful Persic precum Arabia Saudită, Qatar, Emiratele Arabe Unite (a se vedea lista vizitelor reciproce în linkurile de mai sus). Și asta în timp ce atenția opiniei publice continuă să fie focalizată spre UE și Rusia (cei doi rivali geopolitici văzuți fie ca aliat, fie, respectiv, ca inamic extern).

Nu cunoaștem pentru moment ce proiecte au mai izvorât din aceste contacte, dar iată că unul este cel despre care e vorba și în acest articol. Așadar, aventurierii de pretutindeni sunt liberi să vină să-și spele banii în Moldova, să ne cumpere pământurile arabile, ce a mai rămas din activele statului încă nevândute, ca și orice afacere

profitabilă mai răsărită. În timp ce moldovenii depopulează țara, migrând pe post de sclavi economici pe piețele forței de muncă de pe aiurea, moldovenii de acasă au șansa să devină sclavii nemților în zonele economice libere sau a șeicilor arabi pe plantațiile de acasă și, iată, mai nou, slugi la unii care vor sosi la noi tocmai din Africa de Sud. Asta e tot ce poate oferi puterea de la Chișinău poporului nostru. În timp ce unii retardați se mai ciondănesc între ei pe niște subiecte istorice dureroase, poreclindu-i venetici ba pe români, ba pe ruși, ne vin pe furiș adevărații venetici, cei de azi, gangsterii economici, care se trag din alte civilizații, alte culturi și alte religii, foarte departe de tradiția noastră ortodoxă și de lega pământului. De această dată ne cuceresc fără război, prin intermediul unor guvernanți venali, care-și urmăresc doar propriul interes. Iar după ei, măcar vină și Potopul!

Trăim în era colonialismului economic. Banul face legea. Ești cetățean cu drepturi depline doar în funcție de averea pe care o ai. Iar în vremea plutocrației globalizate, ciocoi noștri ne vând veneticilor care i se închină vițelului de aur. Anume aceștia râvnesc cetățenia noastră, ei vor fi stăpânii de mâine ai Moldovei. Iar pe lângă averile astronomice ale unor șeici arabi, până și Plahotniuc va părea un sărăntoc. Și atunci să vedeți voi alegeri libere și concurență cu șanse egale între mogulii marelui capital și localnicii dornici să aibă un loc sub soare la ei acasă.

Să nu fie!

DiXi.

19 martie 2019

Țara scoasă la mezat: Dodon a comis primul decret de acordare a cetățeniei contra bani

Ziuă de azi, 5 aprilie 2019, poate fi considerată pe drept cuvânt o zi neagră în istoria politică recentă a Republicii Moldova. Președintele Dodon a semnat primul decret de acordare a cetățeniei țării contra bani (moldova.org). Astfel, complicitatea flagrantă, dezonorantă și josnică între cele două figuri ale regimului oligarhic de la Chișinău, Vladimir Plahotniuc și Igor Dodon, s-a confirmat încă o dată, definitiv.

Am tot tras clopotele de aproape un an de zile asupra caracterului criminal și deosebit de periculos pentru interesele noastre naționale a aventurii puse la care de către cei care au uzurpat puterea în stat de acordare a cetățeniei unor aventurieri din toate colțurile lumii. M-am adresat personal cu o scrisoare deschisă către șeful statului încă la 28 iunie anul trecut. Dar președinția, atât de logoreică și de dornică să se dea în spectacolul mediatic cu treabă și fără treabă, parcă a luat apă în gură. Vorba veche: în tacu' zace dracu'.

Când vine vorba de căpătuială, briganzii cu papion la gât, cu mamona în suflet și cu câlț în cap scuiță de la înălțimea posturilor acaparate atât pe interesele naționale, cât și pe reacția opiniei publice. Iar de la un timp se pare că scuiță și pe „indicațiile prețioase” din exterior, pe care le îndeplineau cu obediență, unii făcând sluj în fața UE, iar alții alții în fața Rusiei. Dar între timp se pare că băieții s-au emancipat pe furiș, intrând în cârdășie cu bogătanii din Golful Persic.

A se vedea declarația de acum câteva luni a lui Plahotniuc, prin care acesta se declara brusc „pro-Moldova”, un fel de suveranist de paie, iar Dodon acum câteva zile, cu ocazia simulacrului de consultări cu partenerii săi din PSRM și PD, afirma ritos precum că nu (mai) dă ascultare nici unei sugestii din exterior.

Se știe bine că Uniunea Europeană, cu toate tarele ei native și dobândite pe parcurs, dezaprobă categoric astfel de inițiative de acordare a cetățeniei, deoarece vede în ele riscul de spălare de bani (însă tocmai asta îi interesează pe ciocoi din vârful puterii de la noi!), a protejării unor criminali de talie mondială și de potențiale rețele legate de terorismul internațional. Nici Rusia nu pare a fi favorabilă unor astfel de decizii, care pot afecta interesele ei în într-o țară din vecinătatea strategică a acesteia. Dar iată că falnicii noștri nacialnici își trag pălăria peste ochi, simulează discursuri patriotarde și intenții nobile de atragere a unor investiții străine cu prețul sacrificării a tot ce a mai rămas necălcat în picioare și nevândut pe un blid de linte din mult pătimitele noastre interese naționale.

Nu vom repeta argumentele expuse în articolele noastre precedente, pe care vă invităm să le parcurgeți accesând **Dosarul Flux - Cetatenia în schimbul investițiilor.**

Vom aminti doar în treacăt că se pare că pungașii de la guvernare, tot ei patrioți de carton, au virat pe întuneric dinspre euroentuziasm și rusofilie (după cum îi știam până mai deunăzi) spre șeicii din țările paradisului petrolier, spre nababii arabi care îi pot răsplăti cu generozitate pentru astfel de acțiuni ticăloase. Ipochimenii cu pricina continuă să zâmbescă lăbărțat, respectiv, spre Occident și spre Rusia, intonând osanale integrării europene sau eurasiatice, dar de fapt și-au găsit o țâță mai grasă de la care să-și sugă laptele pecuniar. Pentru ei

banii nu au miros, mai ales că se pare că e vorba de petrodolari, care, odată fiind spălați în „Nufărul” moldovenesc, vor mirosi a parfum de floare rară.

Mai remarcăm și cu această ocazie ceea ce e specificat și în știrile difuzate astăzi pe acest subiect. În decretule semnate de către Dodon nu vor figura și numele proaspeților cetățeni ai țării, aceasta fiind acordată în mare taină. Vorba lui Caragiale: Curat murdar! Dacă, așa cum pretind acești conspiratori cu ifose de demnitari onești, este vorba de o cauză nobilă și de niște persoane onorabile, de ce ar fi nevoie să li se tăinuască numele? E clar ca bună ziua sau, mă rog, ca parteneriatul Pahotniuc-Dodon: hoții preferă se opereze în întuneric, departe de văzul lumii.

Așadar, în timp ce lumea așteaptă să vadă deznodământul intrigii legate de crearea unei majorități parlamentare și de alegerea unui nou guvern, tandemul format dintr-un oligarh-șef și un subaltern docil continuă să-și facă interesele. Să vedem dacă măcar de această dată zgotosul și belicosul bloc ACUM va lua atitudine față de această problemă de o gravitate cu totul excepțională pentru țara noastră.

Patrihoții de la putere se fălesc precum că proiectul lor epocal de acordare a cetățeniei contra bani ar aduce 1,3 miliarde euro în următorii cinci ani. De unde au scos această cifră, numai ei știu. Ceea ce contează însă în primul rând este că astfel de decizii pot avea consecințe catastrofale pentru economia națională, pentru securitatea statului și pentru capacitatea ei de a se autoguverna în acord cu interesele țării. Urmând logica lor, mâine, dacă iese banul, ar trebui să scoatem la meza și mormintele strămoșilor, și tradiția, și credința, și sufletele noastre.

Cu ocazia scrierii acestor rânduri, aș dori să fac câteva precizări. Personal am încercat cât mi-a stat în putință să îl determin pe Igor Dodon să urmeze calea servirii intereselor naționale ale țării. Și nu doar eu, ci și mai mulți prieteni de-ai mei din diverse țări. De la conceptul suveranității economice și până la maniera în care Moldova ar trebui să se poziționeze în jocul marilor puteri din jurul nostru, de la politica editorială a mediei afiliate lui și până la relația cu partidele politice. Însă eforturile noastre s-au dovedit a fi zadarnice. Omul are o altă agendă, alte priorități, alte aspirații. Bun, treaba lui, mi-aș fi putut zice dacă ar fi fost vorba despre o persoană privată. Dar așa cum e vorba de cineva care se află în vârful piramidei statale, comportamentul lui afectează în mod direct fiecare cetățean. Tocmai de aceea consider că trebuie să-mi fac meseria de gazetar și să bat alarma. În felul acesta, poate-poate se trezește cineva dintre socialiști sau europeniști, filoruși sau stataliști să îl tragă de mânecă și să-i bată obrazul *domnului Pședinte*, cum își zice dânsul. Dacă, desigur, între timp obrazul n-a ajuns să-i fie gros ca tureatca ciubotei de soldat.

Dixi.

5 aprilie 2019

P.S. la capitoulul de mai sus. Chiar dacă pe parcursul acestei lungi și încordate perioade de scriere a acestor articole www.flux.md a fost practic singura instituție media care a făcut o campanie de durată pentru a demasca aceste crime oribile ale guvernării, presa dominantă luând apă în gură, iar cabotiniile politici căutându-și de găinăriile lor, totuși până la urmă ne place să credem că anularea tuturor actelor emise de către fosta garnitură guvernamentală și majoritate parlamentară controlate de furagul de azi, interlopul Plahotniuc, se datorează și eforturilor noastre. Cel puțin n-am stat cu capul în nisip și i-am croit pe uzurpatori fără cruțare. Iar reluarea acestor articole în volumul de față este necesară și cu titlul de profilaxie. Ca nu cumva mâine-poimâne să se mai găsească alți găinari și netoți ajunși în vârfulurile piramidelor statale care să fie tentați să comită aceeași crimă.

SCHIMBAREA DOMNILOR – BUCURIA NEBUNILOR

Odată cu spectaculoasa răsturnare a unei guvernări aflate la cheremul temutului oligarh Vlad Plahotniuc, ce survenise după alegerile parlamentare din 2019, și formarea unei majorități de guvernământ din două componente – blocul electoral ACUM și socialiștii aflați în aceeași echipă cu șeful statului Igor Dodon – toată lumea aștepta schimbări majore. La ordinea zilei era demonstrarea sistemului criminal de uzurpare a puterii de stat, moștenit de la regimul, căpetenia căruia tocmai evadase. Anume în acel context am scris cele câteva articole publicate mai jos în dorința de a sugera anumite soluții pentru scoaterea țării din mrejele mafiei. Așa cum era de așteptat, insistențele mele, ca, de altfel, și a altora, au fost trecute cu vederea. Între timp praful s-a ales din acea majoritate zis antioligarhică, iar schimbări radicale n-au mai urmat. Cu toate acestea, cel puțin nu-mi pare rău că am încercat. Iar într-o zi cele scrise atunci poate vor fi de folos altor decidenți politici, nițel mai înțelepți.

„La vremuri noi, tot noi!”

(din tristul folclor post-decembrist românesc)

Fiara rănită, un pericol de moarte pentru Moldova

Avem nevoie de un proces rapid și dur de lustrare

Așadar, după câteva zile de spaimă zdravă, capii grupării criminale autointitulate PDM și-au revenit și au început să facă pe opozanții ireconciliabili ai noii guvernări. De parcă nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le pute.

Primul a slobozit un pârț de amenințare cățelușul de serviciu al lui Plahotniuc, Sergiu Sârbu, „victimă” miorlăită a activistului civic Pavel Grigoriuc. Auzi, bre?! Cică infantilul și istericul valet al regimului căzut va fi – atenție! – „coșmarul” noii guvernări. Păi după astfel de vorbe n-ar merita băiețandru ăsta încă un dos de palmă peste falcă? Mă întreb, nu chem la violență sau la răfuieți.

După care a publicat o scrisoare kilometrică însuși capul acestei grupări de tip mafiot, numitul Plahotniuc, cel care a dat bir cu fugiții de teamă să nu fie linșat de către admiratori după ce i-a căzut regimul.

Tot azi umbra de om pe nume Filip, șoricelul dresat al fostului uzurpator, ni s-a înfășoșat pe post de șef al grupului parlamentar PDM, căutând să-și îngroașe vocea și să-și dea importanță, doar-doar îl va lua cineva în serios. Măi să fie! Ați auzit câte fapte mărețe a comis fostul guvern Filip! După atâtea isprăvi de poveste cum să nu le pui monument și să nu le umpli piepturile cu ordine și medalii?

Mai aflăm din presă că pediștii au propus o din fosta garnitură guvernamentală cucoană (numele căreia îl omitem pentru a nu ne spurca de el) la funcția de vicepreședinte al Parlamentului. Bună treabă, nimic de zis.

Din toate aceste semne venite peste zi este clar pentru toată lumea că gangsterul fugit într-o direcție deocamdată necunoscută este deja la pupitru și e pregătit să conducă „din emigrație” operațiunea de debarcare de la putere a adversarilor săi. Având resurse financiare astronomice și o rețea vastă de lachei în toate structurile statului și în fiecare localitate, plus dispozitivul de dezinformare și propagandă de război total împotriva celor trei partide din majoritatea parlamentară și a liderilor acestora, se pare că acest ins hiperactiv și învechit în rele ar avea toate șansele să zdruncine din temelii actuala guvernare și chiar să-și ia revanșa. Anume din acest motiv tot mai multă lume este extrem de îngrijorată și le cere noilor conducători să acționeze rapid și hotărât pentru demontarea sistemului criminal care s-a constituit în ultimii ani și trimiterea la pușcărie a TUTUROR celor care au comis abuzuri și a fost complici la săvârșirea celei mai grave crime împotriva poporului care este uzurparea puterii de stat.

Sper că Andrei Năstase, Maia Sandu și Igor Dodon, ca și coechipierii lor, înțeleg foarte bine cât de șubredă este starea de lucruri în țară. Plahotniuc și ortacii săi vor face tot posibilul pentru a destabiliza situația, pentru a dinamita relațiile de parteneriat între liderii blocului ACUM și socialiștii lui Igor Dodon, pentru a arunca pe piața media tot felul de materiale compromițătoare împotriva acestora etc., etc.

Tocmai de aceea se impune luarea unor măsuri radicale și cât mai rapide pentru demantelarea și lichidarea completă și definitivă a grupării criminale Plahotniuc. Situația este una extraordinară și tocmai de aceea se impun măsuri extraordinare. Și dacă tot s-a votat

în Parlament un document care constată faptul că statul este captiv și că puterea a fost uzurpată, atunci și acțiunile trebuie să fie pe măsură.

Firește, prima urgență este obținerea demisiei Procurorului general. Tot aici se impune eliberarea sistemului judecătoresc din mrejele mafiei lui Plahotniuc. Nu mai puțin importantă este preluarea controlului asupra SIS, a Procuraturii Anticorupție și a CNA. Ca, de altfel, și asupra altor instituții de stat, care au șefi persoane ce ar avea dreptul să-și mențină funcțiile până la încheierea perioadelor pentru care au fost desemnați. Orice încercare de a-i demite va fi urmată de procese de judecată în urma cărora aceștia vor fi restabiliți în funcții. Pentru a ocoli aceste capcane se impune identificarea unor soluții juridice concrete care ar permite eliberarea rapidă a instituțiilor puterii de stat de elementele criminale și corupte. Într-o stare de criză maximă cum e cea de la noi, a acționa cu mănuși albe și a face pe mironosița care respectă toate procedurile e o cale spre o sinucidere politică inevitabilă.

O măsură absolut necesară și stringentă este scoaterea Partidului Democrat în afara legii și confiscarea tuturor bunurilor care îi aparțin. Asta ar constitui o formă de lustrare, de decriminalizare a mediului politic, de anihilare a unei organizații extrem de periculoase pentru interesele fiecărui cetățean. Cum anume? Metode legale sunt și pot fi identificate destule. Doar să existe suficientă determinare și curaj.

O altă măsură la fel de urgentă este neutralizarea tuturor instrumentelor de manipulare a opiniei publice, în mod special a posturilor TV și radio, deținute prin intermediul unor firme off-shore de către oligarhul fugit. Pentru asta, între altele, se impune instalarea unei componente noi a Consiliului Audiovizualului. Retragerea licențelor de emisie și stingerea acestor focare de dezinformare și intoxicare în masă trebuie să fie făcută fără nici o ezitare.

Nici personaje ca Marian Lupu, care s-a aciuat la Curtea de Conturi, sau Veaceslav Untilă, care s-a cocoțat în fruntea ANRE, nu trebuie trecute cu vederea.

Istoria a cunoscut procese de *denazificare* și, ceva mai recent, de *decomunizare*. La noi i s-a zis *deoligarhizare*. Bun și așa, doar că termenul mai corect ar fi **LUSTRAȚIE**. **În acest sens este nevoie de o lege specială care să urmeze debarcării tuturor complicilor fostului regim criminal. Această lege trebuie să impună stabilirea unei interdicții de ocupare a funcțiilor publice pentru măcar vreo treizeci de ani.**

Este lăudabil faptul că cei din fruntea noului Guvern și Președintele tot repetă că se țin de normele statului de drept și că nu au de gând să comită abuzuri asemenea fostei guvernări. Dar repet, în condițiile excepționale în care se află țara se impun și măsuri excepționale. Și aici acțiunile solidare ale majorității parlamentare, Guvernului și Președintelui sunt cheazășia succesului. Noua putere nu este doar în drept, dar și are obligația să adopte orice măsură specială care ar permite scoaterea țării din mrejele mafiei lui Plahotniuc. Asta pentru că jocul de-a democrația cu o asemenea grupare criminală ar putea fi fatal pentru Moldova.

17 iunie 2019

Noua guvernare se joacă de-a democrația cu o grupare criminală

Am urmărit și eu ca toată lumea ședința de azi a Parlamentului. Și m-am bucurat și eu ca tot omul normal de hotărârile adoptate de majoritatea parlamentară. Sunt extrem de binevenite și comisiile de anchetă care s-au format, dar și anularea legii „cetățenie contra bani” despre care am scris și am tot bătut alarma de un an de zile. Nu voi reveni la cele scrise în articolul meu de ieri. Cine vrea, îl poate găsi aici:

Ceea ce m-a contrariat, însă, și nu doar pe mine, este faptul că liderii noii majorități parlamentare chiar s-au apucat să trateze gruparea criminală „PDM” ca pe o fracțiune parlamentară perfect normală. Reverențele și generozitatea acestora sunt greu de înțeles. Una din două: ori Plahotniuc și ortacii lui au comis cea mai gravă crimă împotriva poporului care este uzurparea puterii de stat, iar statul nostru a devenit unul captiv (așa cum a stabilit și majoritatea parlamentară în documentul votat chiar la prima ședință), ori odată cu evadarea capului acestei organizații de tip mafiot complicitii piticului cu rânjet de bestie au devenit mielușei buni de cocoțat în prezidiu și de partajat funcțiile de conducere în Parlament potrivit principiului proporționalității.

Răbdarea plină de politețe excesivă cu care a fost tolerat să scheaune țâncul de pripas al pocitaniei fugare, Serghei Sârbu, de câte ori i-a trăsnet prin cap este una emblematică în acest sens. Tot așa a fost ascultată cu îngăduință solemnă și lecția de moralitate pe care a

slobozit-o bătrânul vulpoi pervers al politicii moldovenești Dumitru Diacov, care încă mai este – atenție, ce rușine! – președintele de onoare al PDM. O mai cumplită dezonoare și degradare morală nici că se poate închipui. Din perorația plină de emfază și ipocrizie a numitului profitor de marcă sub toate guvernările am înțeles că insul e gata să preia șefia partidului pe care i l-a dăruit (că de vânzare nici vorbă nu poate fi!) lui Plahotniuc acum zece ani. Dar nu despre asta e vorba acum, ci despre maniera în care a înțeles noua majoritate să-și construiască relațiile cu interlopții din banda ce-și zice ritos PDM.

Fiindcă orice s-ar spune, dar există o contradicție flagrantă între crimele deosebit de grave săvârșite de fostul regim (al cărui complici sunt toți deputații din PDM) și tratamentul plin de o eleganță mai mult decât protocolară față de impostorii din proaspăta opoziție de paie. Se vede că așa înțeleg noii conducători ai țării ideea unui stat de drept și mai ales sacrosancta noțiune de democrație. Și după mine fac o eroare care poate avea consecințe deloc neglijabile. Dacă nu vor renunța la această delicatețe exagerată în raport cu niște căzături umane care merită doar dispreț, descalificare, oprobriu public și condamnări pe bandă rulantă la ani grei de pușcărie, s-ar putea ca mâine să aibă motive serioase de regrete.

Am enunțat o părere, nu dau cu parul.

18 iunie 2019

Andrei Năstase se adresează cu o epistolă Procurorului-impostor

Astăzi am aflat cu stupeoare că domnul vicepremier și Ministru de Interne Andrei Năstase, care este un înalt demnitar al unui Guvern legal, i se adresează impostorului Eduard Harunjen, care a fost instalat în fruntea Procuraturii Generale de către clica de uzurpatori, cu un demers, prin care îi cere acestuia să inițieze procedura de ridicare a imunității parlamentare a oligarhului evadat Vladimir Plahotniuc și tragerea la răspundere penală a tuturor membrilor Curții Constituționale.

Nu pun la îndoială intențiile nobile ale lui Năstase. Somația respectivă este dovada unei atitudini politice ferme și necesare. Dar totuși am de făcut câteva remarci în legătură cu graba cu care s-a apucat domnia să practice genul epistolar în raport cu principalii vinovați de uzurparea puterii în stat.

La ora actuală în Republica Moldova există doar trei instituții ale puterii centrale de stat care sunt perfect legale: Parlamentul, Guvernul și Președinția. Anume asta reiese în mod logic din documentul adoptat de către majoritatea parlamentară care stabilește că în Moldova puterea a fost uzurpată și statul este unul captiv. În acest caz, de ce să mai expediezi scrisori unui impostor, care mai are impertinența să declare public că nu intenționează să plece din funcție?

Acum câteva zile premierul Maia Sandu i-a cerut demisia lui Harunjen. Astăzi și președintele Dodon a declarat că va insista asupra debarcării acestuia de la cârma Procuraturii. Și bine au făcut. Și maajo-

ritatea parlamentară și-a spus cuvântul în acest sens. Vedem cu toții că șmecherii care se agață de cele două instituții invocă în mod cinic normele legale care le-ar permite să mai rămână în funcție.

Acum ce ar fi de făcut pentru a elibera cele două instituții fundamentale într-un stat de drept, Procuratura Generală și Curtea Constituțională, de sub controlul mafiei? E foarte simplu. Despre asta strigă oamenii de treabă pe toate rețelele de socializare. Să vină vreo zece mii de cetățeni pașnici și politicoși, cu muzică, flori și busuioc în vizită la sediile celor două instituții și să îi roage frumos pe respectivii cetățeni să-și dea demisia.

Înțelegem că fruntașii celor trei partide, PAS, PPDA și PSRM, sunt ocupați cu treburile de stat. Dar tot astăzi domnul Renato Usatîi, care a ținut o conferință de presă, a anunțat public disponibilitatea partidului său de a colabora cu noua guvernare la demontarea sistemului criminal ce s-a constituit în ultimii ani. Personal cred că nimeni nu se îndoiește de talentul unic al domnului Renato Usatîi de a organiza astfel de evenimente de masă. O adunare pașnică, legală și întru totul democratică organizată de către el și adepții săi la sediile Procuraturii și a Curții Constituționale ar putea avea efecte benefice rapide. Păi ce altceva ar mai fi de făcut cu niște nătărăi atât de încăpățânați? JOS CU EI ȘI BASTA!

Să li se aducă pe tavă cererile gata scrise, să li se înmâneze solemn și să fie rugați foaaarte frumos să-și immortalizeze autografele pe acele documente. Iar domnul Andrei Năstase, ajutat de către noul șef al IGP Gheorghe Balan, împreună cu un efectiv solid de poliție îmbrăcat în straie de sărbătoare, ar putea asigura ordinea publică în cadrul manifestațiilor lui Usatîi la cele mai înalte standarde internaționale.

Interesul Național ca Modus Vivendi

Alaiul cu protestatari pașnici n-ar trebui să scape din vizor nici Curtea Supremă de Justiție și Consiliul Suprem al Magistraturii. Și acolo ar trebui făcută o plimbare cu flori de tei, muzică și voie bună. Altminteri va fi dificil de scos în afara legii gruparea criminală PDM și de băgat la răcoare briganzii care au comis o sumedenie de crime oribile pe vremea cât au ținut statul în captivitate. Ce ziceți, dragi prieteni? Se acceptă propunerea mea? Bun. Atunci o supunem votului.

Cine este PENTRU? ÎMPOTRIVĂ? ABȚINERI?
VĂ MULȚUMESC.
PROPUNEREA SE ACCEPTĂ PRIN ACLAMAȚII.

19 iunie 2019

Vrem o comisie de anchetă pentru verificarea averii procurorilor și judecătorilor

Sarabanda noutăților care fac să ne salte inimile de bucurie curge gârlă.

Iată că și cei de la Curtea Constituțională au demisionat „in corpore”. Desigur, am fi preferat ca aceștia să fie scoși din sediul Înaltei Curți cu șuturi în fund și încătușați, dar e bine și așa. După care să fie dați pe mâna unei justiții cu adevărat independente, ca să-și primească pedeapsa binemeritată pentru complicitate la crima de uzurpare a puterii de stat, așa cum stabilește articolul 339 al Codului Penal.

Șeful statului, Igor Dodon, ne-a bucurat și el cu declarația că și zilele lui Eduard Harunjen la postul de Procuror general sunt numărate. Nu încape nici o îndoială că lucrurile stau anume așa. Iar după ce îl vor scoate de guler pe respectivul ins, tare mai sper că vor găsi pentru această funcție-cheie un om dintr-o bucată, integru și curajos, dar și nițel mai simpatic, dacă se poate. Și, desigur, așa cum accentua acum câteva zile același Dodon, nu e deloc cazul să fie căutat pe aiurea persoana care ar ocupa această funcție, ci doar un cetățean al Moldovei. E o iluzie gravă să se creadă că un Procuror general „de import” ar fi incoruptibil și ar servi interesele naționale ale țării. O astfel de eroare ar putea să ne coste foarte scump, iar „intrusul” ar putea fi mult mai periculos decât pare la prima vedere. Dar despre asta poate voi scrie într-un alt material.

În legătură cu debarcările masive din funcții ale capilor fostei guvernări, sperăm că nu vor fi trecuți cu vederea niciunul dintre membrii grupării criminale „Plahotniuc”. Mătura noii guvernări trebuie să facă curățenie generală - temeinică și necruțătoare - în toate cotloanele organelor puterii de stat.

Este imperios necesar să nu fie scăpată din vedere nici caracatița mediatică a omului cu rânjet de bestie. Praful trebuie să se aleagă din această gigantică și fetidă fabrică de minciuni!

Nu trebuie uitată nici masca politică a respectivei grupări de tip mafiot, Partidul Democrat, care este pe punctul să simuleze o reformare și să se erijeze într-un partid perfect legal. Revin. Se impune scoaterea în afara legii a acestui partid criminalizat, ce reprezintă un pericol public major. Dacă nu vor fi pedepsiți cu toată severitatea ce se impune, membrii acestui grup interlop vor perora încă patru ani de la microfoanele Parlamentului din (im)postura de opoziție, dând lecții de moralitate și patriotism noii guvernări și întregii societăți. Iar peste ceva timp ar putea chiar să-și ia revanșa și să pretindă din nou la preluarea puterii.

În aceeași listă a infractorilor deosebit de periculoși trebuie trecuți și toți membrii fostului guvern în frunte cu cel care răspunde la apelativul Filip și se prezintă mai nou drept cap al grupului parlamentar respectiv. Ca și ceilalți demnitari de prim rang din toate structurile puterii de stat.

Închei aceste note fugare cu o propunere concretă. Este vorba despre nevoia de a trata o boală cronică, congenitală a Republicii Moldova care ține de organele de drept. Asta pentru că orice succesiune la guvernare care s-a produs din 1990 încoace, provocând uneori

răsturnări de situație spectaculoase, lăsa intactă o castă care a tot huzurit preț de trei decenii.

AM ÎN VEDERE CASTA PROCURORILOR ȘI A JUDECĂTORILOR. TOT AICI PUTEM ADĂUGA ȘI TAGMA COLABORATORILOR CENTRULUI NAȚIONAL ANTICORUPȚIE.

PENTRU A FACE ORDINE ȘI A STÂRPI DIN RĂDĂCINĂ CORUPȚIA ÎN RÂNDURILE ACESTOR INSTITUȚII DE DREPT, SE IMPUNE FORMAREA UNEI COMISII DE ANCHETĂ PARLAMENTARĂ, CARE SĂ VERIFICE AVEREA TUTUROR PROCURORILOR, JUDECĂTORILOR ȘI COLABORATORILOR CNA ȘI A RUDELOR DE GRADUL ÎNTÂI ALE ACESTORA. IAR CEI CARE NU-ȘI VOR PUTEA JUSTIFICA AVEREA, SĂ FIE DEMIȘI DIN FUNCȚII CU INTERDICȚIA DE A MAI FI ANGAJAȚI NU DOAR ÎN SISTEMUL ORGANELOR DE DREPT, CI ȘI ÎN GENERE ÎN INSTITUȚIILE PUBLICE ALE ȚĂRII. TOT AICI SE IMPUNE OPERAREA UNOR MODIFICĂRI LA LEGILE RESPECTIVE, CARE AR INTERZICE ACESTEI ARMATE DE PROCURORI, JUDECĂTORI ȘI ANCHETATORI CORUPȚI SĂ OBTINĂ LICENȚE DE AVOCAȚI. ALTMITERI VIRUSUL MORTAL AL CORUPȚIEI SE VA RĂSPÂNDI DIN NOU CA CIUMA ÎN SISTEMUL JUDECĂTORESC.

ÎN ȘIRUL CELOR., AVEREA CĂRORA AR TREBUI VERIFICATĂ, SE IMPUNE SĂ FIE INCLUȘI ȘI COLABORATORII SERVICIULUI VAMAL. ASTA CA SĂ NU NE MAI LAMENTĂM ÎN VAN ÎNCĂ TREIZECI DE ANI CĂ SUNTEM ȚARA CONTRABANDIȘTILOR NEPEDEPSIȚI.

Interesul Național ca Modus Vivendi

Chiar dacă o astfel de comisie de anchetă, în care ar fi atrași și experți independenți, și jurnaliști de investigații, ar activa o jumătate de an sau un an, acest efort merită să fie făcut. Asta ar permite curmarea din temelii a corupției în sistem. Și, totodată, ar fi ca o profilaxie extrem de necesară pentru cei care ar dori să activeze în cadrul lor după aplicarea acestor măsuri. Pentru că până la urmă, vorba veche: frica păzește bostănăria.

26 iunie 2019

Dor de-un procuror din exterior

(Note pe marginea unei inițiative periculoase)

Valul de entuziasm și admirație pe care l-au stârnit cele două grupuri politice, blocul electoral ACUM și socialiștii după ce au decis să formeze împreună o majoritate parlamentară și noul Guvern este unul firesc. Lumea râvnește să se facă dreptate și să se pună capăt definitiv clanului Plahotniuc. Însă în același timp această atmosferă plină de admirație față de noua putere nu trebuie să ne împiedice să deslușim anumite inițiative ale lor care ar putea prezenta niște riscuri enorme pentru țara noastră.

Ne referim la inițiativa despre modificarea Legii cu privire la procuratură, asupra căreia a insistat blocul ACUM și căreia au fost nevoiți să-i dea curs socialiștii. Astfel, la 11 iunie majoritatea parlamentară a eliminat prevederea prin care aspirantul la funcția de Procuror general trebuie să dețină cetățenia Republicii Moldova, să aibă o vechime de muncă de cel puțin 10 ani de activitate în domeniul dreptului și cel puțin 5 ani de activitate în organele procuraturii.

Iar peste câteva zile Maia Sandu a declarat pentru „ Epoch Times România” că ar dori să o vadă în această funcție pe fosta șefă a DNA din România Laura Codruța Kovesi. Asta dacă respectiva doamnă nu ar obține șefia Parchetului European la care a fost propusă recent. Iar Președintele Igor Dodon a precizat că și-ar dori totuși ca viitorul Procuror general fie cetățean al țării noastre și că speră să-și convingă colegii de la blocul ACUM în acest sens.

În legătură cu această situație inedită pentru societatea noastră ar fi de făcut câteva precizări.

Unu. Nu încape nici o îndoială că Edurad Harunjen trebuie dat jos din postul de Procuror general cât mai curând posibil, iar ulterior dat pe mâna judecății pentru complicitate la crima de uzurpare a puterii de stat. Faptul că până la ora actuală acest impostor încă mai ocupă fotoliul de conducător al Procuraturii pe motiv că există impedimente procedurale pentru demiterea lui vădește o slăbiciune regretabilă a noii puteri. N-a știut cum să-l roage frumos, astfel încât să-l convingă.

Doi. Deschiderea căii spre plasarea în fruntea unei instituții-cheie în sistemul organelor de drept din țara noastră a unei persoane care nu deține cetățenia Republicii Moldova este de o gravitate uriașă. De altfel, ideea nu este una nouă. Acum câțiva ani ea a mai fost vânturată de către Mihai Ghimpu, care își dorea drept Procuror general „un reprezentant al Uniunii Europene”. Bine, în cazul acestui personaj astfel de ineptii pot fi trecute pe seama ignoranței sale funciare și insurmontabile. Totuși cei de la Platforma DA și PAS lasă o impresie ceva mai bună sub aspectul nivelului de instruire.

Trei. Enunțarea candidaturii Laurei Codruței Kovesi de către Maia Sandu și alți fruntași ai blocului respectiv ridică câteva semne de întrebare. Oare chiar aceștia n-au urmărit seria de scandaluri-monstru din România legate de numele acestei doamne? Oare nu se cunoaște că însăși instalarea ei la conducerea DNA a reprezentat o operațiune de succes a serviciilor și a diplomației americane? Oare așa-zisa „justiție televizată” și „selectivă”, pe care a practicat-o timp de ani de zile, preluată, de altfel, cu succes de către regimul Plahotniuc, este ceea ce ar fi necesar să împrumutăm noi de la București? Se știe bine că au exis-

tat zeci de cazuri de instrumentare de către DNA a unor cauze penale la ordinele venite din exterior, când o serie întregă de foști demnitari de prim rang au fost condamnați, iar ulterior achitați pe bandă rulantă de către justiția română. Și că în definitiv a fost inițiată o urmărire penală împotriva doamnei Kovesi, aducându-i-se următoarele capete de acuzare: „abuz în serviciu, luare de mită și mărturie mincinoasă”. Desigur, protectorii ei de la ambasada SUA imediat au sărit cu gura, luându-i apărarea. După care au aranjat să îi găsească un post important la Bruxelles. Doritorii pot intra pe Google și se pot documenta copios asupra doamnei cu pricina.

Acum să le luăm pe rând și să le depănăm pe îndelete. Ideea aducerii unui Procuror general de peste hotare aduce grave prejudicii prestigiului internațional al statului nostru, este una ofensatoare pentru poporul nostru, subminează în cel mai direct mod siguranța națională și aduce atingere gravă independenței Moldovei.

Se știe că prezența unor străini în administrația unei țări este posibilă atunci când este vorba despre o colonie, un protectorat sau o entitate statală adusă la starea de vasalitate de către o putere imperială străină. În acest sens istoria mai veche, ca și ziua de azi, nu cunoaște excepții. Deosebirea se reduce aparențe. Adică, dacă în trecut o putere imperială își impunea exponenții săi drept demnitari asupra unui popor cucerit în urma înfrângerii militare suportate de către acesta, astăzi același lucru se face cu păstrarea aparențelor legale și prin agenții de influență ai respectivei puteri imperiale străine. Ultimii pot fi numiți și noii ieniceri, mercenari sau mancurți cu gulerașe albe și papion la gât și extrem de fuduli de cunoașterea obligatorie a limbii engleze ca semn sigur al obedienței față de noul „imperiu al Binelui”.

Și totuși, de unde se trage această poveste cu un procuror adus din afară? Aici ar trebui să desfășurăm puțin subiectul războaielor non-militare, pe care le practică centrele de influență globale împotriva țărilor-țintă. Dar pentru a o lua pe scurtătură, lăsând pentru alte ocazii tema anunțată, vom face următoarele remarci. Reușita unor astfel de operațiuni presupune parcurgerea câtorva etape. Prima este enunțarea ideii în spațiul public. Pentru asta ai nevoie de emițători ai mesajului care s-ar bucura de simpatia publicului. Tot aici ai nevoie de instrumente media care ar acredita ideea în rândurile consumatorilor de produs mediatic. După care ai nevoie de un public predispus să primească cu bunăvoință și să adere necondiționat la un astfel de mesaj. În cazul nostru avem toate aceste elemente. Se pare că doar Maia Sandu și poate alți câțiva apropiați ai săi pot fi trecuți în acest caz în categoria inițiatorilor, care știu ce joc fac. Ceilalți coechipieri se înscriu mai curând în cohorta numeroasă a „idiotilor utili” folosiți în orb.

Este foarte probabil că însăși inițiativa acestor modificări legislative s-a născut știindu-se din capul locului că de fapt este vorba despre nimeni altcineva decât despre controversata eroină a scandalurilor de presă de dincolo de Prut Laura Codruța Kovesi. Iar dacă e să ținem cont de faptul că la noi încă există o parte importantă a societății, care se înscrie în categoria de occidentomani sau eurolatri fără un minim discernământ, mesajul a găsit sol fertil cu ușurință. A spune unor astfel de oameni că, de pildă, există o infinitate de cărți, articole de presă, declarații ale unor figuri de primă importanță din Occident, care arată cu lux de amănunte cum este organizată și cum funcționează vasta caracatiță a corupției la nivelul Parlamentului European și a Comisiei Europene, ce rol le revine în acest sens firmelor de lobby și companiilor transnaționale, care și-au subordonat instituțiile europene

și statele membre ale UE, este absolut inutil. Asta pentru că oarba lor admirație idolatră față de un Occident abstract nu are nimic în comun cu realitatea și ține de domeniul credințelor, care nu au nimic în comun cu spiritul critic și capacitatea de analiză.

Un alt aspect care trebuie menționat ar fi cel care ține de contextul politic în care a fost enunțată această propunere. Regimul lui Plahotniuc a fost atât de odios, încât ideea unui erou venit din străinătate care să răpună balaurul de la noi pică foarte reușit pe așteptările publicului.

Repet, propunerea doamnei Sandu este una jignitoare pentru demnitatea națională a poporului nostru, ca și pentru prestigiul profesional al tuturor juriștilor de la noi. Urmând logica ei, ar reieși că moldovenii sunt prin excelență niște degradați moral, coruptibili și, prin urmare, nedemni să aspire la această funcție. Așadar, aborigenii din partea locului au nevoie de cineva care ar fi unsul Uniunii Europene și care ar reprezenta un popor ce s-ar afla pe o treaptă superioară a civilizației. Aici sindromul de lacheu față de centrele de putere străine sare în ochii oricui și-a păstrat vederea limpede.

Acest profund complex de inferioritate față de străini este un adevărat blestem pentru neamul nostru. De-a lungul timpului am avut pseudoelite de toată mâna: și turcite, și fanariotizate, și franțuzite, și rusite, și sovietizate. Iată că epoca postcomunistă a unui Occident global a scos în față cohorte de purtători ai aceluiași virus, înșii occidentalizați sau europenizați.

Nu dorim să aducem critici drastice noii guvernări și cu atât mai puțin să îi punem bețe în roate. Le urăm succes tuturor celor care depun eforturi susținute și sincere pentru decriminalizarea tuturor instituțiilor statului și trimiterea pe banca acuzaților a bandei de criminali care

și-a bătut joc de țară ani de-a rândul. Și totuși considerăm de datoria noastră să le atragem atenția celor care au urechi de auzit asupra unor situații extrem de periculoase. Apropo. Astăzi avem cu duiumul politicieni din „noul val” și jurnaliști afiliați acestora și specializați în combaterea „regimului Plahotniuc”, care de la o vreme au prins a spune că puterea – vedeți dumneavoastră! – este uzurpată în statul nostru. Noi, însă am strigat despre asta cu mulți ani înainte, inclusiv în momentul alegerii nelegitime a impostorului Nicolae Timofte în funcția de șef al statului. Fiindcă anume după alegerea acestuia mafia lui Plahotniuc a reușit să preia controlul total asupra țării.

Nu vrem să arătăm cu degetul cine și pe unde era atunci când noi protestam în 2012 în Piața Marii Adunări Naționale pe un ger cumplit. Pur și simplu ne pare rău că nu am fost auziți la timp. Fiindcă dacă ni s-ar fi dat ascultare celor din Comitetul pentru Apărarea Democrației și Constituției, nu am fi trecut cu toții prin calvarul ultimilor șapte ani. Nici miliardul n-ar fi fost furat, nici atâtea alte crime nu s-ar fi comis. Astăzi batem alarma asupra unei alte erori majore, care s-ar putea să ne coste extrem de scump. Ca să nu revenim peste niște ani și să ne mușcăm coatele că am greșit din nou.

1 iulie 2019

P.S. la capitolul de mai sus. După ce ne-am tot grăbit să venim cu sfaturi către noua coaliție în ideea să contribuim la scoaterea definitivă a țării din starea de uzurpare a puterii de stat, la un moment dat ne-am prins și noi că ne consumăm aiurea. Am văzut că nimeni nici nu are de gând, dar nici nu îl duce capul cum să demanteleze în totalitate toate uneltele statale și politice ale grupării care capturase statul. Efemera majoritate parlamentară s-a destrămat, Maia Sandu s-a poticinit de obseisia de a pune mâna pe funcția de Procuror general printr-un tertip juridic și a rămas fără funcția de premier, iar Andrei Năstase și-a consumat mandatul de vicepremier și

ministru de Interne fără nici o noimă. Poate singurul gest demn de laudă a acestuia a fost instalarea acelei cruci în incinta Ministerului cu participarea ambilor mitropoliți ortodocși, gest pentru care i-au și sărit în cap pidosnicii afiliați lui mamona occidental. Între timp, cu Plahotniuc fugit și cu alte pierderi substanțiale suprotate în urma revoluției de palat orchestrate de către ruși și americani, băieții din Partidul Democrat s-au și combinat frumos cu socialiștii din Parlament, dirijați cu iscusință de către Președintele Dodon, creând o nouă majoritate parlamentară. De parcă nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le pute. Așa că, văzându-se scăpați de teroarea propriului șef de partid, așa-zișiii democrați își pot roade în continuare ciolanul, flirtând și uneltind cu socialiștii. Un concubinaj potilitic ce pare oricum mai suportabil decât regimul Plahotniuc, dar care totuși e departe de ceea ce s-ar fi putut face cu singura și mereu intangibila condiție să avem acolo, sus, oameni de stat, iar nu politicaștri, profitori și lachei de toată mâna. Privindu-i, nici nu știi din ce cauză să te crucești mai mult, din cauza nesimțirii sau a ignoranței lor. Am putea zice că, odată cu schimbarea de guvernare, am făcut totuși niște mici progrese. Cumva da, desigur. Doar că e vorba de un salt dintr-o perioadă sinistră în una incoloră, inodoră și insipidă, care, deși nu mai îngrozește pe nimeni, în schimb îi dezgustă pe foarte mulți.

SUA CA IMPERIU AL RĂULUI ABSOLUT

Cele câteva articole adunate în acest capitol se înscriu în multitudinea de texte scrise în ultimii ani, care țintesc decriptarea esenței malefice a imperialismului american. E un efort absolut necesar mai ales în condițiile unei americanizări totale a societăților de azi, afectate de globalismul care-și are artizanii tocmai dincolo de ocean. Pentru noi, cei din spațiul ex-comunist traumatizați de experiența violentă din timpul imperiului sovietic, noua experiență a unui imperialism soft, dulce, seducător face mult mai dificilă identificarea și descifrarea imperialismului american. Altfel zis, ceea ce, de pildă, pentru latinoamericani ține de domeniul unor evidențe familiare de generații, pentru noi, cei din Europa de Est, reprezintă o noutate absolută, greu de înțeles, dar și mai greu de acceptat.

NU – propagandei ruse, DA – propagandei americane!

Nu este o noutate pentru nimeni faptul că după 2009 Republica Moldova, mai exact cei care o conduc, execută o agendă politică impusă din exterior. Indicațiile prețioase curg gârlă direct de la de Washington. Vin ele și via Bruxelles, dar numai cine nu vrea, nu vede că UE a fost concepută și funcționează ca vasal al hegemonului american, făcând jocul etern al anglo-saxonilor de menținere a liniei de conflict între puterile continentale. Axa Paris-Berlin-Moscova, concepută de Charles de Gaulle și teoretizată, printre alții, de marele gânditor francez de origine română Jean Parvulesco, cea care ar pune capăt dominației americane asupra continentului nostru, rămâne a fi un proiect care unul Dumnezeu știe când va fi realizat.

În timp ce în Europa de Vest curentul politic antiamerican capătă din ce în ce mai multă consistență și relevanță electorală, „Noua Europă”, cu ceva întârziere, se înscrie în mod firesc pe același trend. Ungaria, țările Grupului de la Visegrád, iar mai nou - și Bulgaria, se manifestă din ce în ce mai hotărât pe vectorul suveranist. Cine mai rămână de căruță? Păi tot noi. Analistii de vârf din România devin din ce în ce mai vocali și mai categorici în pălmuirea impostorilor politici care fac jocul străinilor în detrimentul propriului interes național, doar ca să fie pe placul noilor stăpâni. Aici încovoierea în fața imperiului american n-a constituit un exercițiu prea dificil pentru o mentalitate obișnuită de secole cu temenelele ba în fața Porții, ba în fața URSS.

Și totuși, credem că în acest top al rușinii, al inadecvării la noile realități geopolitice și al aservirii țării unor centre de putere occidentale Republica Moldova are tot dreptul să fie cap de listă. Întregul act decizional este cedat străinilor. Politica externă, internă, inclusiv cea

legislativă, fiscală, educațională și mediatică e croită cu zel de vasal pe calapoadele impuse de globaliștii cuibăriți în FMI, Banca Mondială, OMC, Comisia Europeană și alte unelte ale plutocrației planetare.

Preluând cu docilitate de slugi discursul electoral al unei Clinton sau al unui Macron (ambii fiind parte a elitei globale extrateritoriale) și urmând linia Parlamentului European, Parlamentul de la Chișinău a slobozit și el o războinică „lege anti-propagandă”, pozând în (im)postura de vajnic luptător cu influența rusească asupra bietilor moldoveni, obligați deja prin lege să privească doar în gura propagandiștilor occidentali. Curat-murdar, vorba lui Caragiale.

Reacția părții ruse n-a întârziat. La 24 ianuarie curent Duma de Stat a și luat atitudine. Evident, acest conflict politico-diplomatic va avea continuare, producând efectul în lanț programat din capul locului de strategii de peste Ocean specializați în menținerea tensiunilor artificiale între țările din spațiul ex-comunist și Rusia. Cine are de pierdut din toată tărășenia asta? Firește, Republica Moldova, care are nevoie de un dialog politic pozitiv cu Federația Rusă atât în problemele de ordin economic, cât și în cele ce țin de reglementarea conflictului transnistrean. La noi, însă, tocmai asta nu se înțelege. Întreaga clasă politică s-a divizat cu entuziasm (iar după liderii politici se țin pe același val, ca și jurnaliștii aserviți acestora) în două tabere beligerante: unii servesc interesul occidentalilor contra rușilor, iar alții exact pe dos: servesc interesele rușilor împotriva intereselor occidentalilor. Plierea pe „vectorul extern” este o adevărată mană cerească pentru politicaștrii de duzină, care au însușit lecția cântatului în strună unora și înjuratului altora. „Enterese și iar enterese!”, cum ar zice același nea Iancu Caragiale.

Dar ce mai rămâne în acest caz din falnica normă constituțională, care stabilește negru pe alb că suntem un stat neutru? Iar asta ar

presupune în primul rând neimplicarea în conflictele dintre marile puteri și echidistanța în raporturile cu acestea. Oare câtă apă trebuie să mai curgă pe cele două râuri la vale (Nistru și Prut, că între ele ne consumăm destinul!) până când va ajunge și la mintea cea de pe urmă a moldoveanului (dincolo de Prut aceeași sintagmă a se citi: „a românului”) că afirmarea Independenței, a Suveranității, a Demnității Naționale, a Patriotismului Economic, nu se poate face prin înjurarea unei mari puteri și lingușirea alteia? Chiar să nu mai apucăm a însuși un minim spirit critic, capacitate de analiză, tact diplomatic și înțelepciune politică? Și oare tot ca un neam de mercenari – pe propriul teritoriu! - în slujba unor puteri străine să apucăm sfârșitul lumii?

Suveranitatea, ca să nu fie o abstracțiune, ci să poate fi afirmată politic, mai întâi trebuie să fie una de ordin intelectual, dar și moral. Doar că în condițiile uzurpării puterii de stat, a dominației oligarhiei locale ghidate de cea globală e cam dificil de schimbat ceva în mod substanțial.

Dar n-aduce anul cât aduce ceasul! O criză cu adevărat majoră, de ordin politic, economic sau chiar militar, va determina alte condiții de afirmare a omului politic. Liderul nu apare în condiții de ticăloșie, de depravare generală și de mici găinării, ci atunci când circumstanțele reclamă asumarea de riscuri personale majore, fără rest. Când în joc e mai mult decât numele și confortul tău personal. Niciodată n-a fost altfel. Șoimii nu se afirmă în mlaștină, doar furtuna este stihia lor.

Iar până una-alta, n-avem ce face. Vom continua să fim martorii îngrețoșați ai unui spectacol public scârbos, cu politicieni de carton, care îi scuipe în obraz pe ruși și îi pupă în fund pe americani.

Jos propaganda rusă! Sus propaganda americană!

Dixi.

25 ianuarie 2018

Patronii americani își netezesc pe creștet valeții moldoveni

După ce Externele de la Chișinău au anunțat ieri despre decizia luată (de către cei care îi conduc de căpăstru dinafară) de a expulza trei diplomați ruși în calitate de gest de solidaritate cu atlantiștii aflați în război total cu Rusia, iată că a doua zi, chiar azi, Ambasada SUA din Moldova s-a și grăbit să-și laude lacheii pentru isprava făcută.

Trimișii unchiului Sam pe plaiurile moldave își dezmiardă vasalii cu fraze de genul: „Fiind solidară cu partenerii săi europeni și internaționali, Republica Moldova a arătat cât de îngrijorată este comunitatea internațională de campania globală a Rusiei de subminare a păcii și stabilității internaționale, de amenințare a suveranității și securității țărilor din întreaga lume și de destabilizare și discreditare a instituțiilor occidentale”. Bravo, băieți! Așa vă vrea tataia! Înainte, spre victoria definitivă a globaliștilor asupra tuturor popoarelor lumii! Asta vrea să zică, de fapt, comunicatul cu pricina.

La ce bun era nevoie oare ca americanii să-și laude subalternii într-un mod atât de fățiș, s-ar întreba unii. E simplu de tot. Acesta e felul în care respectivii își marchează teritoriul aflat sub controlul lor. Așa își trec în revistă ciracii. Așa le arată tuturora: „Alegeți, dragii noștri! Ori cu ei, cu rușii, ori cu noi, cu americanii. Tertium non datur!”. Altminteri nu mai pupați nici pomenile noastre financiare, nici „luminoasa perspectivă europeană”, care, de fapt, e tot o cacealma de-a noastră, americănească.

Iar ucenicii sânguincioși ai imperialismului american reacționează prompt, exact la fel cum reacționau pe vremuri țările-satelit ale „democrațiilor populare” la „indicațiile prețioase” ale Moscovei. Păi nu spunea bine acel călugăr român despre vremurile post-comuniste, că singurul lucru care s-a schimbat e că s-a mutat Kremlinul de la Moscova la Washington?!

Încheiem pe un ton festiv.

Trăiască rolul conducător al noului partid comunist, al noului Komintern, aciuat în spatele administrației SUA, dominate de neotroțkiști, numiți mai nou și neoconi. După cum se vede treaba, bietul Trump n-a mai reușit să preia puterea din mâinile șoimilor războinici.

Treaba asta miroase urât de tot. E ca un fel de tir de artilerie înainte de atac.

Să nu fie!

28 martie 2018

Ambasada SUA scuiță în obrazul unui neam creștin

După ce scârboasa și degradanta acțiune de sâmbătă a liotei lepădate de neam și credință (cunoscute după abrevierea LGBT) s-a consumat, în timp ce creștinii care protestaseră pașnic încă își tămăduiau rănilor pricinuite de forțele de represiune, ambasada SUA a slobozit chiar luni o declarație care scoate în vileag dintr-odată câteva adevăruri deopotrivă dramatice și scandaloase.

Republica Moldova este un protectorat al imperiului global american

Declarația respectivă precizează că ambasada SUA în Moldova salută și mulțumește oamenilor legii pentru permisiunea și sprijinul privind organizarea marșului „fără frică”, desfășurat la data de 19 mai în capitală, unde zeci de persoane au manifestat în susținerea comunității LGBT din Republica Moldova. Prin urmare, polițiștii din Republica Moldova sunt laudați pentru isprăvile făcute nu de către ministrul de Interne, nici de către prim-ministru și nici măcar de cea mai influentă persoană din arcul guvernamental, Vlad Plahotniuc. Cei care le pun notă la purtare, deși nu reprezintă autoritățile de stat ale țării noastre, exercită *de facto* puterea în Republica Moldova, așa cum îi șade bine oricărei colonii ajunse sub dictatul unui centru imperial. Și deoarece este vorba de o acțiune organizată de către un grup inspirat, finanțat și susținut de către hiperputerea americană, altfel nici nu putea fi.

Declarația cu pricina nu suflă nicio vorbă despre actele de violență cu totul disproporționate și nejustificate, întreprinse de către polițiștii

echipați și înarmați până în dinți cu mijloace de reprimare, în urma cărora au avut de suferit fețe bisericești, femei și copii care s-au ales cu leziuni corporale, gaze lacrimogene, îmbrânceli și înjosiri.

Întreaga garnitură guvernamentală este redusă la postura ingrată de executanți docili ale ordinelor stăpânirii de la Washington

Deloc întâmplător mamelucii din vârfurile guvernamentale, care au însușit perfect arta încovoierii în fața noilor comisari, preferă să nu comenteze deschis acțiuni de acest gen. Motivul tăcerii lor este flagrant: și actuala guvernare, și grupul LGBT au același sponsor și protector. Iar cine plătește, acela comandă muzica.

Desigur, cinismul actualei puteri ar putea-o împinge spre justificarea tipică pentru niște coțcari, precum că banii nu au miros. A nu se uita că „partenerii de dezvoltare” din Occident au sponsorizat Ministerul de Interne în ultimii ani cu suma de 57 de milioane de euro. Astfel, nu mai avem niciun temei să considerăm că statul nostru ar mai dispune de forțe de ordine. În mod evident, polițiștii moldoveni au devenit niște simpli mercenari la cheremul celor care îi plătesc.

Comunicatul ambasadei SUA mai precizează că „salută poliția din Moldova pentru că a permis participanților să organizeze marșul tradițional „Fără Frică” pe data de 19 mai, pentru a-și exercita drepturile fără teamă de violență, discriminare sau criminalizării statutului sau conduitei LGBT. Am participat în calitate de parte pentru a încuraja respectul pentru libertate, demnitate și egalitatea tuturor oamenilor - inclusiv a celor de la LGBT. Atunci când fiecare cetățean este protejat pe baza egalității și cu demnitate, stabilitatea globală este consolidată”.

Dincolo de beția de cuvinte prezentă în scriitura respectivă și de traducerea infectă, realizată de funcționarii moldoveni ai ambasadei SUA, numai orbii sufletește și impotenții intelectuali nu pot să nu întrevadă o forță malefică pusă pe alienarea lumii prin prezentarea celor mai rușinoase devieri drept normă.

Statul american este exponentul răului absolut

Pretutindeni în lume, unde s-au extins tentaculele caracatiței globaliste de dincolo de Atlantic, popoarele ajunse sub raza de influență a acestora se aleg cu războaie, jaf economic, înrobire politică și desfigurare a tradițiilor și culturilor naționale. În acest sens, Moldova nu este o excepție, ci parte a unei strategii generale. Și așa cum în perioada sovietică orice conștiință lucidă și demnă își asuma riscul de a înfrunța pe față regimul totalitar comunist, tot astfel la ora actuală orice om cu demnitate, orice patriot simte nevoia să-și exprime deschis și categoric dezacordul cu noua formă de totalitarism postmodern, ascunsă în spatele zâmbetului hollywoodian al unchiului Sam.

Din nefericire, însă, cei care în perioada Perestroika au intrat în conflict cu regimul comunist și au militat pentru independența și libertatea țării au ajuns aproape în corpore în tabăra unui alt inamic, nu mai puțin periculos, însă mult mai perfid decât fosta URSS. Fascinația în fața „lumii libere”, pe care o întruchipa Occidentul până la căderea comunismului, le-a paralizat în mod iremediabil capacitatea de analiză și spiritul critic. Noul discurs totalitar găsește sol fertil în societățile post-comuniste în primul rând din cauza lipsei unui sistem de referință solid al pseudo-elitei politice, mediatică și culturale. Aceasta a alunecat în mod natural din paradigma ateismului comunist în cea a ateismului liberal. Discursul dominant de azi nu mai proferează amenințări și

nici nu constrânge cu mijloace kaghebiste societățile colonizate. Tactica seducției cu pseudovalorile occidentale transformă așa-zisa intelectualitate într-o masă de manevră mobilizată împotriva tradiției și Bisericii propriului popor.

Cei care au văzut imaginile șocante de la acțiunea plină de ură și violență de sâmbătă trebuie să facă o alegere univocă. Fiecare trebuie să se întrebe, de partea cui este, a homosexualilor, lesbienelor și polițiștilor sau a creștinilor care li s-au opus în mod pașnic, cu rugăciuni, stând în genunchi celor care ne calcă în picioare demnitatea națională? Cale de mijloc nu există. Iar cine nu ia atitudine deschisă, nu este decât un laș și un lepădat de Hristos.

**În fața agresiunii americane împotriva independenței,
demnității și credinței noastre ne putem opune doar
asumându-ne solidaritatea creștină**

Asta pentru că un alt factor de coeziune pur și simplu nu există. În fața acestei necesități stringente de o actualitate maximă, orice atitudine partizană, orice divizare pe false criterii ideologice sau partinice reprezintă dovada unei ignoranțe duhovnicești și geopolitice catastrofale. Iar cine mai crede că valori precum limba și cultura națională, drapelul național, istoria națională ar fi suficiente pentru identitatea unui patriot se înșală amarnic. Da, acestea sunt niște valori fundamentale și incontestabile. Însă înaintea tuturor valorilor există una care primează, din care derivă toate celelalte, și anume relația fiecăruia dintre noi cu Biserica Ortodoxă. Altfel spus, calitatea de patriot este una seacă, stearpă și găunoasă în lipsa calității de bun creștin, de mărturisitor al lui Hristos. Mai grav, fără identitatea religioasă, celelalte însușiri, oricât de nobile și laudabile, transformă omul într-o scamă în

bătaia vântului. Iar conducătorii noștri, în lipsa unei busole spirituale, nu pot aduce decât nenorociri și suferințe nesfârșite propriului popor.

Revenind la porcăria de sâmbăta trecută, săvârșită de sodomiții protejați de polițiști, îmi exprim întreaga admirație pentru creștinii care au ieșit să li se opună. Anume ei, așa puțini cum erau, au salvat onoarea neamului nostru. Ia să vedem dacă acești oameni se vor învrednici de vreo distincție bisericească din partea Înalt Prea Sfinției Sale, Mitropolitul Vladimir sau de vreun ordin din partea Excelenței Sale, domnului Președinte Igor Dodon. Deși nu tinichele râvnesc acești creștini, nici onoruri. Frica de Dumnezeu și iubirea de oameni este cea care îi ghidează. Adică, mă rog, niște abstracțiuni, în accepția potentatilor momentului.

21 mai 2018

CRONICILE UNUI BIBLIOMAN

Acest capitol cuprinde o serie de prefețe la cărțile editate în ultimii ani de către Universitatea Populară. Trăim în timpurile pe care cineva le numea de trecere din epoca Gutenberg în cea a lui Zuckerberg, adică din epoca tiparului, a cărții, a lecturii în cea a digitalului, a ecranului, a imaginii în mișcare. Și totuși, suntem niște optimiști incurabili și nu credem că vremea cărții va rămâne doar o amintire despre un trecut înghițit de civilizația spațiului virtual.

Prefețele de mai jos sunt doar niște simple invitații la lectură, care trec în revistă o serie de idei cheie din lucrările prezentate. Ele au fost scrise din convingerea fermă că un popor care își pierde curiozitatea intelectuală și nu mai poate aduna realitatea laolaltă în baza unor cunoștințe profunde, formate în urma unei abordări interdisciplinare, nu prea are șanse de viitor.

Hervé Juvin: Un manifest pentru o Europă Liberă

*Prefață la cartea lui Hervé Juvin
„Zidul de Vest nu a căzut”*

Economist, scriitor, eseist și consultant internațional, Hervé Juvin reprezintă una dintre figurile de vârf ale gândirii franceze din ultimele decenii. Cărțile, articolele, conferințele și intervențiile lui televizate vădesc o conștiință de talie universală, o personalitate profund angajată în lupta de idei a curentului de gândire și de acțiune suveranist. Fiind înzestrat cu o uimitoare erudiție, ce însumează cele mai diverse sfere ale cunoașterii, având o pregătire profesională de economist de excepție, recunoscut la scară mondială, acumulând o uriașă experiență internațională (domnia sa a vizitat toate continentele în calitate de consultant, fiind contractat de către guverne, șefi de state sau mari companii), acest intelectual de calibru rămâne întâi de toate și dincolo de orice un mare patriot francez.

Lucrarea pe care o propunem cititorului este un manifest. Discând cu meticulozitate de savant esența mondializării americanocentriste, căreia îi putem spune în egală măsură expansiunea globală a imperiului american, autorul scoate în vileag efectele de-a dreptul dezastruoase ale acestui nou tip de imperialism, fără precedent în istorie, care în scurt timp pot deveni fatale pentru întreaga umanitate. Această agresiune globală atacă până la desființarea totală societățile, devenite ținte ale capitalismului financiar. Statele își pierd toate elementele suveranității: politică, militară, economică, culturală, spirituală, religioasă. O lume fără frontiere, în care principiul liberei circulații, devenit sacrosanct,

se dovedește a fi exclusiv în avantajul marelui capital. Acesta, devenit nomad, transformă în nomazi mase enorme de oameni, care își părăsesc locurile natale din cauza războaielor, sărăciei, dar și a seducției irezistibile exercitate de imaginea virtuală a unui Vest fascinant.

În fața corporațiilor transnaționale – această caracatiță globală - statele, popoarele, organismele internaționale (ONU, NATO, UE, OSCE, OMC), partidele politice, mass-media dominantă s-au pomenit în stare de vasalitate, de subjugare, de colonizare și de umilire. Dreptul american se extinde la scară globală și devine unul obligatoriu, punitiv și discriminatoriu pentru toate țările lumii. Iar cine încearcă să se opună acestei dictaturi globale, este strivit, declarat inamic al interesului public și al binelui comun, marginalizat, ostracizat, redus la tăcere sau chiar asasinat. Și asta în funcție de rolul social al celui care îndrăznește să-și exprime dezacordul față de corporatocrație. Dacă ești șef de stat, riști să fii lichidat fizic sau cel puțin debarcat din funcție prin lovituri de stat, operate de cel puțin o sută de ani cu același pretext și potrivit aceluiași scenariu. Cuvintele cheie în acest gen de operațiuni sunt: dictatură, încălcarea drepturilor omului, urmate de o revoltă populară bine regizată sau de o intervenție armată a „democratizatorilor” de peste ocean. Dacă ești persoană din mediul academic, scriitor, ziarist sau militant civic, în cel mai bun caz te pomenești înafara instituțiilor universitare, a platformelor publice, a presei.

Scot într-un alineat aparte o idee extrem de prețioasă, pe care Hervé Juvin o repetă în permanență. **Critica noastră, îndreptată contra SUA, nu vizează poporul american. Așa cum poporul rus nu poartă nici o vină pentru crimele bolșevicilor, comise în Rusia și în restul lumii, tot astfel nici poporul american nu poartă nici o vină pentru faptele abominabile, pe care le**

comit globaliștii concentrați în special în America. Aș adăuga la cele spuse de către autor următoarele. Puterea de stat în SUA este uzurpată de către aceștia exact la fel cum a fost uzurpată de către bolșevici după lovitura de stat din 1917 în Rusia.

Cultura de masă reprezintă și ea un dispozitiv al acestei strategii de dominație totală. Hollywoodizarea, Mcdonaldizarea, americanizarea, uniformizarea societăților reprezintă cea mai gravă formă de colonizare - colonizarea axiologică, adică împilarea valorică, lichidarea tuturor formelor de cultură tradițională. Europa Occidentală este o colonie - iată o teză prezentă în lucrarea bunului nostru prieten francez, ce ar putea șoca în special cititorul din Estul ex-comunist al continentului nostru. Iar Franța nu e decât un vasal docil, care execută „indicațiile prețioase” date fie direct de la Washington, fie prin intermediul vaeților SUA de la Bruxelles, cuibăriți în structurile parazitare ale UE. „Cum vine asta?”, - s-ar putea întreba unii. Oare Europa de Vest, Uniunea Europeană nu e ceea ce ne-am obișnuit să credem că este? Iată că Hervé Juvin poate veni în ajutorul tuturor celor care vor să facă un salt intelectual pentru a depăși clișeele de interpretare a realității sau inerția de gândire.

Cine vrea să scape de ochelarii de cai, să facă efortul să citească această lucrare a lui Hervé Juvin. Iar cine știe franceza, să intre pe Youtube pentru a-i asculta discursurile și intervențiile la TV. În ziua de azi luciditatea, clarviziunea, perceperea adecvată a realităților au devenit un lux. Societatea de masă nu tolerează gândirea autonomă și spiritul critic. Pierderea capacității de a raționa coerent, de a urmări lanțul cauzalității, căderea iremediabilă în capcana unei gândiri fragmentare și contorsionate reprezintă o stare cvasigeneralizată. Și doar cei aleși, cei înzestrați cu voință și inteligență, cei preocupați

Iurie ROȘCA

profund de chestiuni ce vizează soarta propriei colectivități, culturi, biserici, continent și, în definitiv, a lumii pe care o vrea să dănuie pe axa normalității și a moralității, vor face efortul de a studia această carte. Anume lor li se adresează Hervé Juvin. Anume pentru ei am decis să traducem și să publicăm acest volum.

12 decembrie 2017

Miza majoră a momentului: a învinge plutocrația

Prefață la cartea „A ucide Plutocrația.

Ghid practic pentru demontarea Sistemului”

Cartea celor doi autori francezi, Valérie Bugault, doctor în drept, specialist în fiscalitatea internațională, și Jean Rémy, fost bancher internațional, este o lucrare de o actualitate stringentă. Într-o vreme când manipularea a devenit o stare de lucruri generalizată, când ingineriile sociale de setare a minții au făcut un salt uriaș, autorii noștri reușesc nu doar să-și păstreze spiritul critic și să spargă codurile secrete ale plutocrației globale, ci și să determine cititorul avid de adevăr și dreptate să-și recapete luciditatea. Investigația întreprinsă de aceștia poate ar fi incompletă, dacă n-ar reuși o pertinentă investigație istorică a fenomenului analizat, ce coboară până la perioadele preistorice akkadiană și sumeriană, trecând prin Antichitate și vremurile mai noi și făcând un popas temeinic și indispensabil în momentul preinsei Revoluției Franceze. Retrospectiva în cauză urmărește un scop practic bine definit. Ea răspunde unei necesități imperative: o maladie poate fi diagnosticată și tratată cu succes doar dacă se reușește stabilirea originii acesteia. Iar vocația de prim ordin a acestei lucrări este anume definirea clară a soluțiilor practice ce se impun în vederea demontării actualului sistem financiar și juridic, ce s-a statornicit la scară globală, care servește interesele sectei cleptocratice a bancherilor internaționali și aservește toate popoarele lumii.

Într-o epocă în care oligarhia financiară planetară a reușit să croiască și să impună dominația unor modele de gândire, ce dau

actualei stări de lucruri din domeniul financiar, economic, juridic și politic o aparență de normalitate ce s-ar întemeia pe niște legități imuabile, asemeni legilor fizice sau științelor exacte, Valerie Bugault și Jean Rémy deconspiră venalitatea Sistemului cu o vigoare științifică și o forță de convingere exemplare.

Ascensiunea lui „homo oeconomicus” a reprezentat o constantă de-a lungul istoriei Occidentului căzut în Modernitate. Însă triumful cămătarilor, al negustorilor a devenit posibil tocmai în momentul așa-zisei Revoluții Franceze, care a și fost rezultatul uneltirilor acestei tagme sociale departe de a se bucura de onorabilitate până la acea dată. În acest sens, una dintre virtuțile acestei cărți este capacitatea deosebită a autorilor de a arăta într-o manieră laconică și exactă, specifică unui stil academic autentic, esența epocii noi de după 1789 și a războiului nedeclarat, pe care l-au purtat fără oprire stăpânii „faptului economic” împotriva „faptului politic”.

Odată cu crima de regicid, desacralizarea puterii și proclamarea ieșirii maselor în scena istoriei, cu tot cu democrația, pluripartitismul și parlamentarismul de mucava, bune de prostit societățile seduse de vraja noii pseudoreligii, bancherii, care acaparase o forță financiară astronomică, reușesc să-și subordoneze totalmente politicul. Iar din moment ce statele au devenit niște simple instrumente de stoarcere a supraprofiturilor, regulile de joc din sfera financiară și bancară au ajuns și ele la îndemâna deținătorilor de capital. Fenomenul respectiv este disecat și adus în fața cititorului cu o forță argumentativă atât de relevantă, încât chiar și un lector neavizat în astfel de materii înțelege ușor cum e organizat mecanismul cu pricina. Autorii afirmă univoc și pe bună dreptate: statele nu mai servesc societățile, interesul public, binele comun, ci exclusiv cauza perversă a celor care controlează fluxurile

marelui capital, instituțiile financiar-creditate internaționale, moneda, „faptul economic”. Tocmai împotriva acestei ordini internaționale nedrepte și chiar genocidare se ridică Valerie Bugault și Jean Rémy. Ei afirmă pe parcursul întregii lucrări prioritatea numărul unu, ce trebuie să constituie cheia reușitei popoarelor în lupta lor contra dominației banksterilor: reabilitarea politicului, emanciparea lui de sub jugul economicului.

La ora când omenirea se află pe buza unei prăpastii, dacă Sistemul reușește să-și mențină dominația globală, atunci sfârșitul istoriei umane devine inevitabil. Semnele apocaliptice ce se proiectează pe ecranul umanității - transumanismul, distrugerea în serie a mediului prielnic vieții pe pământ, mitul creșterii economice fără sfârșit, psihoza consumismului și a capitalismul hedonist – nu mai îngăduie amânarea luptei de eliberare a popoarelor lumii de sub stăpânirea servanților lui Mamona. Tocmai de aceea cartea pe care o țineți în mână este o lucrare-manifest. Dar este în același timp și un ghid practic, cu descrierea concretă și exactă a pașilor de urmat, meniți nu doar să demonteze Sistemul de azi, ci și să creeze un model echitabil, funcțional și transparent de organizare politică și economică a statelor și, în egală măsură, a relațiilor internaționale.

19 decembrie 2017

Demistificarea religiei republicane ca act de demascare a Sistemului

Prefață la cartea în curs de apariție
„Mistica Laicității” de Youssef Hindi

AVAN-PEMIERĂ EDITORIALĂ!

Această carte este una de o actualitate stringentă. Autorul ei, Youssef Hindi, face parte din aceea pleiadă de intelectuali de vârf din Franța care cercetează în profunzime cauzele primare ale debusolării ce a cuprins Occidentul odată cu ceea ce s-a numit Renașterea, Secolul Luminilor și – culmea acestui lanț de fenomene ce au răsturnat vechea ordine spirituală, civilizațională, culturală, politică și economică – așa-zisa Revoluție Franceză. Ca de fiecare dată, pentru a stabili cauzele unei maladii – și este vorba de o gravă maladie ce a alienat lumea – identificarea originilor reprezintă calea sigură (și singura cale!) ce permite stabilirea unei diagnoze corecte.

Lucrarea de față este cu atât mai necesară publicului de limbă română, cu cât percepția asupra realității ne-a fost și ne este viciată de două teorii politice complementare, care au afectat Statul Român Modern de la originile lui și până în prezent. Iar Republica Moldova nu este o excepție în acest sens, ci doar parte a unui proces general, ce s-a revărsat nu doar asupra spațiului românesc, ci și asupra întregului continentul, iar mai apoi a inundat planeta în ansamblu.

Este vorba, desigur, de curentul politic liberal și de cel comunist. Primul, liberalismul, s-a afirmat ceva mai devreme, în special începând cu partea a doua a secolului XIX și până în 1946, apoi a fost succedat

ce cel de-al doilea, comunismul, ca să reentre în forță după spectaculoasă prăbușire din anii 1989-1991, căpătând formele deja bine cunoscute ale neoliberalismului și globalismului. Noile forme de gândire au lovit atât de puternic viziunea omului asupra lumii, încât au căpătat forma unor credințe, a unor dogme imuabile, la fel de indiscutabile cum ar fi legitățile naturii sau ale științelor exacte. Lucrurile sunt așa pentru că nu pot fi altfel, decretează noua formă de religie, desprinsă definitiv de antropologia creștină, care se afirmase timp de aproape două milenii. Căderea omului desacralizat în istorie, saltul mortal din transcendent în imanent, evadarea din Tradiție în Modernitate, triumful materiei asupra spiritului, ascensiunea corpului ce a eclipsat duhul, toate acestea au fost însoțite invariabil de ceea ce Youssef Hindi numește pe bună dreptate „religia republicanismului”.

Știm bine că la baza idolului Republicii a stat ritualul sângeros al regicidului. Afirmarea noii religii republicane nu se putea face decât cu prețul acestei jertfe, deoarece doar astfel „taina fărădelegii” își putea realiza lucrarea ocultă. Din acel moment Franța, fiica mai mare a Bisericii Catolice, a pornit pe cale pierzaniei, devenind principalul focar al răspândirii ciumei ce s-a extins peste celelalte popoare europene. Republica proclamată la 21 septembrie 1792, urmată în mod logic de uciderea Regelui la 21 ianuarie 1793 reprezintă cele două evenimente cu o încărcătură simbolică de-a dreptul apocaliptică. Anume din acel moment fractura liniei istorice a Occidentului a devenit una de o uriașă și malefică forță metafizică, fiind frântă însăși șira spinării omului european. Din acel moment el și-a pierdut verticalitatea, acea conexiune la cer care dădea sens vieții și morții de la Hristos încoace.

Forțele oculte au mai avut nevoie de încă un secol și ceva pentru a-și promova cu perfidie planul de desacralizare a lumii prin răspândirea înșelătoare „mistici a laicității” în estul continentului. 7 noiembrie

1917, care a marcat reușita loviturii de stat bolșevice, pregătite de zisa Revoluție din Februarie a aceluiași an, nu putea să se încheie altfel decât printr-un nou act ritualic, cel de asasinare a Țarului Nicolai II și a Familiei Sale în noaptea dinspre 16 spre 17 iulie 1918. Astfel, a căzut ultimul și cel mai puternic bastion al Tradiției, acel Katechon care stătea în calea Fiarei. Zăgazarile fiind rupte, a urmat marșul triumfal al republicanismului demo(no)cratic. Iar diferența între democrațiile zis occidentale și cele „populare”, estice, apare cu totul insignifiantă din perspectiva obiectivului major al forțelor întunericului. Asta pentru că până la urmă conflictul de bază nu se reduce la modelul politic și economic al celor doi bastarzi ai preținsei Revoluții Franceze – liberalismul și comunismul – ci se manifestă în atitudinea celor două tipuri de regimuri politice față de sacralitatea puterii, față de finalitatea vieții, altfel zis, față de Biserică și interpretarea lumii din perspectiva creștină.

A scrie astăzi în maniera lui Youssef Hindi înseamnă a-ți asuma în mod conștient povara de disident al noului tip de totalitarism, care domină la ora actuală spațiul occidental și se răspândește, cu forța sau cu metode perfide, prin intermediul ONU, FMI, OSCE, NATO și altor unelte ale globaliștilor, pretutindeni în lume.

Religia drepturilor omului, „corectitudinea politică”, egalitatea de gen, sodomia cu toate variațiunile ei abominabile, transumanismul ca preludiu al sfârșitului omului pe pământ presupun în mod necesar impunerea unui discurs dominant, singurul indiscutabil și obligatoriu. Iar cei care se abat de la „singura linie justă” se pomenesc marginalizați, blamați, discreditați sau declarați adepți ai „teoriei conspirației”. Iată că autorul nostru este anume unul dintre aceștia. El rupe vâlul de pe temele tabu, cum ar fi cea a masoneriei, a ocultismului, a iluminaților, a tot ceea ce înseamnă istoria dezbrăcată de întregul ei apanaj de

mituri roze și edulcorate, care și-au arătat din plin eficiența atât sub regimul comunist, cât și sub cel liberal.

Știm bine că în condițiile zilei de azi mintea omului este agresată fără oprire de inginerii sociale care îi distorsionează până la anulare capacitatea de a gândi și mai ales de a aduna din cioburi realitatea din jur. Spălarea creierului prin inocularea iluziilor democrației de masă, cu tot cu sursa inversată a puterii, care, iată, vine de jos în sus, de la „poporul suveran” spre plutocrație, cu tot cu parodia unor ritualuri electorale și a eșafodajului argumentativ republican, s-a răspândit ca o boală pestilențială incurabilă, cuprinzând aproape integral societățile noastre. Tocmai de aceea misiunea unor autori ca Youssef Hindi este una cu totul excepțională. Ei afirmă adevărul așa cum au făcut-o dintotdeauna oamenii înzestrați cu acest dar suprem de a-și asuma misiunea de a merge contra curentului, de a se manifesta în toată statura lor de conștiințe lucide și luptătoare nu datorită unor circumstanțe prielnice, ci tocmai în pofida unor circumstanțe neprielnice.

Deloc întâmplător, prefața la ediția franceză a acestei cărți este făcută de un alt prieten al nostru, unul dintre seniorii gândirii antisistem de la Paris, Jean-Michel Vernochet, el însuși autor a mai multor volume, scriitor și publicist de o rară ținută intelectuală și un sentiment al demnității cu totul aparte. Ne bucurăm că în curând Universitatea Populară de la Chișinău în colaborare cu Alexandria Publishing House de la Suceava vor oferi cititorului de limbă română de pe ambele maluri ale Prutului ultima carte editată de prefațatorul volumului de față, intitulată „Noul Război Rece”.

28 martie 2018

Un senior al gândirii disidente occidentale

*Prefață la ediția de limbă română a cărții
„Războiul civil rece” de Jean-Michel Vernochet*

Jean-Michel Vernochet este un nume afirmat de decenii în mediul intelectualilor francezi din curentul de gândire nonconformist. Publicist și scriitor prezent în special în instituțiile media și editurile care și-au păstrat independența față de sistemul dominant, care a luat forme totalitare, J.-M. Vernochet reprezintă însăși marca de noblețe a spiritului critic, a lucidității și a probității morale. Noi, esticii din țările ex-comuniste, care am trăit preț de decenii cu fascinația obsesivă în fața unui Occident râvnit, asociat cu libertatea și chiar supranumit cu de la sine putere Lumea Liberă, nu aveam decât acest sistem de referință spre care să tindem. El ni se părea singura soluție politică și economică, dar și spirituală, și culturală, pentru regimul totalitar comunist. Tocmai de aceea autori ca cel pe care avem onoarea să îl prezentăm aici erau necunoscuți prin părțile noastre. Ei nu pătrundeau la posturile de radio occidentale care inspirau disidența anticomunistă. Iar noi, esticii, am ajuns să-i înțelegem doar după căderea comunismului și extinderea Vestului peste zona noastră.

Experiența tristă a ultimelor trei decenii, cu toate efectele integrării în UE și NATO, ale colonialismului economic, dar și axiologic, trezește un interes din ce în ce mai sporit pentru autorii care au o viziune coerentă, profundă și chiar radicală asupra noului „imperiu al Răului”, asociat deja nu cu defunctul URSS, ci cu SUA, UE, FMI, cu capitalismul speculativ și alte fațete ale plutocrației globale. În pofida faptului că în țări ca România și Republica Moldova mai persistă paradigma

dominantă a neoliberalismului de factură americană, abordările politologice, geopolitice, economice și metafizice care demonstrează esența malefică, inumană, anticreștină a acestui regim își fac tot mai mult loc în spațiul public. Fenomenul care s-a consacrat deja în țările occidentale ca „noua disidență” nu putea să nu se extindă și asupra spațiului nostru, de vreme ce tot am încăput sub același regim politic și economic.

Noul „dezgheț” pătrunde cu viteză și amploare diferită prin părțile noastre. Inerția de gândire, confortul psihologic al mediocrității, maimușăreața occidentolatră încă fac ravagii în societățile noastre, contaminând cu virusul liberal sistemul educațional, mediul politic și gazetăresc. Iar o astfel de maladie intelectuală nu poate fi învinsă decât prin frecventarea unor autori ca Jean-Michel Vernochet. Desigur, astfel de lecturi sunt accesibile doar unor aleși. Adică celor puțini care sunt măcinați de insatisfacție pentru starea de lucruri din jurul lor, care caută explicații complexe, fundamentale propriilor căutări.

Această carte, pe lângă titlul de bază, „Războiul civil rece”, mai are și ceea ce am putea numi subtitlul ei: „Stânga versus dreapta. Teogonia republicană de la Robespierre la Macron”. Aici e cheia depășirii rătăcirilor noastre conceptuale, împotmolite de două ori succesiv (dacă e să facem apel doar la perioada comunistă și cea postcomunistă) în mlaștina miturilor așa-zisei Revoluții Franceze. Întreaga noastră cultură laică din cadrul celor două teorii politice, comunistă și liberală, dar și, în treacăt fie spus, fascistă și nazistă, își au originea anume în universul falșilor profeți ai Iluminismului și în faptele sângeroșilor conspiratori ai „căderii Franței”, glorificați prin intermediul celei mai vaste și mai durabile operațiuni de manipulare a maselor prin idei ca cea a suveranității populare, a drepturilor omului și a absurdului, dar și a sloganului atât de înrădăcinat „Liberte, Egalite, Fraternite!”.

„*Teogonia zeităților încorporale a panteonului republican: originea lor, genealogia lor; constelația de idoli ce populează cerul democrației universale, ateiste și totalitare*”. Așa își începe „Avertismentul” de la începutul cărții autorul. Adică, fiind o lucrare de o actualitate politică stringentă, ce analizează realitățile Franței de azi, ea își propune totodată o investigație istorică temeinică asupra cauzelor primare a dezastrului în care s-a pomenit societatea franceză și Europa în ansamblu. Asta pentru că deraierea de o gravitate fără precedent nu poate fi explicată prin exerciții de analiză politică de suprafață, care rămân ostatecele paradigmei liberale, percepute ca normă de la 1789 încoace. Critica unei guvernări, a unui partid sau a unui lider politic din perspectiva teoriei drepturilor omului, a statului de drept și a fundamentalismului de piață sau de pe poziții zise de stânga, care s-ar confrunta ideologic cu pretinsa dreaptă, reprezintă acea capcană conceptuală în care se cantonează fie manipulatorii conștienți de jocul pe care îl fac, fie „idioții utili” ai Sistemului.

Dacă am reușit să scăpăm destul de ușor de mrejele ideologiei marxist-leniniste (pe care am contestat-o, e adevărat, inițial doar de pe poziții occidentocentriste), ieșirea din labirintul a ceea ce am considerat a fi drept normă indiscutabilă, axiomatică, de la sine înțeleasă – liberalismul – reprezintă un efort mult mai dificil. Și asta în primul rând din cauza lipsei unui alt sistem de referință bine înțeles – liberalismul – reprezintă un efort mult mai dificil. Și asta în primul rând din cauza lipsei unui alt sistem de referință bine înțeles, care să permită contestarea actualului model dominant. Iar aici doar decriptarea semnificațiilor profunde ale fracturii ontologice catastrofale, provocate de ascensiunea Modernității pe scena istoriei, ne poate ajuta. În acest sens, anume francezii, cei care au fost supuși primii acestui experiment, ne pot fi de o utilitate majoră. Iar pentru omul de azi apelul la Tradiție este singura sursă de refacere a stării de normalitate organică.

De la un Joseph de Maistre și Charles Maurras, pârția ideologică spre Jean-Michel Vernochet este una directă. Și dacă cei doi gânditori francezi tradiționaliști de vârf au marcat profund secolele lor, fructificând până în prezent gândirea filosofică europeană axată pe valorile perene, avantajul autorului nostru este că el scrie azi și pentru cei de azi, într-un limbaj mult mai accesibil cititorului mai puțin avizat sau mai puțin pasionat de trecut. Prospețimea textului cuprins în acest volum, trimiterile la zi, ce vizează personaje și situații prezente în hărțile noastre mentale pline de evenimente politice curente, îi conferă o valoare cu totul aparte.

Depășind cu greu tentația unor citate largi din această carte, îl las pe cititor să o parcurgă el însuși, cu creionul în mână, pentru a descoperi lucruri care în mod cert vor deveni parte a felului personal de a vedea realitatea.

S-ar cuveni să aducem mulțumiri speciale tânărului nostru prieten de la Paris, editorului Antony Bonamy, care are curajul de a scoate de sub tipar la editura „Le retour aux sources” cărți ca cea pe care o prezentăm acum publicului cititor din Republica Moldova și România. Îmi face o deosebită plăcere să mărturisesc nu doar faptul că sunt un cititor fidel al lui Jean-Michel Vernochet, ci și că am onoarea să împărtășesc cu el o relație de prietenie cu totul aparte, așa cum e și firesc pentru doi oameni care se află pe aceeași undă de gândire.

13 aprilie 2018

Dorința ca motor al capitalismului tentației

*Prefață la ediția română a cărții
lui Hervé Juvin "Guvernarea dorinței"*

După ce anul trecut am oferit cititorului de limbă română penultima carte a prietenului nostru francez, scriitorul și expertul în economie Hervé Juvin, care poartă titlul „Zidul de Vest nu a căzut”, iată că acum aducem în atenția dumneavoastră ultima lucrare semnată de același autor, intitulată „Guvernarea dorinței”. Ambrele cărți au apărut la prestigioasa editură de la Paris „Gallimard”.

Punând în valoare impresionanta sa erudiție, talentul său literar de o noblețe și o eleganță stilistică atât de franțuzească, dar și bogata experiență internațională, autorul revine la subiectul care rămâne a fi unul central în opera sa din ultimii ani: efectele catastrofale, generate de noul tip de capitalism care s-a extins deja la scară planetară. Cartea de față este o pledoarie viguroasă contra a ceea ce s-a numit pe drept cuvânt neoliberalism radical sau capitalism al dezastrului.

Transformările dramatice, care au făcut ca lumea să deraieze de pe orbita normalității, depășind cele mai sumbre predicții, țin de afirmarea unei noi paradigme, cea a individului narcisic, sedus cu viclenie de către sirenele publicității și ale culturii de masă. Caracterizând profilul individului alienat de universul tentațiilor consumiste, la un moment dat autorul, parafrazând celebrul adagiu cartezian, exclamă: „Cumpăr, deci exist!”. Și continuă: „Cumpărăturile mele îmi spun – nu,

cumpărăturile mele sunt – identitatea mea. Afirmăția „Omul nu este decât ceea ce face” a lui Malraux a degradat în „Omul nu este decât ceea ce cumpără”.

De la curentul contra culturii anilor șaizeci, cu revoluția sexuală care a aruncat în aer orice idee de limite morale – rock, sex, drog! – și până la egolatria individului-rege de azi, cel desprins de orice legătură cu vreo formă de tradiție religioasă, culturală sau familială, autorul radiografiază nomadul hoinărind prin lume, scufundat în spațiul virtual în căutarea satisfacerii propriilor plăceri, în toată goliciunea lui deprimantă. „Un orb într-un tunel, iată consumatorul visător al liberalismului modern”, – spune Juvin.

Sistemul cămătăresc, singurul de referință, extinzându-se asupra politicului ce ajuns o unealtă docilă a economicului, a comercializat în egală măsură și celelalte domenii ale vieții. Totul a devenind calculabil, totul capătă expresie cantitativă, negustorul și bancherul reprezentând noile modele la care se aliniază lumea. Mai mult, viciul lăcomiei, al acumulării la infinit a bunurilor este prezentat de către noul cler laic drept o virtute de către. Cei care poartă mâneci de contabil și abacul bun de măsurat orice dau lecții de viață universal valabile. Patrie, Biserică, Familie, cultură, suveranitate, totul poate fi expus în cifre și vândut la un preț rezonabil, dacă nu cumva aceste valori, nemaifiind vandabile, sunt pur și simplu abandonate de către homo oeconomicus de azi. Asta pentru că, așa cum s-a spus deseori în cultura europeană, verbul a avea l-a subjugat definitiv pe a fi.

„Nu mai aveam decât un drum către fericire, drumul economiei – al satisfacției individuale, și ce strâmte! Eram infirmi de rațiunea de a trăi, mutilați de idealuri, paralizați de simțuri. Frumos rezultat

al laicismului republican și al liberal-socialismului care asigură sea, sex and sun pentru toți, ca să termine cât mai bine cu Franța”, – remarcă Juvin. Și într-adevăr, economismul sau primatul economicului domnește suveran asupra întregii societăți, monopolizează dezbaterile publice, fasonând în masă oameni cu identități artificiale, împrumutate din revistele glamour și producția cinematografică. Omologarea la celebrități rămâne singurul vis major al individului care se alimentează din dorință, aceasta fiind una eminentă materială și de nepotolit, asemeni unui stupefiant care, după ce își face efectul, îl secătuieste definitiv pe cel dependent de el. Și jocul sinucigaș cunoaște noi turații, cere doze tot mai mari, iar starea de beatitudine alternează cu cea de secătuire totală.

Cartea lui Hervé Juvin este una tragică, sobră și profund patriotică. Ca orice conștiință superioară, care își asumă din plin soarta propriului neam, fără de care nimic nu mai are rost, autorul își desfășoară discursul în numele unui scop extrem de practic: trezirea din starea de alienare colectivă a propriului popor, care, iată, se apropie cu un ritm din ce în ce mai vertiginos de momentul extincției definitive. Autorul știe prea bine că depistarea diagnosticului corect și descrierea lui pe înțelesul celui afectat de boală reprezintă însăși chezașia unui tratament reușit.

De remarcat o paralelă, scoasă în relief de către Juvin. El spune că eliberarea sexuală a mers mână în mână cu liberalismul financiar. Am putea spune și astfel. Dereglementarea ca proces de aruncare în aer a tuturor normelor legale, care înfrâneau excesele capitalismului, s-a desfășurat concomitent cu demontarea tuturor normelor morale și ruperea ultimelor zăgazuri ale decenței. Astfel, principiul „liberului schimb” s-a dovedit aplicabil atât în economie, cât și în raporturile dintre indivizii atomizați într-un univers lichefiat și inform. Orice urmă de autoritate a acelor instituții care făceau regula de-a lungul secolelor

– Biserica, Statul, Familia (tatăl, soțul ca factor ordonator), Școala a fost aneantizată, acestea fiind substituite de capitalismul tentației, al seducției, al goanei după plăceri, care a devenit singura rațiune de a fi a vagabondului solitar al marilor orașe.

Hervé Juvin simte cu o acuitate aparte faptul că la ora actuală acea peninsulă care s-a crezut la un moment dat lumea însăși, Europa, și care a extins la scară planetară propriul model considerat a fi culmea perfecțiunii, se apropie de sfârșitul unui ciclu istoric. Perioada de azi, pe care o numim și neoliberală, și postmodernistă, după ce a împins până la ultimele ei consecințe toate deraierile Modernității, a ajuns la epuizarea completă a propriului model. Iar acest popas istoric, acest interregnum, când suveranul liberalismului își dă duhul, iar noul suveran încă nu și-a dezvăluit numele, reprezintă un moment deschis creativității tuturor celor care au vocația să-și imagineze și să participe la conceptualizarea lumii de mâine, atunci când va încheia ireversibil ordinea mondială de după Ialta. Iată încă o idee expusă de autor:

„Vestea cea bună ce răsună deja în depărtare, al cărei mesager se apropie, este că s-a terminat cu călărețul singuratic din Occident. „The West” este cel care acum se alătură la „The Rest” în conștiința singularității sale, în afirmarea diversității legitime a popoarelor, în voința de a-și face istoria pentru sine și pentru ai săi – în libertatea politică, care este adevărata expresie a dorinței. Se apropie vremea „răsturnării lumii”. Descompunerea ordinilor tehnice, cum e Organizația Mondială a Comerțului, FMI, Banca Mondială, Uniunea Europeană, Tribunalul Penal Internațional etc. se accelerează sub toate loviturile dorinței politice și ale realismului național. S-a terminat cu Occidentul ca sfârșit al istoriei, cu sfârșit al politicului, și cu pilotarea automată a democrațiilor fără popor”.

Revin și cu această ocazie asupra ideii că astfel de lecturi sunt extrem de utile pentru cititorii din Republica Moldova și din România, deoarece ele pot avea darul scoaterii măcar a unora dintre noi din starea de letargie, care paralizează orice capacitate de analiză profundă și orice voință de a te opune dogmelor dominante. Bascularea noastră dinspre modelul comunist spre cel liberal, croirea mentalității noastre, a instituțiilor, a legilor și economiei după un model de import (pe care l-am crezut preț de un sfert de veac și perfect, și imuabil) și-a consumat toate drepturile la existență. Deprovincializarea noastră se impune ca o măsură indispensabilă pentru recăpătarea autonomiei de gândire, a dorinței de depășire a fazei de imitatori docili care practică suicidul colectiv cu mândria dementului jubilând în momentul când își taie craca de sub șezut.

Vremea entuziasmelor noastre naive, legate de accesarea în UE și NATO, vremea îndelungatei noastre adaptări la norma impusă de sus de către un Vest aservit plutocrației, care a substituit capitalismul producției cu cel al seducției, trebuie să rămână în trecut. Chiar dacă inerția de gândire mai domină discursul public al politicienilor de duzină și al servanților acestora din presa aliniată. Astăzi Europa profundă, Europa națiunilor, Europa creștină se răscoală împotriva Uniunii Europene. Așa cum se răsculase Europa de Est contra Uniunii Sovietice. Revolta Americii lui Trump contra globaliștilor își găsește o analogie și un precedent istoric în revolta rușilor contra comuniștilor. Gata, confuzia nu mai ține, rușii nu sunt una cu comuniștii, iar americanii nu sunt una cu globaliștii.

Îndemnul la renașterea patriotismului total, fără rezerve, plin de curaj și de spirit de sacrificiu este una dintre marile mize ale acestei cărți. Sfidând religia drepturilor omului și dogmele corectitudinii

politice, Hervé Juvin face niște afirmații tranșante de o claritate și o îndrăzneală cu totul aparte.

Și pentru a scandaliza definitiv cititorul obișnuit cu limbajul politic edulcorat, pacifist și tolerant, mai aducem un citat care definește crezul național al acestui înflăcărat patriot francez:

„Este demn să guverneze acel partid, acel candidat pentru care bătăliile nu vor fi niciodată prea multe, niciodată nu vor fi prea multe lovituri de dat și de încasat, niciodată morți prea mulți, atunci când independența națiunii este în joc. Ceea ce înseamnă că este demn să guverneze cel care este gata să ucidă sau să moară în bătălia națională, pentru a păstra Franța pentru francezi; și că sunt total și pe vecie francezi cei și cele pentru care Franța este rațiunea, în numele căreia înțeleg să ucidă sau să moară, prima, unica rațiune, fără de care nimic nu va mai avea vreodată același gust, nimic nu va fi cu adevărat posibil; cele și cei pentru care onoarea și fidelitatea înseamnă Franța”.

Vi se pare excesiv, nedemocratic, deplasat felul în care vede autorul obligația oricărui patriot de a-și servi Patria? Ca să vă formați o opinie mai bine fundamentată, vă invităm să parcurgeți această carte cu totul deosebită.

31 iulie 2018

O pledoarie pentru decolonizarea și regăsirea unității continentului European

Prefață la cartea în curs de apariție semnată de Ivan Blot „Europa Colonizată”

Cartea autorului francez Ivan Blot „*Europa Colonizată*” riscă să scandalizeze publicul obișnuit cu discursul proeuropean dominant, impregnat de mituri și miraje. Acest tip de discurs încă mai fascinează mulțimile în Estul nostru decomunizat printr-o liberalizare care a înlocuit un tip de orbire intelectuală cu altul, nu mai puțin pervers și nociv. Am decis să traducem întâi de toate lucrarea de față a acestui autor cu o operă vastă și consistentă din același motiv, care ghidează întreaga noastră activitate în cadrul proiectelor editoriale sub egida Universității Populare. Și anume, pentru a contribui la scoaterea societății noastre din starea de încântare în fața unui Occident prezentat mulțimilor ca expresie a Paradisului terestru și a aspirațiilor pline de optimism naiv.

Una dintre ideile de bază ale acestui gaullist de marcă este următoarea. **Situația actuală a Europei este produsul a două evenimente majore din secolul XX: prăbușirea celui de-al Treilea Reich în 1945 și destrămarea URSS în 1991.** Autorul amintește că în urma primului eveniment Europa și-a pierdut suveranitatea politică și militară, fiind colonizată de cele două mari puteri victorioase: SUA în Vest și URSS în Est. Și dacă experiența noastră de sub comunism nu lasă loc de îndoială asupra efectelor

tragice ale acestui regim impus din exterior țărilor saletizate, faptul că în partea occidentală a continentului nostru s-a produs o colonizare cu efecte deosebit de grave pentru interesele naționale și culturile popoarelor constrânse să imite modelul „fratelui mai mare” de dincolo de Ocean încă sună cumva strident pentru urechea esticilor convertiți la religia europenismului americanolatru.

Așadar, încadrăm cartea bunului nostru prieten de la Paris în atât de necesara terapie colectivă, care să ne ajute să recăpătăm capacitatea de a privi realitățile dintr-o perspectivă istorică și geopolitică largă, depășind interpretările fragmentare și paralizia spiritului critic. Colosala experiență politică și academică a lui Ivan Blot îi permite o abordare senină și explicită, fără echivocuri timide și eufemisme atenuante, a realităților din Franța de azi, din spațiul dominat de UE și din țările ex-comuniste. Desfigurarea identitară, desuveranizarea și alienarea spirituală a popoarelor europene este examinată de către autor atât prin prisma geniului politic a lui Charles de Gaulle, cât și prin optica filosofiei lui Martin Heidegger, dar și printr-o examinare minuțioasă a noului model de societate care s-a statornicit în ultimele decenii, cea a statului managerial și a capitalismului managerial, politicienii fiind înlocuiți de către experți, iar proprietarii - de către managerii obsedați de maximizarea câștigurilor pe termen scurt în detrimentul proprietarilor, al statelor și al angajaților.

Noua elită oligarhică, susține Ivan Blot, a golit democrația de orice sens prin ignorarea voinței populare și a distorsionat capitalismul clasic în favoarea unei cleptocrații nesățioase. Astfel, sistemul politic democratic, ca și sistemul economic capitalist, așa cum sunt ele studiate la școală sau propagate de *mainstream media*, nu mai au aproape nimic în comun cu viața reală. El arată cum

puterea politică și economică a fost uzurpată de către o elită străină în egală măsură atât de statele pe care le conduc, cât și de proprietățile pe care le administrează.

Pentru noi, esticii ieșiți de sub colonizarea sovietică și anexați colonizării occidentale, ideea despre **inversarea celor doi poli**, expusă răspicat de către autor, este extrem de necesară pentru înțelegerea exactă a manierei în care ne-am pomenit din nou în starea de vasalitate. **Dacă pe vremuri URSS reprezenta puterea care agresa în primul rând spiritual și cultural, iar apoi politic și economic spațiul nostru, astăzi, ajunși sub dominația unui Occident global, ne-am pomenit invadați de polul care a preluat în forme și mai perverse funcția nefastă a fostului imperiu comunist.** Dacă altă dată America era conservatoare și creștină, astăzi ea a devenit factorul cel mai dizolvant și mai nociv sub aspect religios și moral. Iar popoarele din Răsărit, Rusia, Polonia, Ungaria etc. au devenit apărătoarele tradiției, ale patriotismului, ale creștinismului și ale familiei. **Anume în Est rezistența față de acest nou tip de imperialism este cea mai puternică, și anume de aici, sugerează Ivan Blot, trebuie să se inspire la ora actuală popoarele Europei occidentale pentru a iniția o Reconquista la scară continentală.**

Hiperputerea planetară americană, care domină prin intermediul celor patru poli sau idoli, care sunt egoul, banii, masele și tehnica, exportând pretutindeni în lume o societate inumană și materialistă, este cea contra căreia își ridică vocea autorul. Anume față de acest tip de colonizare, ce impune economismul și utilitarismul, ce reduce persoana umană la o materie primă interșanjabilă, ne îndeamnă el să ne emancipăm. Și ca să nu persistăm în eroarea precum că noi, esticii, suntem cei care am ajuns sub stăpânirea unei clase politice

corupte și antinaționale doar din vina noastră, fiindcă nu am fost destul de consecvenți pentru a „implementa reformele” sugerate dinspre Washington, undeva, mai spre Vest existând țări-model spre care ar trebui să tindem prin imitație, vom la aduce în atenția cititorului o idee extrem de valoroasă expusă de autor. El ne atrage atenția că independența statelor (și aici e vorba de Franța în primul rând!) este subminată de către puterile de tip oligarhic, cele care au păstrat doar fațada democrației. Oligarhiile respective, care mențin sub control partidele politice, media, ONG-urile, sindicatele, dar întâi de toate puterea de stat, se inspiră și găsesc sprijin în străinătate. Asta pentru că aceste „pături superpuse”, cum s-ar exprima Eminescu, deseori sunt creaturile directe ale străinătății, prin sursele lor de finanțare, prin idealurile lor, prin cosmopolitismul lor și prin finalitatea filosofiei lor deznăscute. Remediul propus de către Blot pentru depășirea acestei stări de lucruri sufocante ține de revenirea la democrația directă, exemplul Elveției fiind cel care ar putea servi drept sursă de inspirație. Adică, la ceea ce este numit în politologia occidentală a ultimilor ani prin termenul „populism”, însă de această dată fără conotația lui depreciativă, ci dimpotrivă. Sensul pe care l-a căpătat această noțiune exprimă revolta popoarelor împotriva elitelor, fenomen ce cunoaște o dinamică de-a dreptul spectaculoasă.

De altfel, ideile-forțe ale cărții lui Ivan Blot au și devenit în ultimii ani elemente-cheie ale discursului public al populiștilor europeni: necesitatea de a reforma sau chiar de a dizolva Uniunea Europeană, de a renunța la euro ca monedă unică în favoarea valutelor naționale, de a respinge NATO sub hegemonia americană în favoarea unei noi organizații de apărare paneuropene, de a revedea principiile liberului schimb în favoarea unor politici economice protecționiste, de

a revedea acordurile impuse de ONU și UE în materie de acordare nelimitată a dreptului la azil. Tot aici autorul se înscrie pe aceeași linie de gândire, dar și de acțiune politică, atunci când vorbește despre urgența ce ține de supraviețuirea popoarelor europene, amenințate de dispariție ca urmare a doi factori majori complementari: imigrația de masă a unor populații diferite, ostile față de religia și cultura europeană, precum și prăbușirea demografică. Ambele fenomene sunt urmarea directă a politicii multiculturalismului, metisajului, corectitudinii politice și drepturilor omului, ridicate la rang de religie de către deținătorii discursului dominant și obligatoriu.

Iarna demografică în care s-a prăbușit Occidentul în ultimele decenii, amintește autorul, este urmarea afirmării corozive a Școlii de la Frankfurt, a marxismului cultural și a freudismului, care au pregătit „revoluția sexuală” a anilor șaizeci, aplicând o lovitură mortală instituției familiei. Și de această dată autorul, invocând multiple exemple, își îndeamnă compatrioții să-și îndrepte privirile spre Est, spre acele țări, care au întreprins măsuri substanțiale pe planul politicilor pro-familie.

Însă mai presus de orice Ivan Blot atrage atenția cititorilor asupra efectelor dezastruoase pe care le-a avut separarea Bisericii de Stat, secularizarea societăților prin impunerea unui laicism obligatoriu. Izgonirea Bisericii din spațiul public, din învățământ și marginalizarea ei în spațiul privat al fiecărui cetățean a produs un gol spiritual, care a fost substituit neîntârziat de falșii profeti ai laicității. Autorul sugerează la un moment dat, deși în trecut și fără a dezvolta ideea, că în timp ce religia a fost separată de stat, masoneria i-a luat locul, preluând de fapt controlul asupra politicului, culturii și educației.

Și cu toate că războiul nedeclarat al masoneriei contra creștinismului nu face obiectul volumului de față, această încheiere spirituală între

mărturisitorii lui Hristos și detractorii Lui poate fi lese desprinsă de către un lector avizat asupra mizelor Modernității, care au ieșit în vileag în mod izbitor mai ales pe parcursul ultimelor decenii. Din punct de vedere sociologic, ne atrage atenția Blot, religia, la fel ca și limba sau cultura, nu reprezintă un fenomen individual, ci unul colectiv, fiind legat de un anumit teritoriu. Credința religioasă ca element de prim ordin în crearea și menținerea unei identități colective, dar și ca premisă a renașterii spirituale prin recăpătarea legăturilor profunde cu straturile ancestrale ale popoarelor europene, este privită și ca factor singular de modelare a comportamentului uman. Altfel zis, autorul ne amintește bine cunoscutul adevăr că morala nu poate fi una autonomă, ci derivă din credința religioasă. Iar în lipsa acestui factor ordonator, dătător de sensuri superioare vieții, calea spre extincția popoarelor europene este una ireversibilă.

În fața valului migrator, pe care îl numește și „colonizare fizică” sau „colonizare prin populare”, Ivan Blot îndeamnă la o decolonizare intelectuală ca factor determinant pentru supraviețuirea popoarelor europene. El spune:

„Franța cunoaște de atunci o dublă colonizare: „de deasupra”, dacă putem spune așa, adică o colonizare efectuată de către Statele Unite și lumea anglo-saxonă, și „de dedesubt” (imigrarea în masă a persoanelor sărace și puțin calificate care colonizează progresiv zone întregi ale teritoriului). Oprirea celei de-a doua colonizări nu este posibilă decât prin înfrângerea colonizării „mentale” de deasupra, cea care ne interzice să reacționăm”.

Adică, respingea colonizării „de deasupra”, cea militară, politică, economică, culturală și spirituală, ca și rezistența în fața colonizării

„de dedesubt”, reclamă o emancipare a voinței politice de libertate autentică. „Însă pentru a ieși din starea de colonizare multiplă în care se află Europa, ne trebuie alte valori, necomerciale: sacrul, onoarea, valoarea personală, iubirea de frumos și de Patrie. Astăzi Europa are nevoie de o „reformă intelectuală și morală”, după cum spunea Renan”, - subliniază autorul.

Pe lângă cele două forme de colonizare, prin instrumente imperiale americane și prin invazia populațiilor musulmane, Ivan Blot ne mai atrage atenția asupra uneia, cea care face posibilă subminarea statului și dezagregarea corpului social al poporului băștinaș. Este vorba despre ceea ce el numește „colonizare internă”. El accentuează că este vorba despre o „colonizare internă din partea statului: oligarhia administrativă a colonizat țara în propriul beneficiu!”, aceasta sacrificând independența țării în favoarea hegemonului american. Dar oare nu în aceeași situație se află și societățile noastre postcomuniste?

Pledoaria lui Ivan Blot este una hotărâtă, categorică și chiar ireconciliabilă:

„Trebuie să demascăm oligarhia conducătoare care colaborează în realizarea lucrării colonizării națiunilor noastre europene. Această colonizare are loc de jos în sus (imigrarea săracilor) și de sus în jos (imperialismul superputerii americane ajutate de instrumentele sale, care sunt NATO sau Uniunea Europeană, așa cum funcționează ele astăzi)”.

Văzând o abordare atât de tranșantă, să ne întrebăm, câți oameni politici, câți intelectuali sau gazetari de la noi au curajul să se manifeste deschis cu un discurs împotriva curentului dominant, asumându-

și riscul nu de a fi eliminați fizic sau de a face pușcăria, ca pe vremea comuniștilor, ci ostracizați, stigmatizați și catalogați drept extremiști, radicalisau – horribile dictu! – filoruși? Din nefericire, puțini, foarte puțini.

Generația făuritorilor de istorie se pare că a rămas în trecut. Astăzi spațiul public este suprapopulat de către profitorii unor circumstanțe istorice sau geopolitice aducătoare de beneficii imediate, care oferă un lift social garantat. Tocmai de aceea autori ca Ivan Blot pot și trebuie să servească drept exemplu încurajator pentru depășirea stării de timiditate și de confort psihologic celor care mai răspund calificativului onorabil de bun patriot și bun creștin.

Iar fiindcă la ora actuală și probabil pentru încă mulți ani înainte Europa va avea pe ordinea zilei chestiunea invaziei musulmane și mai ales a măsurilor de luat, este demnă de reținut ideea vulnerabilității noastre în fața unui islamism radical și agresiv și lipsa unui remediu eficient contra acestuia.

„Trebuie oprită colonizarea demografică masivă de către populațiile musulmane, colonizare ce poate avea într-o bună zi consecințe politice grave. În fața islamismului, laicitatea este o sabie de lemn”.

Altfel spus, o Europă descreștinată, vlăguită de forța ei spirituală și anesteziată moral prin intermediul unor inginerii sociale, ce impun toleranța capitulară și indiferentismul religios, nu are nici o șansă de supraviețuire pe termen mediu, necum de dăinuire în istorie. Iar în cazul nostru lecția de patriotism viguros și de recatehizare ar mai avea o semnificație suplimentară. Și anume, depășirea sindromului de margine

de lume, deprovincializarea, angajarea plenară în marile dezbateri ale epocii, sfidarea dificultăților majore și cooperarea demnă cu oameni și organizații dinafara spațiului nostru, care ne sunt aliați naturali.

Toate acestea sunt posibile, ca întotdeauna în istorie, doar în măsura în care vom ști să **ne cunoaștem dușmanul. Anume aici este miza supremă a momentului actual: identificarea corectă și asumarea plenară a inamicului.** Mai mult, se impune nominalizarea lui directă și concretă, definirea clară a profilului său identitar, dar și a riscurilor fatale pe care le comportă neangajarea în această luptă pe viață și pe moarte. **Iar asta presupune abandonarea unei școli îndelungate de practicare a eufemismelor, a alegoriilor, atât de dragi în special intelectualilor lipsiți de caracter, care își ascund în spatele acestui stil esopic propria lașitate.**

Traducerea acestei cărți a prietenului nostru francez Ivan Blot pentru cititorul de limbă română este în egală măsură un elogiu adus tuturor intelectualilor angajați plenar, prin cărțile, articolele și conferințele lor publice, în apărarea identității creștine și a dreptului la o viață demnă a popoarelor continentului nostru.

2 august, 2018

Un manual de luptă în războiul cognitiv total

*Prefață la cartea în curs de apariție
a lui Lucien Cerise „Neuro-pirații.
Reflecții despre ingineria socială”*

Această carte a lui Lucien Cerise este prima tradusă în limba română. Ca, de altfel, și toate celelalte cărți apărute la Universitatea Populară și semnate de către prietenii noștri din Franța. Îmi face plăcere să le amintesc: **Jean Parvulesco** „*Putin și Eurasia*”, **Hervé Juvin** „*Zidul de Vest nu a căzut*”, **Jean-Michel Vernochet** „*Războiul civil rece. Teogonia republicană de la Robespierre la Macron*”, **Ivan Blot** „*Europa colonizată*”, **Valerie Bugault&Jean Remi** „*A ucide Plutocrația. Ghid practic pentru demontarea sistemului*”, **Youssef Hindi** „*Mistica laicității. Genealogia religiei republicane de la Junius Fray la Vincent Peillon*”, **Hervé Juvin** „*Guvernarea dorinței*”. Toate au fost editate timp de un an și toate țin de același curent de opinie, de același mod de abordare a realității, de aceeași atitudine față de marile provocări ale timpurilor pe care le trăim. Toți autorii, fără excepție, sunt francezi și fac parte din ceea ce se numește de câțiva ani buni *noua disidență occidentală*, care a izbucnit din plin în special după prăbușirea URSS.

Apariția acestor lucrări fundamentale este de o urgență acută nu doar pentru Franța, ci și pentru spațiul limbii române. Asta pentru că noi suntem afectați nu mai puțin de efectele nocive ale

unui Occident globalizat, distructiv și chiar genocidar. Capacitatea de pătrundere în esența unui sistem pervers, extrem de complex și multiform, cel asociat nu fără temei cu imperiul global american sau cu extensiunea lui regională, Uniunea Europeană, este blocată de întregul dispozitiv de luptă al oligarhiei mondiale, care reușește să impună un control cvasitotal al percepției popoarelor asupra realității.

Din această perspectivă cartea prietenului nostru Lucien Cerise face parte din arsenalul de luptă pe câmpul războiului cognitiv, cultural, ideologic, identitar și psihologic în plină desfășurare, ce cuprinde toate popoarele lumii fără excepție. Avertismentul lui Lucien Cerise „PATRIA ESTE ÎN PERICOL! TOATE PATRIILE SUNT ÎN PERICOL!” este nu doar unul perfect adevărat. El definește cât se poate de clar muchia de prăpastie, în care se rostogolește cu viteză crescândă întreaga umanitate.

Și ca orice război, cel în care este angajat și el fără rezerve cere mobilizare totală. Ca de fiecare dată în istorie, crainicii adevărului sunt puțini. Ei își asumă condiția de luptător pe frontul intelectual, având sentimentul răspunderii morale ce îi revine unei elite autentice de a-și ghida neamul spre ținta râvnită – eliberarea de sub jugul noului tip de imperialism extrateritorial. Lucien Cerise sfidează cu tărie toate limitările impuse de dictatura corectitudinii politice. El reușește să destructureze până la ultimul detaliu modul de funcționare al Sistemului: de la dimensiunea geopolitică, la cea militară, economică, culturală, educațională și mediatică. Miza acestui război total este una fără precedent în istoria umanității – extincția speciei umane.

Efortul unor cercetători ca Lucien Cerise merită apreciat nu doar pentru erudiția lor excepțională, care transcende orice abordare sectorială, parțială sau incompletă. A aduna laolaltă o realitate atât de

complexă și proteiformă, ce caută să-și mascheze adevărata ei esență sub o diversitate infinită de măști onorabile, poate doar cineva care a înțeles că numai depășirea limitelor profesionale inițiale și studierea tuturor domeniilor vieții umane îi poate oferi tabloul complet asupra lumii. Meritul lui este în primul rând acela de a-și asuma plenar vocația de combatant care știe bine cine îi este dușmanul și cât de puternic, perfid și periculos este acesta.

Așadar, una dintre sarcinile de prim ordin, asumate de către autor, este să definească inamicul. Asta pentru că ai șanse să învingi doar dacă știi bine că principiul „Cunoaște-ți dușmanul” stă la temelia oricărei victorii. Cine sunt neuro-pirații, cine caută să ne pirateze capacitatea de gândire, care sunt mizele acestora și nu în ultimul rând cum să le ripostăm, iată sarcina lucrării de față. Cum se realizează managementul percepțiilor și al comportamentelor, cum funcționează tehnicile de inginerie socială negativă, care sunt modalitățile de spargere prin efracție a codurilor noastre culturale, cum ne sunt dizolvate tradițiile, identitatea, limitele morale și atașamentele naturale față de Patrie și față de aproapele, toate acestea sunt deciptate într-o manieră pertinentă de către Lucien Cerise. Dar pentru a ne fortifica sau poate chiar a recăpăta capacitatea de a asimila aceste adevăruri zguduitoare, autorul ne invită să întreprindem cel puțin un prim act de voință, și anume să ieșim de sub raza armei de distrugere în masă care este televizorul.

„Pentru că suntem într-un război cultural, trebuie să avem grijă de igiena noastră mentală. La acest nivel, prioritatea absolută constă în a ne despărți definitiv de televizor, care rămâne pentru Putere principalul instrument de management al percepțiilor. În ce mă privește, nu mai am televizor de ani de zile, și asta îmi schimbă viața, deoarece nu mai

ești sub influența virtualizantă a imaginilor care te deposează de propria viață mentală. Fără televizor, îți recuperezi suveranitatea cognitivă, câștigi în „realism”, în capacitatea de a vedea lucrurile așa cum sunt, iar nu cum îți se spune să le vezi.”

Recunosc, pentru că sunt și eu unul dintre cei care au abandonat de ani de zile privitul televizorului, am fost fericit să descopăr printre prietenii din diverse țări pe care i-am câștigat în ultimii ani oameni la fel de ostili „tembelizorului”. Iată de ce prietenul meu francez, Lucien Cerise, îmi este drag și pentru respingerea TV care devastează capacitatea intelectuală, anihilează spiritul critic și lichiefiază orice șansă de exercițiu intelectual autonom și relevant. Insist asupra necesității stringente de a ne rupe de fascinația și seducția exercitată de instrumentele audiovizuale de control asupra minții, deoarece fără a ne distanța de acest tsunami cognitiv chiar nu avem cum să depășim condiția de „sclavi fericiți” (Ovidiu Hurduzeu). Fericiți, pentru că nu-și conștientizează condiția de sclavi. Sugestia autorului este perfect valabilă și pentru consumatorii de mass-media de la noi, mai ales pentru cei care au iluzia că urmărind un post TV aflat în opoziție față de guvernare, ar beneficia de informație de alternativă. Iluzii! O putem obține doar din sursele de informare „disidente”, site-urile și blogurile de pe Internet și, poate în primul rând, din cărțile care depășesc abordările strict profesionale.

Toate eforturile intelectualilor de vârf pe care îi frecventez și, iată, îi recomand cititorului de limbă română, de a scrie articole, cărți, de a ține conferințe publice nu urmăresc altceva decât să limpezească lucrurile în condițiile unei guvernări printr-un haos bine pus la punct, ca să folosesc o expresie atât de reușit aleasă de către Lucien Cerise. Noi, cei din spațiul ex-comunist, odată scăpați de dictatura în primul

rând cognitivă a vechiului regim, ne aflăm cumva într-o situație dezavantajoasă față de confrății noștri europeni de dincolo de fosta Cortină de Fier. Am crezut cu naivitate că noul regim capitalist, care s-a extins asupra noastră, este aducător de libertate, dreptate și demnitate, personală și națională. Dar după trei decenii de capitalism, am ajuns într-un dezastru economic, politic, cultural și întâi de toate axiologic mult mai grav decât cel din care am gustat sub sovietici. Inerția de gândire, confortul intelectual și lipsa de perspectivă încă ne împiedică pe mulți dintre noi să realizăm dimensiunile hăului în care am ajuns. Încă mai trăim cu iluzia că e suficient să dăm jos, prin alegeri, iar după caz, prin proteste de masă, o guvernare coruptă și incompetentă, și totul se va rezolva. Iar acest gen de naivitate ne joacă festa din plin.

Eurolatria e încă în plină vogă pe meleagurile noastre. Mesajul promovat de „noul cler” (experți, analiști, jurnaliști, politicieni și alți idioți utili ai Sistemului) despre un Occident prosper, o Uniune Europeană văzută ca stație terminus pentru reușita noastră, despre democrația liberală și economia de piață, care ar funcționa impecabil în Vest, își face efectul devastator. Orbecăim într-un sistem de referință fals și așteptăm mântuirea noastră terestră tocmai raportându-ne la parametrii impuși de către acesta.

Cartea „Neuro-pirații” mai are o virtute care poate fi de o maximă utilitate pentru cercetătorii fenomenului identitar din Republica Moldova. Autorul analizează cu minuțiozitate conceptul și practica a ceea ce se numește *conflict triunghiular*, adică tehnica de instrumentare a unor animozități ireconciliabile dintre diverse grupuri sociale cu diferențe identitare minore în scopul obținerii controlului asupra ambelor tabere beligerante. Jocul în conflictul triunghiular constă în ciocnirea celor două unghiuri de la baza triunghiului, dar cu păstrarea obligatorie

a anonimatului, a caracterului invizibil al unghiului de sus, care este adevăratul instigator, dar și beneficiar al acestui conflict. Altfel zis, cele două tabere sunt folosite în orb, războindu-se într-un conflict epuizant și steril, astfel permițându-i celui din vârful triumfiului să aplice vechiul principiu imperial „Desparte și stăpânește”. Autorul arată:

„Această „divizare a părții de jos” se sprijină mai ales pe ceea ce a reperat René Girard sub termenul de „rivalitate mimetică” sau „captură imaginară” în vocabularul lui Jacques Lacan. Este vorba de procesul de ascensiune la extreme și de crescendo a violenței ce cuprinde doi actori angajați într-un raport de forțe, mecanism de răzbunare și de vendetta perfect rezumat în legea Talionului: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”.

În cazul nostru ar fi vorba despre exacerbarea maladivă a obsesiilor și traumelor istorice deopotrivă în comunitatea românofonă și rusofonă prin alimentarea unor reprezentări catastrofale asupra unor perioade istorice. Uneia dintre părțile aflate în conflict atribuindu-se postura de victimă, celeilalte părți revenindu-i rolul de călău. Iar percepția narcisică a fiecăruia dintre părți asupra propriei identități face rolurile de călău-victimă intersanjabile. Astfel, sentimentul frustrării pentru nedreptățile reale sau imaginare se transformă în setea de revanșă prin anihilarea grupului asociat cu răul absolut. Acest procedeu de inginerie socială negativă se bucură de un succes major în Republica Moldova în virtutea rivalității – explicabile istoric, dar contraproductive și exploatare cu perversitate la ora actuală – dintre Rusia și România asupra teritoriului nostru. Așadar, rusofili, care sunt în mod obligatoriu românofobi, luptă de zor cu românofili prin definiție rusofobi, „moldoveniștii” se păruiesc la sânge cu unioniștii identitari și totul merge strună preț de trei decenii. Iar orice efort de informare asupra caracterului steril

al acestui interminabil război identitar întâmpină o agresivitate și opacitate totală. Cine profită de pe urma acestei ciomăgeli absurde a celor două tabere la fel de perdante? Este vorba despre două niveluri de actori mai mult sau mai puțin invizibili care câștigă.

Primul grup de actori este mai ușor de reperat. Aceștia sunt politicaștrii locali care se aciuează comod în una din cele două nișe electorale aducătoare de voturi: nișa adeptilor Rusiei și – automat și obligatoriu! – adversarii ai României și viceversa. Iar masă de manevră bună de manipulat se găsește câtă frunză și iarbă. Aici cu sforarii locali totul e clar.

Dar iată că de identificat sforarii externi, care sunt marii profitori de pe urma acestui joc sordid, deocamdată e mult mai dificil. Anume aceștia se plasează în unghiul de vârf al conflictului triunghiular, rămânând departe de privirile marelui public. Este vorba despre centrele de putere occidentale, care au trasat adânc pârția cu sens unic ce duce spre ruinarea noastră. Îi putem numi oligarhie planetară, corporatocrație, elită globală, mafie a bancherilor sau Marele Capital. Dar toate aceste nume pot părea abstracte și, în plus – terribile dictu! – adie a teorie a conspirației, iar civilizații de noi nu credem în așa ceva. Bine, atunci vom invoca titulaturile uneltelor acestei entități aparent nebuloase: SUA, ONU, UE, NATO, FMI, Banca Mondială, Organizația Mondială a Comerțului, Consiliul European, plus malefica mafie internațională pe nume „rețeaua Soros” etc. Anume aceste centre de putere au impus calapodul după care au fost fasonate la momentul respectiv societățile postcomuniste. Dogmele lor sunt păzite cu strășnicie, deoarece aplicarea acestora asupra popoarelor captive ale capitalului le asigură o dominație nestingherită. Vom enumera doar câteva dintre preceptele noului catehism ideologic: modelul economic neoliberal cu

respectarea obligatorie a principiului liberului schimb (libera circulație a capitalurilor, mărfurilor, serviciilor, dar și a forței de muncă), adică anihilarea capacității statului de a se proteja în fața invaziei gigantilor economici străini, menținerea Băncii Naționale sub control extern (sub pretextul că aceasta ar fi o entitate statală independentă față de autoritățile politice naționale), inocularea feminismului la scara reprezentării în structurile politice și de stat (drepturile femeii oprimate de bărbat, femeia reprezentând noul proletariat ce ar trebuie să rupă lanțurile falocrației), teoria de gen (cea care spune că sexul este un construct social artificial, prin urmare opțional), teoria toleranței față de așa-zisele „minorități sexuale”, politica de planificare a familiei (de fapt, un genocid planificat pentru reducerea populației), stimularea avorturilor etc.

Concluzia: atâta timp cât actorii politici interni rămân captivii unui sistem de referință impus drept normă din exterior, disputându-și întâietatea pentru ciolanul guvernării fără a ieși din schema trasată, prestidigitatorii nevăzuți din vârful unghiului pot fi siguri că principiul „Desparte și stăpânește” funcționează impecabil, iar colonia Moldova nu se abate de la calea spre abator.

Așadar, începutul emancipării noastre naționale va putea surveni doar atunci când vechile și stupidele clivaje politice și ideologice vor fi depășite, atunci când cei aflați într-un război fratricid se vor reconcilia și își vor ridica privirile spre vârful piramidei, depășind conflictul triumfiular. Putem spune și așa: reorientarea conflictului de la dimensiunea orizontală spre cea verticală, de la bază spre vârf, va reprezenta începutul drumului nostru spre cucerirea adevăratei suveranități. Să reținem că suveranitatea politică este condiționată de cea economică, însă ambele trebuie să fie precedate în mod obligatoriu

de redobândirea suveranității cognitive, adică a capacității de a raționa independent și în armonie cu realitatea, nu cu simulacrele acesteia. Cititorul dornic să aprofundeze înțelegerea subiectului descris mai sus ar putea studia mai cu aplecare capitolul V al cărții, intitulat „Ingenieria socială a conflictului identitar”.

Încă o dată, citez din cartea de față pentru a întări argumentele aduse mai sus:

„La polul opus, ingineria socială negativă constă în a produce violență sau cel puțin separatism, pofta de a se separa. Cum? Într-un prim moment, sprijinindu-se pe ceea ce Freud a numit „mici diferențe narcisice” pentru a le exacerba la maxim și pentru a le face insuportabile. Nici o societate nu este perfect omogenă, deci e de ajuns să i se repereze elementele eterogene pentru a le stimula, a le cultiva, a le amplifica, a le îngroșa. A rupe coexistența pașnică a oamenilor care se aseamănă, dar nu total, subliniind micile diferențe dintre ei, pentru a reuși constituirea de tabere tranșate, opuse și ireconciliabile”. Iată adevărata miză a conflictului identitar indus artificial în societatea noastră. Sau, mai simplu, când doi se bat, obligatoriu există un al treilea care câștigă de pe urma acestei pâruieli induse chiar de el.

Atunci când Lucien Cerise afirmă cu tărie că Patria lui, Franța, pentru a depăși statutul de colonie, trebuie să iasă imediat din Uniunea Europeană, din zona euro, din zona Schengen, din NATO și Organizația Mondială a Comerțului, să-și restabilească frontierele practicând un protecționism economic dur, un număr important de cititori ar putea trăi un adevărat șoc. Iar dacă e așa, atunci aș dori ca această carte să se înscrie în tratamentul numit „terapie de șoc”, atât de necesar societăților noastre debusolate și colonizate intelectual. Detabuizarea

acestor subiecte ține în cel mai direct mod de recăpătarea sănătății noastre mentale. Deprovincializarea noastră depinde de deschiderea spre lumea largă, de înarmarea cu o capacitate de analiză superioară, care să o depășească pe cea a liotei de nemernici din fauna politică și a mercenarilor acestora din presă.

Am râvnit acum trei decenii să scăpăm de comunism, pe care îl percepeam pe bună dreptate ca pe un blestem istoric. Astăzi a venit momentul să ne încadrăm activ în bătălia majoră împotriva globalismului. Sau, ca să utilizăm termenul preferat de francezi, împotriva mondialismului. În clipa în care vom însuși adevărul formulat expres de către autorul nostru că anume mondialismul, nu proastele guvernări ce se succed, este cauza primară a tuturor nenorocirilor noastre, vom simți și noi nevoia acută de a fi parte a acestui front planetar al noului val de decolonizare a popoarelor. Ruina economică în care ne-am pomenit, șomajul, exodul în masă al populației, dezastrul demografic, corupția, incapacitatea statului de a rezolva cele mai elementare probleme sociale și depravarea morală nu au alte cauze majore decât cele descrise în mod strălucit de către Lucien Cerise.

Cauza primară a tuturor relelor, subliniază autorul, este Capitalul. „Cum vine asta?”, – se va întreba cititorul. „Iar ne întoarcem la comunism?”. Nu. Autorul explică cu lux de amănunte că vechile sisteme politice și ideologice, care au dominat în secolul XX, au rămas în trecut. Nici comunism, nici nazism, nici fascism, dar nici capitalism. Asta e cheia! Lucien Cerise propune o abordare non-ideologică, realistă și de bun simț. *Orice organizare socială care ar avea măcar o valoare superioară Banului este mai bună decât capitalismul*, spune el. Dar oare nu tocmai asta ne exasperează? Oare nu banul face legea în toate sectoarele societății? Iar atunci când ne revoltăm contra oligarhiilor

apărute la noi după căderea comunismului, trebuie să înțelegem că afaceriștii care și-au acumulat averi astronomice de malurile Bâcului sau ale Dâmboviței nu sunt decât o emanație palidă a oligarhiei financiare globale. *A gândi global și a acționa local*, iată un alt principiu valoros pe care îl subliniază autorul.

Resuveranizarea tuturor țărilor, accentuează autorul, poate să se producă doar în urma practicării unui naționalism autentic, pe care îl numește „naționalism permacultural”. Nu voi dezvolta acest concept, îl veți găsi în carte. Doar țin să menționez că am avut plăcuta surpriză să găsesc în lucrarea de față ideea pe care personal le-am formulat în ultimii ani pentru Republica Moldova de nenumărate ori. Acest tip de naționalism nu are nimic în comun cu exclusivismul etnic. Este vorba de un naționalism care solidarizează, iar nu separă oamenii de diferite etnii sau limbi. Vorbim despre naționalismul economic, despre o protecție a propriului popor în fața unei deschideri excesive, care anulează orice șansă de supraviețuire pe termen mediu și lung a acestei colectivități.

Unul dintre meritele incontestabile ale cărții este și faptul că autorul nu se oprește doar la nivelul unei critici a actualei stări de lucruri. El oferă soluții practice de angajare în luptă. Așa cum spuneam, este o luptă de idei. Ea poate fi practică de oricine. Termenul utilizat în acest caz de către francezii din noua disidență este cel de *reinformare*. Adică, fiecare dintre noi poate contribui la dezintoxicarea celor din jurul nostru, la demascarea procedeelelor de manipulare în masă, la asanarea intelectuală a mediului în care trăim. Cum? Prin comunicarea directă cu cei din preajma noastră, prin utilizarea rețelelor de socializare, prin răspândirea informației despre acele portaluri cu texte și video care spun adevărul, prin lectura și popularizarea unor cărți ca cea de față.

Închei cu un citat din Lucien Cerise, care ar face cinste oricărui luptător, oricărui patriot, indiferent de locul și de momentul istoric în care sunt rostite aceste cuvine:

„Inamicul nostru trebuie să știe: ne vom bate. Ceea ce pică bine, deoarece ne place să ne batem, adorăm asta, este sensul vieții noastre, nu vom înceta niciodată, deoarece pacea ne plictisește. Lupta, *polemos*, înseamnă viață, așa cum spune Heraclit. În luptă simțim că trăim și că suntem fericiți. Perspectiva înfruntării ne umple de fericire, începem să surâdem, iar ochii ne strălucesc atunci când se apropie bătălia. Și nu suntem niciodată oboșiți, niciodată descurajați, și revenim întotdeauna la asalt, deoarece victoria nici nu este scopul, căci noi iubim lupta de dragul luptei și pentru că lupta în sine este recompensa noastră. Iată cum cei ce iubesc viața în calitatea ei de luptă devin de neînvinși și nu pot decât să câștige. Deoarece victoria constă în a te bate”.

Acum comparați aceste rânduri pline de energie, optimism și vigoare bărbătească cu poezia lui Radu Gyr „Îndemn la luptă”:

*„Învins nu ești atunci când sângeri,
Nici ochii când în lacrimi ți-s,
Adevăratele înfrângeri
Sunt renunțările la vis”.*

18 ianuarie 2019

Un tratat de filosofie creștină în era apostaziei universale

*Prefață la cartea lui Ilie Bădescu
„Noopolitica războiului nevăzut”*

*(ed. „Mica Valahie”, București, 2017) în curs
de apariție la Universitatea Populară*

La distanța de aproape trei decenii de la „descinderea” mea la București (decembrie 1989), după o lungă și tumultuoasă activitate politică, presărată, cum e și firesc, de suișuri și coborâșuri, înțeleg din ce în ce mai limpede că întâmplarea (care e manifestarea discretă a lui Dumnezeu în viața omului!) de atunci a avut rosturile unei pedagogii superioare. Atunci doar le intuiam, râvneam spre ele în elanul meu nestăvilat de recuperare a identității românești. Calea pe care pășisem încă din adolescență prin comunicarea cu bunica Alexandra și prin frecventarea *samizdatului românesc* din Basarabia înstrăinată își găsea, iată, o continuare miraculoasă, incredibilă, de contact nemijlocit cu lumea românească. Mulți ani la rând, atunci când devoram cu nesaț și totală stare de fascinație, în condițiile de semiclandestinitate de pe vremea sovieticilor, tot ce ținea de cultura română, în special din zona literaturii artistice, resimțeam o profundă durere interioară pentru faptul că nu voi ajunge niciodată să calc dincolo de zona interzisă, dincolo de Prut, în țara care exista mai mult ca un univers ideal, intangibil, decât ca o realitate. În acele vremuri România mi se arăta ca un tărâm râvnit, dar atât de îndepărtat, încât poți ajunge acolo doar în vis. Și iată, Dumnezeu a rânduit să ajung la București.

Odată cu scurgerea anilor, memoria mea decantează cu grijă toate întâmplările de atunci. Iar cele care rămân profund încrustate în minte, sunt legate de *oamenii pe care i-am întâlnit și cărțile pe care le-am găsit* acolo. Discuțiile pe care le-am purtat cu acei oameni mi s-au arătat peste ani ca fiind niște adevărate dialoguri inițiatice, de formare, de maturizare întru ale vieții. Printre cei pe care mi-a fost dat să îi cunosc atunci era și profesorul Ilie Bădescu, blândul și înțeleptul interlocutor al tinerilor Marian Munteanu și al celorlalți din jurul lui. Îl întâlneam când la sediul Mișcării pentru România de pe strada Scărlătescu 14, când la Biserica Sfântul Silvestru din strada Silvestru 36, unde mă adusese prietenul meu, pictorul iconar, editorul și scriitorul Sorin Dumitrescu (acolo părintele Constantin Galeriu aduna toată lamura elitei bucureștene), când la el acasă, într-un bloc de pe cheiul Dâmboviței, undeva în preajma Pieței Unirii. Aceste amintiri fugare despre vremurile zbuciumatei mele tinereți poate n-ar avea nici o relevanță într-un text de prefață la o lucrare, care merită comentarii ce s-ar ridica la înălțimea unei adevărate exegeze ce ar impune mai multă rigurozitate și mai puține accente subiective. Însă cu riscul de a încălca rigorile genului, las loc acestor note sentimentale care explică atașamentul meu cu totul aparte față de omul Ilie Bădescu și față de opera lui.

Ilie Bădescu este cel care, prin lucrările sale fundamentale și prin activitatea didactică, a readus după 1989 în mediul universitar românesc *sociologia noologică* (sau *noosociologia*, cu termenul lui **Werner Sombart**) și *geopolitica*, valorificând surse fundamentale din cultură universală și școală națională. Culmea creației sale științifice este teoria al cărei autor este, *noologia*, expusă în mai multe volume, inclusiv în cel pe care avem onoarea să îl prezentăm în aceste rânduri. Nu ne vom aventura în detalierea acestei științe totale, ce năzuiește să

integreze toate științele sub semnul Duhului Sfânt. Îl lăsăm pe cititor să pătrundă în tainele minunate ale acesteia, asta și pentru a se convinge de sterilitatea oricăror abordări fragmentare, pozitivistice ale realității. De altminteri, tentativa aceasta de restaurare a dimensiunii spirituale, duhovnicești în actul cunoașterii trece de frontierele Europei, fiind ilustrată deopotrivă în Rusia și în America înălăuntrul noului curent, pe care doi sociologi creștini americani, **Anthony Campolo** și **David A. Fraser**, l-au încadrat în ceea ce ei numesc „știința prin ochii credinței” (cartea lor are chiar acest titlu: „*Sociology Through the Eyes of Faith*”).

Noologia ca știință este conceptualizată de Ilie Bădescu din perspectivă adevărului revelat, fiind una prin excelență hristocentrisă. Splendoarea demersului academic al autorului stă în primul rând în articularea perfect armonioasă a învățăturilor Bisericii și a argumentelor științifice de ultimă oră din toate domeniile cunoașterii. Vechiul și Noul Testament, Patristica, folclorul ca depozitar al înțelepciunii ancestrale, Eminescu ca expresie supremă a gândirii și simțirii românești, Dostoievski, școala sociologică și antropologică occidentală, elita interbelică, toate acestea sunt răsplămădite în opera lui Bădescu, căpătând statutul unei teorii originale de anvergură mondială, care merită să fie făcută cunoscută și altor popoare.

De aici și elementele cheie ale teoriei domniei sale, *știința noologică* ce se ocupă de cercetarea ordinii spirituale a lumii, care face o distincție netă între *dat* și *dar* în cazul unui om, dar și al unui neam. În timp ce *datul* este unul conștientizat în mod obiectiv, *darul* divin se ascunde adânc în străfundurile unei persoane sau a unui popor. Acesta din urmă riscă să rămână nedescoperit, neconștientizat și deci nevalorificat doar din cauza unei nesimțiri sufletești, a unei infirmități spirituale,

care „îngroapă talantul” înainte chiar de îngroparea trupului celui care n-a mai reușit să se trezească din starea de somnambulism ce l-a însoțit de-a lungul serbedei și sterpei sale vieți. Și doar cei care își asumă viața ca pe o chemare, o misiune, care simt că urcușul spiritual merită orice efort și chiar sacrificiu, au parte de bucuria transformării *darului* dintr-o *latență sufletească, o potențialitate, o virtualitate* într-o *realitate manifestă*, de o splendoare duhovnicească și de o forță energetică rarissime. Anume lor li se adresează profesorul Bădescu, ei sunt receptorii mesajului emis de către el. Pasul lor este unul sigur, deoarece cel care a răsplămădit în opera sa întreaga istorie și cultură a propriului popor are căderea să-i călăuzească pe potecile de munte spre altitudinile cunoașterii superioare. Sau, în cuvintele lui **Radu Gyr**, ucenicii fideli care îl urmează pe Bădescu știu bine ținta finală a jnepilor: „*Sus ne-așteaptă vulturii în ciocuri/ Cu cununa spațiilor sfinte*”.

În condițiile unei apostazii și distorsiuni nemaiîntâlnite în lume, opera lui Ilie Bădescu vine, așadar, să contribuie la restabilirea – cel puțin în mintea omului - a ceea ce el numește *ordinea spirituală a lumii*. A pătrunde în profunzime esența mutațiilor care s-au produs în lumea europeană, devenită globală, de la Renaștere încoace, demonstrează Bădescu, le este îngăduit de Dumnezeu doar celor care știu cum să-și valorifice *darul* cu care Îi înzestrează pe fiecare din momentul dăruirii vieții. Calea spre cunoașterea și folosirea acestor daruri poate fi parcursă doar prin asumarea vieții ca proces creator, ca manifestare jertfelnică și de credință vie, adevărată, la puterea tipului ideal, doar de către cei care ajung la înălțimea *rațiunii mistice* (care ne cuprinde pe toți). Anume mistice, pentru că altminteri o rațiune autonomă, „dezvrăjită” (**Max Weber**) deusolează percepția asupra realității, mintea omului orbecăind între opacitate totală și improvizații intelectuale când prea

înguste, când puerile. Autorul vădește o abordare transdisciplinară, în sensul transcenderii cadrului strict al unor științe „autonome”, dar mai ales în sensul saltului de la viziunea orizontală, scientistă asupra lumii la una verticală, transcendentală. Așadar, aveți în față cartea unui gânditor creștin care crede cu tărie că actul cunoașterii se derulează în universul tainelor existenței umane ca lucrare teandrică, o adevărată *con-lucrare* a omului cu lucrarea divină.

Escaladarea operei lui Bădescu nu este un exercițiu facil. Vocația lui este să scrie cu un scop bine definit: contribuția la formarea elitei naționale. Teoria elitelor îmbrățișată de către autor este antipodul miturilor egalitariste, de masificare a unei populații reduse la instinctele ei primare și seduse de sirenele societății de consum, de spectacolul imund al capitalismului dorințelor, de „viața lichidă” (**Zygmunt Bauman**), din care a dispărut orice idee de ierarhie, de valori perene, de principii imuabile. Bădescu reconstituie cu tenacitate ordinea firească a lucrurilor, restabilind scara valorică ce permite recăpătarea unei optici coerente asupra vieții. Sobrietatea discursului său nu vizează vulgul declasat prin ingineriile sociale ale globaliștilor, nu țintește precariatul nomad al capitalismului financiarizat, sansfrontierist și corporatist, ci acea minoritate care poate și trebuie să-și valorifice darul lui Dumnezeu de slujitori ai neamului. Anume această disponibilitate nativă este vizată de către cărturarul român de seamă Ilie Bădescu.

Așadar, prin demersul său academic Bădescu urmărește să trezească la viață germenii adesea neconștientizați din străfundurile sufletești. Și aici pilda semănătorului, adusă de Iisus Hristos, este cât se poate de potrivită. Urmând cuvântul Dumnezeului întrupat, dascălul Ilie Bădescu știe bine că „*sămânța semănată în pământ bun este cel care aude cuvântul și-l înțelege*” (Matei, 13:23). O astfel de pedagogie

cere o putere sufletească și o dedicație care pot deveni permanente de-a lungul întregii vieți doar în cazurile binecuvântate ale celor care își aburcă în spate greaua și dulcea sarcină a apostolatului național. Așadar, nici un efort, nici un sacrificiu nu este prea mare pentru servirea adevărului prin semănarea lui în solul roditor al celor puțini care au urechi de auzit și ochi de văzut. Răsplata pentru munca fără istov, deseori întâmpinată cu ingratitudine ori superficialitate, trădare sau hulă, este cea pe care Mântuitorul o rostește într-o altă pildă, cea a nunții împărătești: „*Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși*” (Matei, 22:14).

Și dacă opera lui Ilie Bădescu este destul de bine cunoscută în mediul academic din România, îndrăznim să spunem că necesitatea studierii ei dincoace de Prut este poate și mai mare. Și iată de ce. Vorba e că dacă în dreapta Prutului căderea comunismului a produs doar un singur soi de aculturație, și anume cea care a survenit ca urmare a invaziei culturii de masă occidentale și a fascinației față de Vest, până la occidentomanie, aici, în Republica Moldova societatea suferă de o dublă aculturație, de un dublu complex de inferioritate față de alte spații și straturi culturale, pe care le consideră superioare culturii autohtone. Pe lângă occidentolatria indusă metodic în ultimele trei decenii (obsesia integrării europene înțelese în formula ei neoliberală și globalistă), mai persistă vechea raportare subalternă față de subcultura sovieto-rusă (și față de colosul geopolitic asociat cu aceasta!), care are prea puțin în comun cu o cunoaștere profundă a excepționalului fenomen cultural și spiritual rusesc, în schimb a preluat toate ticurile și inhibările induse în mentalul colectiv pe vremea dominației sovietice.

Prin urmare, revenirea la normalitate reclamă depășirea a ceea ce francezii numesc *la haine de soi*, adică ura de sine, disprețul față de propria identitate colectivă, numit pe bună dreptate și schizofrenie

identitară. Nu este cazul să dezvoltăm aici ideea cum anume, prin ce tehnici sofisticate este indusă această desconsiderare până la autoanihilare și negare de sine. Doar ținem să subliniem că volumul de față poate exercita o influență fundamentală asupra procesului de decomplexare, de înțelegere a adevăratei anverguri a culturii românești, de asumare *firească* și *fiască* a propriei identități. În acest context, sunt demne de reținut comentariile autorului pe marginea războiului împotriva „Mioriței”, ca și împotriva lui Eminescu, dar și cele despre eforturile deșarte de agresare a tuturor reperelor axiologice naționale, precum și despre așa-numită „demitizare” a istoriei românilor.

În scrierile sale, *eminescologul* Ilie Bădescu este prin excelență și *eminescian*, ca de altfel întreaga constelație de nume de referință apărute în cultura română *după* și *pe urmele* celui pe care profesorul de la București îl numește atât de frumos și de adevărat: **dreptul Eminescu**. Și ca orice autor de valoare, Bădescu își are propriii săi detractori. Altfel nici nu putea fi. Adevărul, potrivit căruia valoarea autentică a unui autor poate fi apreciată și după numărul de denigratori, care îl însoțesc cu fidelitate de-a lungul întregii sale vieți, se confirmă în cazul domniei sale cu prisosință.

Vasta sa operă științifică, dar și de repunere în circulație a marilor valori naționale, merită studii exegetice de amploare, mult mai temeinice decât aceste rânduri. Și totuși, aș dori să amintesc aici despre o carte cu totul specială, lectura căreia este în măsură să redea adevărata dimensiune a ceea ce regretatul său prieten și coleg de generație, criticul literar **Mihai Ungheanu** numea „*Holocaustul culturii române*” (a se vedea lucrarea cu același titlul). Vorba e că cei doi intelectuali de vârf au coordonat apariția în anul 2000 la editura „Pro-Humanitate” a celor două volume intitulate „*Enciclopedia valorilor reprimare*”.

Războiul împotriva culturii române (1944-1999)”. Alcătuită cu ajutorul unor tineri colaboratori, această carte arată principiile direc-toare care au ghidat și operat decimarea culturii române în epoca dominației Kominternului, ideile, conceptele, lucrările și personalitățile supuse represiunii de către regimul de ocupație, dar și dezvăluie cum aceleași rețele au supraviețuit, continuându-și activitatea malefică după căderea comunismului. Considerăm că această carte, elaborată prin strădaniile lui Ilie Bădescu și Mihai Ungheanu, care a apărut la vremea respectivă într-un tiraj limitat, ar trebui să reprezinte prima urgență editorială aici, la Chișinău. De ea ar putea beneficia atât cei care se ocupă de cultura română la modul profesionist (în instituțiile de învățământ, ca și în cele științifice), cât și toți cei pasionați de valo-rile autentice ale culturii naționale.

În legătură cu opera lui Bădescu aș mai dori să fac o remarcă. Cu toată admirația pentru prietenii mei francezi, pe care îi frecventez și îi editez cu insistență în ultimii ani, trebuie să recunosc: Bădescu îi întrece net prin viziunea lui profund spiritualistă, creștin-ortodoxă, semn sigur că efectul devastator al Modernității (cu extensiunea ei postmodernă) a afectat mai puțin spațiul răsăritean decât pe cel occidental. Efectul deformativ al capitalismului liberal și maladia pozitivismului imanentist au lovit mult mai puternic societățile Europei de Vest decât a afectat experimentul comunist spațiul Europei de Est. Dintre autorii de vârf, aflați la aceeași înălțime a cunoașterii, care s-au afirmat în spațiul francofon în ultimele decenii (cel puțin, cei pe care îi cunosc nemijlocit), doar doi se ridică nivelul staturii lui Ilie Bădescu, și anume **Jean Parvulesco** și **părintele Jean Boboc**. Și deloc întâmplător, ambii autori sunt români. Opera lor e scrisă în franceză doar ca urmare a întâmplărilor tragice din secolul trecut, care au determinat traversarea de către aceștia a aceluia *mit al frontierei soteriologice*, cum o numește

atât de plastic autorul, afirmarea lor producându-se nu la București, ci la Paris. Eu au trecut dincolo de Cortina de Fier cu tot cu zestrea lor ancestrală, care s-a accentuat și mai mult ca urmare a părăsirii fizice, nu și spirituale, a locurilor natale. Înrudirea ideatică a celor trei gânditori spiritualiști confirmă o dată în plus puterea geniului românesc și caracterul universal al gândirii „romanității orientale”, această sinteză unică a Ortodoxiei și latinității.

În această ordine de idei urgența traducerii operei lui Bădescu în limbi de circulație internațională ar trebui să constituie o prioritate a instituțiilor cu o asemenea menire în Statul Român, a capitalului românesc (atâta cât a mai rămas după colonizarea țării). Asta pentru că ea face parte din arsenalul de luptă în războiul cognitiv total împotriva culturii morții și a apostaziei universale, fiind o piesă de rezistență în efortul colectiv de reținere, de încetinire, de frânare a prăbușirii lumii sub loviturile „tainei fărădelegii”.

Cartea de față întreprinde o analiză detaliată a fenomenului globalismului sub toate aspectele acestuia, de la originile sale istorice și intelectuale până la efectele devastatoare, care atrag într-o prăbușire apocaliptică întreaga omenire, afectând la fel de grav atât planul spiritual și cultural, cât și cel economic. Și de această dată autorul își desfășoară argumentația inspirându-se din Sfânta Scriptură, din învățăturile Sfinților Părinți ai Bisericii, dar și din autori occidentali de marcă aflați pe o poziție critică față de modelul globalismului deșănțat, promovat de așa-numitele elite mondiale, care se trag direct din oficinile oculte ce au inspirat pretinsul Secol al Luminilor și așa-zisa Revoluție Franceză. Printre economiștii de talie mondială invocați de Ilie Bădescu este și celebrului autor american, laureatul Premiului

Nobel pentru economie **Joseph Stiglitz**, și militanta canadiană, antiglobalista **Naomi Klein** cu faimoasa ei lucrare „*Doctrina socului. Nașterea capitalismului dezastrelor*”. Nu lipsește nici numele lui **Immanuel Wallerstein**, politolog, istoriograf și sociolog american, teoria căruia ne permite o mai bună înțelegere a rolului de *periferie* atribuit țărilor ex-comuniste de către *centrul* care coagulează întreaga forță economico-financiară a lumii, astfel încât cauzele prăbușirii social-economice, politice, demografice și morale a Estului postcomunist ies la suprafață cu o izbitoare claritate.

Însă Ilie Bădescu se ridică și de această dată de-asupra unor soluții de ordin geopolitic, diplomatic și strategic, ce s-ar cantona strict în dimensiunea pragmatic-materialistă sau *plată* (ca să împrumutăm un termen de la un cunoscut apologet al globalismului, Thomas L. Friedman). Autorul este convins că reorganizarea arhitecturii geopolitice globale, care ar urmări să încropească noi poli strategici fără recursul la sursa supremă, nu va putea reprezenta o soluție salvatoare în fața actualei ofensive imperialiste planetare cu o încărcătură malefică uriașă. El vede soluția prin revenirea la primatul spiritului, prin miza pe pronia divină, într-un cuvânt prin recunoașterea rolului hotărâtor al „brațului lui Dumnezeu în istorie”. Altminteri, miza doar pe forța militară, economică sau tehnologică nu face decât să împingă omenirea în aceeași cursă a antropocentrismului autosuficient și opac, din care nu poate izvorî nimic altceva decât mândrie deșartă, generată de iluzia atotputerniciei, și eșecuri uriașe de felul celui al nesăbuiților ziditori ai Turnului Babel, numit de către autor „turnul trufiei”. Adică, orice alianță dintre state sau grupuri de state are sorți de izbândă și poate fi durabilă doar dacă aceasta se întemeiază pe alianța sinceră și fidelă cu Dumnezeu.

...

Îi aduc alese mulțumiri doamnei **Mariana Heroiu**, conducătoarea editurii de la București „*Mica Valahie*”, de care mă leagă o prietenie lungă cât o viață de om, pentru bunăvoința de a acorda Universității Populare de la Chișinău dreptul de edita cartea de față, apărută inițial anume la această editură în 2017. Ca, de altfel, și alte lucrări ale domnului Ilie Bădescu, alături de un șir impresionant cărți de referință ale istoriei și culturii românești.

...

Acum, când a ajuns la pragul deplinei maturități și afirmări a operei domniei sale, după o lungă și pilduitoare muncă, am putea spune cu tărie că Ilie Bădescu s-ar învrednici din plin de cuvintele prea cuviosului său duhovnic de altă dată, Părintele Constantin Galeriu, pe care l-am auzit într-o duminică binecuvântată spunând despre cineva de pe amvonul bisericii Sfântul Silvestru cu nesfârșită dragoste cele mai frumoase cuvinte de laudă și prețuire: „Acesta e cu adevărat un bun creștin și un bun român”. Pedagogia națională, practică cu o totală dăruire de sine de-a lungul întregii vieți, merită din plin o astfel de apreciere.

Chișinău,
februarie, 2019

Vocația de a contesta hegemonul: O contribuție românească împotriva imperiului global american

Prefață la versiunea engleză a cărții

*„Planurile Americii pentru hegemonia globală”
de Calistrat M. Atudorei în curs de apariție*

La ora actuală, după treizeci de ani de la înfrângerea URSS și a întregului „lagăr socialist” în Războiul Rece, care a fost urmată de colonizarea mentală, politică, militară și economică a taberei învinșilor, a scrie despre imperialismul american înseamnă a-ți asuma în mod conștient o serie întreagă de riscuri. Mai ales în condițiile în care, spre deosebire de alte zone geografice asociate Lumii a Treia (Africa, Asia, America Latină), care au acumulat destulă experiență istorică pentru a-și cunoaște opresorii, spațiul ex-comunist din Europa de Est este încă puternic dominat de miturile propagandistice ale puterii ocupante. Astfel, a te poziționa contra curentului este riscant deoarece noul tip de totalitarism, aparent mai „dulce” decât cele rămase deja în trecut, îi sancționează fără drept de apel pe contestatorii săi. Stigmatizarea și ostracizarea acestora de către șleahta de mercenari ai forței hegemonice cu pretenții de formatori de opinie, de experți și onegiști care formează noul cler este garantată. În aceste condiții, puținele voci care îndrăznesc să se ridice în toată statura în fața puhoiului propagandistic atât de perfid și multiform al expansionismului american merită toată prețuirea. Pentru că anume acestea își asumă misiunea de a-și trezi comunitatea din starea de fascinație, de paralizie intelectuală și volitivă, invitând-o la recăpătarea spiritului critic.

Anume un astfel de efort îl întreprinde autorul român Calistrat M. Atudorei. Într-o Românie devastată moral și economic, vasalizată politic și militar, în care cei care suferă cumplit efectele unei nemiloase dominații străine continuă să-și venereze agresorii, întârziind să decodeze adevăratele cauze ale catastrofei în care s-au pomenit, cartea de față se constituie într-un adevărat ghid de circulație prin istoria și actualitatea hegemonismului american. O astfel de sarcină nu este deloc facilă dacă e să ținem seama de faptul că, după deceniile de spălare a creierilor sub regimul comunist, au survenit alte câteva decenii de îndoctrinare mult mai perfidă, una neoliberală, globalistă, neoconservatoare. Și dacă sub fostul regim comunist pentru popoarele dominate de imperiul sovietic soarele răsărea de la Moscova, sub actualul regim al „capitalismului dezastrelor” (Naomi Klein) națiunilor colonizate de către imperiul american li se spune că astrul dătător de viață urcă pe cer de la Washington.

Contrastul dintre „Imperiului Răului”, asociat cu defuncta URSS, și „Benevolent Empire”, întruchipat de SUA aflate în zenitul puterii sale planetare, fiind speculat din plin de rețelele de influență occidentale, încă se mai bucură de o audiență largă în spațiul ex-comunist. Și asta pentru că teroarea istoriei a fost atât de dureroasă pentru est-europeni, încât mulți dintre aceștia nici până azi n-au observat că li se propune să respingă un imperiu mort de-a binelea în favoarea altuia, viu, care își arogă, la fel ca și antipodul său dispărut, funcțiile mântuitoare ale unui nou paradis terestru.

Calistrat M. Atudorei face parte din tabăra minoritară a adevăratei elite naționale, cea care formează noua disidență în raport guvernarea din exterior și unelte acesteia din interior. Având funcția unei adevărate terapii pentru maladiile colective de ordin intelectual ce au afectat atât de grav societatea românească, studiul autorului nostru se întemeiază

pe o vastă documentare, studii cu caracter istoric și geopolitic, documente oficiale desecretizate, declarații ale unor demnitari de prim rang etc. Odată cu parcurgerea atentă a acestei lucrări elaborate cu o rigurozitate exemplară, orice doritor care se va apleca asupra surselor citate s-ar putea alege cu o bibliotecă întreagă de cărți care vizează istoria expansionismului singurei hiperputeri planetare la scară mondială.

Astfel, povestea exceptionalismului american, a esenței sale imperialiste - de la Manifest Destiny, și Doctrina Monroe până la intervențiile militare în toate colțurile lumii, de la operațiuni secrete prin intermediul CIA sau NATO precum rețeaua Gladio din perioada Războiului Rece până la extinderea blocului Nord-Atlantic spre Est și la invaziile militare în Afganistan, Iran, Libia și Siria, de la sinistrul eveniment din 9 septembrie 2001 (numit și „operațiune sub drapel străin”) până la insistențele obsesive ale lui Trump de a pretexta invadarea Iranului, de la parteneriatul dintre Israel și SUA (care par a fi mai curând satelitul primului) până la războaiele economice cu Rusia, Europa sau China - este expusă într-o manieră care nu lasă loc de dubii și interpretări.

Abundența materialului factologic prezentat cu îndemânare de acest cercetător care stăpânește solid subiectul abordat te scutește de alunecarea spre niște aprecieri arbitrare. Aici nu este vorba despre impresii sau opinii superficiale, ci de un lanț perfect articulat de dovezi și argumente imbatabile. Adică este vorba despre o carte cu funcții de antidot indispensabil pentru depășirea stării de admirație idolatră induse de către cultura de masă de producție americană.

Inițiativa domnului Calistrat M. Atudorei de a-și traduce cartea în limba engleză este extrem de binevenită. Asta pentru că domnia sa este

perfect conștient de nevoia de a se include plenar în marea dezbatere la scară globală asupra cauzelor unor dezechilibre economice și sociale catastrofale, care afectează majoritatea absolută a țărilor lumii, ca, de altfel, și o largă majoritate a cetățenilor din țările Occidentului reduși la condiția de precariat de către rechinii fundamentalismului de piață. Aici principiul „cunoaște-ți dușmanul”, aplicat cu precădere în arta războiului, este cel care motivează întregul efort al autorului nostru dornic să contribuie la limpezirea rolului nefast al stăpânilor discursului și ai mijloacelor de acțiune globală.

Atunci când se referă la hegemonia mondială a SUA, autorul subliniază că de fapt prima victimă a unei astfel de politici este însuși poporul american ajuns captivul unor centre de putere mai mult sau mai puțin oculte (numite în cele mai diverse feluri: oligarhia globală, complexul militar-industrial, elita financiar-bancară etc.), centre care au uzurpat puterea reală în stat și au transformat sistemul politic democratic într-un simulacru pentru uzul maselor supuse unor sofisticate inginerii sociale.

Calistrat M. Atudorei arată că SUA ca imperiu cu pretenții de supremație globală absolută tinde să-și impună dominația atât prin intermediul unor războaie non-militare – culturale, ideologice, mediatică, economice -, cât și cu ajutorul unor invazii militare directe de reprimare a regimurilor și popoarelor nesupuse. Operând cu o argumentație solidă, autorul scoate în vileag faptul că planurile de subjugare a întregii lumi nu sunt nici recente și nici nu țin de preferințele unor inși care ajung în funcția de președinți ai SUA. La o analiză mai profundă așa-numiții stăpâni ai Casei Albe se dovedesc a fi niște simple manechine în mâinile sforarilor din spatele cortinei. A se vedea în acest sens, de pildă, cazul actualului președinte al SUA Donald

Trump, care și-a abandonat întreaga retorică electorală, fiind fasonat de către „Deep State” pe linia servirii intereselor acestei nebuloase atotputernice în detrimentul poporului american și a păcii în lume.

Iar pentru a nu lăsa cititorul, care e supus unui bombardament mediatic permanent, cu impresia precum că excesele politicii externe americane ar fi apanajul accidental al unui Trump, Obama sau Bush, Calistrat M. Atudorei se ocupă cu meticulozitate de istoria politică a SUA în baza unor surse incontestabile. Iată doar câteva dintre cele mai cunoscute intervenții militare ale SUA întreprinse pe parcursul Războiului Rece, analizate de către autor: Coreea de Nord (1950-1953), Iran (1953), Vietnam (1955-1975), Laos (1964-1973), Cuba (anii '60-'80), Nicaragua (anii '80), Irak (1991).

Însă dacă războaiele de agresiune enumerate mai sus, fiind relativ mai recente sub aspect istoric, ar putea fi cunoscute cel puțin la nivel sumar cititorilor, expunerea prezentată de autor pe o durată de timp mult mai îndelungată va reprezenta în mod cert o noutate absolută pentru foarte mulți dintre ei. Iată un citat din carte, extras din capitolul CONCLUZII, care se referă la intervențiile militare americane pe parcursul a peste 200 de ani. Sursa la care apelează autorul este prestigiosul cotidian american „National Interest” din 10 decembrie 2017, articolul fiind semnat de către Monica Duffy Toft și intitulat „De ce America este dependentă de intervențiile străine?” (<https://nationalinterest.org/feature/why-america-addicted-foreign-interventions-23582>). Este vorba despre niște statistici grupate pe câteva perioade de câte 50 de ani, cifrele fiind preluate dintr-o analiză publicată în octombrie 2017 de către Serviciul de cercetare al Congresului american:

„Între 1800 și 1849 au fost 39 de intervenții militare. Între 1850 și 1899 SUA au invadat militar alte state de 47 ori. În perioada 1900-1949 (fără a lua în considerare operațiunile din cele două războaie mondiale) au fost documentate alte 69 agresiuni militare demarate de SUA. Din 1950 până în 1999 au fost 111. Iar din 2000 până în 2017, deci doar în 17 ani, Statele Unite au atacat alte țări de 126 de ori. De asemenea, raportul arată și că de la încheierea Războiului Rece SUA s-au angajat în mai multe războaie ca niciodată înainte: 188 de intervenții militare prin care au atacat alte state”.

Prin urmare, orice țară care ar manifesta un minim dezacord față de zelul șoimilor americani de a domina lumea ar putea deveni oricând ținta unui atac militar direct în interminabila lor cruciadă numită mai nou „regime change wars” (războaie de schimbare a unor regimuri). Desigur, cu excepția puterilor nucleare care par a fi ceva mai în siguranță decât celelalte state. De aici și tendința mai multor țări, remarcată de către autor, de a depăși prin eforturi comune ceea ce după dispariția URSS a fost numit „momentul unipolar” și de a reaseza ordinea internațională pe temelia principiului multipolarității. Vor reuși oare țările din Europa Occidentală, reduse după cel de-al Doilea Război Mondial la rolul de satelit docil al SUA prin intermediul unor organizații precum NATO și UE, să-și recapete suveranitatea politico-militară, economică, dar și civilizațională? Dar țările din Europa Centrală și de Est care au alunecat pe pantă dulce de la statutul de colonii ale URSS la cel de colonii ale unui Vest corporatocratic avându-și cartierul general la Washington? Vor reuși oare acestea să scape din îmbrățișarea sufocantă a noului „Imperiu al Răului absolut”? Autorul nostru nu dă răspunsuri la aceste întrebări. Dânsul nici nu și-a propus așa ceva. Dar meritul lui incontestabil constă în realizarea unei foarte profunde și metodice cercetări a actualei stări de lucruri la scară

planetară. Ceea ce e vital pentru căutarea unor căi realiste de redresare a acestei nesuferite stări de lucruri.

Autorul acestor rânduri a avut privilegiul să apuce sfârșitul lamentabil al groaznicului imperiu comunist. Acum treizeci de ani și mai bine puțini erau cei care își imaginau că o stare de lucruri care părea încremenită pentru vecie poate să se facă praf într-un răstimp foarte scurt. Totul părea imuabil, opac, sordid și iremediabil. La început puțini au fost cei care au îndrăznit să se ridice deschis contra regimului. Aceștia păreau a fi de-a dreptul niște nesăbuiți. Și la ora actuală cei care, asemeni lui Calistrat M. Atudorei, se revoltă și demască esența hidoasă a noului tip de totalitarism par și ei rupți de realitate. Faptul că lumea este una americanocentrică pentru că altfel nici nu poate fi pare o certitudine axiomatică. La fel ca și rolul de binefăcător planetar pe care și-l atribuie SUA. Deși nu e vorba decât de un fals indus cu abilitate în mentalul colectiv al popoarelor.

Parcurgând cu atenție cartea de față, îl vom vedea pe Unchiul Sam, altă dată simpatic, apărând în toată hidoșenia sa. Astfel, această lectură reprezintă un exercițiu necesar pentru dreapta înțelegere a lucrurilor. Iar optica noastră, deformată în ultimele decenii de întregul arsenal de persuasiune și seducție americană, are toate șansele să se limpezească.

22 iulie 2019

Onoarea de a fi non-aliniat sau Starea de disidență ca necesitate morală

*Prefață la ediția română a cărții
lui Pierre-Antoine Plaquevent
„SOROS și societatea deschisă.
Metapolitica globalismului”*

Începem acest cuvânt introductiv cu precizarea că întregul nostru efort editorial, mediatic și academic, pe care îl facem cu obstinație de-a lungul anilor, în pofida tuturor evidențelor că ne confruntăm cu un inamic infinit mai puternic, este rodul unei dureroase neliniști pentru starea de letargie și chiar de imbecilitate colectivă, în care ne-a fost împinsă societatea în ultimii treizeci de ani de către stăpânii discursului dominant. Universitatea Populară, care inițial și-a concentrat eforturile pe cursuri de formare a tinerilor, s-a reprofilat în ultimii ani în special pe activități editoriale. Toți, dar absolut toți autorii noștri se înscriu în șirul onorabil al noii disidențe, care se opune unui anumit tip imperialism fără precedent în istorie, practicat la scară globală de către o elită perversă, rapace și demonizată.

Bunul nostru prieten Pierre-Antoine Plaquevent, care întreprinde această strălucită și atât de actuală investigație metapolitică, face parte din pleiada unor cercetători francezi de vocație, aflați în floarea vârstei, care s-au dedicat din plin decriptării esenței regimului sub care zace Patria lor, Franța, ajunsă astăzi în pragul extincției rapide și irevocabile. Acești războinici, care s-au ridicat cu pana lor de dragul

renașterii Europei, au devenit o *rara avis* într-un univers al opacității generalizate. Într-un Occident demasculinizat, aplatizat, împins în îmbrățișarea dulce a capitalismului seducției, dorinței și confortului, ce mortifică orice capacitate de exercițiu intelectual autonom și anihilează însăși ideea de asumare a riscului de dragul unor valori superioare, adevărații bărbați reprezintă singura speranță de renaștere spirituală și politică a acestei părți a lumii cu funcții cu totul aparte în concertul civilizațiilor lumii.

Pierre-Antoine Plaquevent este un **analist politic, expert în putere diplomatică și războaie informatice, și coordonatorul site-ului *www.les-non-alignés.fr***. El face parte din familia de militanți numiți și suveraniști europeni. În accepția lor, statul-națiune, devenit principala țintă a oculte globaliste care râvnește instaurarea unui guvern mondial, este principala stavilă, ultima rețută în fața ofensivei acesteia.

Nu mă pot abține să nu-i pomenesc aici măcar pe câțiva dintre autorii acestei generații strălucite, din care face parte și Pierre-Antoine: **Lucien Cerise, Pierre Hillard, Valerie Bugault, Youssef Hindi**. I-am publicat la Universitatea Populară, iar alții încă urmează să apară în versiunea română. Iar dacă am amintit de câțiva dintre intelectualii de vârf de la Paris din zona non-aliniaților, a militanților din mediul academic din generația mai tânără, mă văd obligat să menționez și câțiva autori, pe care i-am putea înscrie printre precursorii direcți ai acestora. **Jean Parvulesco (de origine română), Guillaume Faye, Alain de Benoist, Robert Steuckers, Michel Geoffroy, Jean-Claude Michéa, Ivan Blot, părintele Jean Boboc (de origine română), Jean-Michel Vernochet, Philippe de Villiers, Hervé Juvin, Marion Sigaut, Philippe Beneton, Chantal Delsol**

și, desigur, infatigabilul disident, sociologul și scriitorul care poartă toate etichetările posibile lansate de către nomenclatura corectitudinii politice, **Alain Soral**. I-am enumerat aici pe autorii de primă mărime ai Franței de azi fără vreo pretenție de ierarhizare, ci în speranța că cititorii acestor rânduri le vor căuta cărțile.

Pentru a schița sumar profilul identitar al acestui șir de autori extrem de diverși și originali, și totuși având puncte de rezistență comune în viziunea lor asupra lumii, ar fi de remarcat faptul că este vorba despre un curent de gândire, care își are originea în reacția față de ruptura produsă în spațiul occidental prin așa-zisul „Iluminism” și pretinsa Revoluție Franceză. Adică, făcând apel la celebrul titlu al lucrării lui Julius Evola, am putea susține că ei reprezintă „Revolta împotriva lumii moderne”. Această școală de gândire tradiționalistă, conservatoare, antiliberală și anticapitalistă ar fi putea fi caracterizată pe scurt astfel.

Ei se pronunță împotriva:

- subordonării politicului de către economie sau, altfel zis, a reducerii actului guvernării la o simplă *gubernanță*, aflată la cheremul expertocrației, iar a colectivităților umane organice - la o simplă aglutinare de atomi în cadrul „societății de piață”;
- dominației SUA asupra Europei (partea de Vest a căreia a fost vasalizată după cel de-al Doilea Război Mondial);
- NATO ca structură desuetă care și-a pierdut rostul după încheierea Războiului Rece și dispariția Pactului de la Varșovia, aflată la cheremul hegemonismului american;
- supremației euroburocrațiilor de la Bruxelles asupra statelor naționale, considerând că UE este un proiect antieuropean,

antinațional și anticreștin, care anihilează suveranitatea statelor membre;

- „momentului unipolar” survenit după căderea URSS, care urmează să fie substituit cu o nouă ordine a relațiilor internaționale – cea multipolară;
- monedei unice EURO (care aduce grave prejudicii economice tuturor statelor membre în favoarea mafiei financiare globaliste) și pentru revenirea la moneda națională ca element fundamental al independenței economice;
- eliminării banilor lichizi și a cipizării populației sub pretextul comodității pentru cetățeni, care de fapt urmăresc instaurarea unui control total asupra populației de pe glob;
- banului ca măsură a tuturor lucrurilor, a tehnocapitalismului, numit și turbo-capitalism sau capitalism al dezastrelor, cuvântul-cheie fiind *capitalismul* ca rău în sine;
- împotriva liber-schimbismului, a nomadizării popoarelor, capitalurilor, bunurilor și serviciilor în cadrul unui sistem globalist hiperliberal;
- împotriva societății de consum, a individualismului, a liberalismului filozofic, politic și economic etc.

Acești intelectuali francezi de seamă sunt de cele mai multe ori militanți activi pentru ceea ce s-a numit *Frexit*, după modelul Brexit, deoarece, în opinia lor, UE este imposibil de reformat. Aici similitudinea se impune de la sine: așa cum Gorbaciov devenise ridicol în anii Perestroika, tot agitând sloganul „*O Uniune reformată, un partid reformat!*” (în timp ce imperiul sovietic își dădea duhul), la fel de comici sunt și eurofanaticii care agită drapelul perenității UE.

În trecut fie spus, deloc întâmplător exponenții ambelor generații ale disidenței franceze sunt și printre cele mai reprezentative voci pe care le întrunește anual Forul de la Chișinău, o platformă de discuții internațională, care devine tot mai vizibilă în o serie întreagă a țărilor lumii. Așa, de exemplu, discursul lui Pierre-Antoine Plaquevent, ținut în cadrul acestui for la 21 septembrie 2019, s-a intitulat „*Multipolaritatea și societatea deschisă: realismul geopolitic versus utopia cosmopolitică. Pluriversum vs universum*”, un text de referință care merită să fie studiat cu atenție (<https://flux.md/stiri/chisinau-forum-iii-pierre-antoine-plaquevent-discurs-video>).

Așadar, cartea lui Pierre-Antoine Plaquevent reprezintă o sinteză a originilor intelectuale ale „fenomenului Soros”, a instrumentelor lui de acumulare a unor resurse financiare astronomice și de extindere la scară globală a tentaculelor sale. Numele sinistrului George Soros este astăzi pe buzele tuturor. Cu el se confruntă președintele SUA Donald Trump, cu el se bate premierul ungar Viktor Orbán, pe el îl anatimizează liderul panafricanist Kemi Seba (<https://www.facebook.com/watch/?v=10155199656817082>), pe el îl vizează în textele sale filosoful rus Aleksandr Dughin, el este ținta criticilor liderului de opinie georgian Levan Vasadze, pe el îl ia în răspăr cunoscutul politician și activist civic armean David Șahnazarean. Pretutindeni în lume, unde mai vibrează spiritul de rezistență în fața acestui tăvălug globalist, oamenii politici și jurnaliști onești, activiștii civici și autorii din zona științelor socio-umane îl privesc pe George Soros ca pe inamicul public numărul unu.

Caracteristica de bază a „doctrinei Soros”, ca și, de altfel, a imperialismului american în ansamblu, se reduce la înșelătorie. Și anume, sunt avansate niște intenții bune, precum drepturile omului, democrație, justiție și celelalte elemente din seria miturilor fondatoare

ale Occidentului pentru a adormi vigilența publicului și a-i obține consimțământul în realizarea propriilor planuri deopotrivă perfide și perverse. De fapt, nimic nou în acest sens. Orice război, chiar și unul nedeclarat și non-militar ca cel purtat de Soros, își are propriile reguli. Oare nu spunea chinezul antic Sun Tzu că „*întreaga artă a războiului este bazată pe înșelătorie*”? Deci, s-au schimbat doar mijloacele, nu și scopurile unui război. Ele se reduc la voința de cucerire a unui popor pentru exercitarea dominației asupra acestuia în beneficiul învingătorilor.

În România s-a scris și se mai scrie destul de frecvent despre rețelele de influență și servanții din sectorul neguvernamental și din fauna politică ai acestui vârf de lance al unor forțe oculte care apar rar de tot în vizorul publicului. De altfel, lucrarea de față conține un capitol întreg dedicat României. În Republica Moldova, însă, se pare că doar politologul Bogdan Tîrdea s-a ocupat la modul serios de decriptarea tuturor încrângăturilor din zona expertocrației și a mediacrației sorosiste, această liotă de lăcuste grantofage care sufocă spațiul public prin omniprezența lor cu efect paralizant. Altfel zis, ignoranța marelui public la capitolul războai cognitive, *mind control*, inginerii sociale și alte instrumente de fasonare a „gândirii unice” este una de-a dreptul alarmantă. Tocmai de aceea efortul nostru de traducere și de editare a cărții de față vizează „dezvrăjirea” cititorilor, scoaterea lor din magia discursului dominant și readucerea la condiția interpretării profunde și complexe a realității.

Orice țară în care Fundația Soros, Open Society Institute, Institutul de Politici Publice și orice altă organizație finanțată din sursele acestui magnat și ale altora ca el (structuri private, de stat sau internaționale) reprezintă de fapt niște rețele în care sunt recrutați mercenari de elită, plătiți copios pentru a exercita o influență copleșitoare asupra

mentalului colectiv. Astfel încât orice țară care respinge activitatea pe teritoriul său a acestei caracatițe criminale este o țară independentă. În acest sens, chiar și SUA, patria adoptivă a lui Soros, nu este de fapt decât o semi-colonie, un stat captiv controlat de cleptocrația ascunsă în vizuinile „statului profund” (*deep state*), cu o democrație decorativă aflată la cheremul stăpânilor marelui capital.

Așadar, la ora actuală emanciparea oricărei țări necesită în mod obligatoriu izgonirea acestor trupe de ocupație non-militară care aduc daune infinit mai mari decât ar putea-o aduce o prezență militară străină clasică. Și aici tot liderul maghiar Viktor Orban este campionul și exemplul demn de urmat. Anume el și echipa lui l-a pus pe fugă pe magnatul de origine maghiară Soros și pledează deschis de la tribunele internaționale împotriva acestui nou tip de agresiune împotriva popoarelor, de corupere a elitelor politice și de impunere a unei agende publice de-a dreptul catastrofale.

În Republica Moldova, însă, rețelele Soros continuă să conducă balul vieții publice. Și asta în primul rând pentru că realizarea majoră a acestei cohorte de lachei ai capitalului străin este că au reușit să-și păstreze masca de onorabilitate, de elevație intelectuală și chiar de superioritate indiscutabilă în raport cu oricine altcineva din mediul politic sau al comentariului politic. Marele public nici nu-i vede ca pe o echipă bine sudată, deoarece aceștia își distribuie în mod subtil rolurile și se pitesc în spatele unei puzderii de titulaturi sonore de ONG-uri cu scopuri declarat nobile, caritabile și de maximă utilitate socială. Anume ei sunt cei care dau note la purtare politicianilor, ei sunt cei care monitorizează alegerile și tot ei truchează sondajele în campaniile electorale pentru a favoriza proiectele politice ale marionetelor Occidentului.

Seară de seară, an de an, cu metodă și meticulozitate, aceste curve de lux ale marelui capital occidental populează masiv canalele TV, vrăjind telespectatorii cu aceeași poveste nesfârșită, care până la urmă reușește să inoculeze o anumită percepție asupra realității ce devine de-a dreptul axiomatică. Iar starea de fascinație a telespectatorilor anulează orice urmă de rațiune autonomă, ceea ce reprezintă tocmai solul fertil pentru practicarea acestui tip de neo-șamanism europeanist.

În acest război cognitiv total are șansa de câștig doar cel care este conștient de faptul că se află în starea de război, fiind ținta inamicului din spatele ecranelor TV. Însă dată fiind ignoranța cvasitotală a marelui public, agresorul domină nestingherit câmpul de luptă, transformând în „idioți utili” marea masă a populației. În aceste condiții, când procesul de uniformizare prin spălare pe creieri și dresaj sistematic al actorilor politici a afectat integral spectrul politic, viața publică arată ca o vânzoleală a unor gândaci în borcan. Nu mai contează cine câștigă și cine pierde alegerile. Ceea ce contează cu adevărat este ca aceste roțițe insignifiante ale Sistemului să rămână în limitele liniei de demarcație care stabilesc ȧrcul vieții politice ale unei țări.

Așadar, Soros este exponentul unei entități, a unui grup financiar și totodată dispozitiv de luptă care a căpătat în ultimele decenii numele generic de corporație. Pornind de la titlul celebrului volum „*Corporațiile conduc lumea*” (1994), semnat de americanul David C. Korten, ar fi cazul să subliniem faptul că avem de a face aici cu un subiect non-statal care depășește cu mult forța de influență a oricărui stat, cu un actor internațional având o pondere incredibilă și o capacitate de corupere uriașă în cadrul unor organizații precum ONU sau UE. Ultimele două structuri internaționale au fost numite pe bună dreptate, de la tribunele oficiale, de către premierul maghiar Viktor Orban „cele mai corupte instituții de pe glob”.

De-a lungul câtorva decenii acest gangster al capitalismului speculativ a reușit să aplice lovituri zdrobitoare economiei unei serii întregi de țări – de la Marea Britanie până la Malaysia - prin operațiuni financiare sofisticate care l-au plasat în topul celor mai bogați miliardari de pe glob. Așadar, Soros este printre figurile emblematice ale *banksterilor* care a profitat pe seama dereglementării neoliberale ce a anihilat suveranitatea economică a statelor.

Să trecem în revistă doar câteva dintre elementele-cheie ale ideologiei și acțiunilor promovate de Soros și acoliții săi pretutindeni în lume:

- „Societatea deschisă” ca și concept-cheie preluat de la mentorul său Karl Popper semnifică pentru Soros moartea statelor-națiune și dizolvarea acestora într-un cazan de topire (*melting pot*) al tuturor popoarelor, civilizațiilor, culturilor și religiilor în cadrul unui Guvern Mondial;
- În relațiile internaționale poziția lui Soros este solidară cu cea a complexului militar-industrial american, cu CIA și celelalte servicii secrete, promovând hegemonia americană absolută într-o lume unipolară, intervențiile armate sub pretexte umanitare, războaiele de schimbare de regim („*regime change wars*”);
- Distribuția rolurilor în geopolitica globală este în alb-negru: rolurile pozitive îi sunt rezervate Occidentului colectiv (SUA, NATO, UE) și, parțial, țărilor reduse la starea de vasalitate care își acceptă obediența ca pe un dar suprem și, respectiv, cele negative le sunt atribuite țărilor care nu vor să-și sacrifice suveranitatea pe altarul globalismului (Rusia, China, Iran, Siria);
- În economie sunt promovate – în mod solidar cu FMI, BM, OMC, UE și alte unelte ale corporatocrației - dogmele neoliberale (așa-

numitul *Consens de la Washington* sau școala lui Milton Friedman): dereglementarea, liberul schimb, financiarizarea economiei, limitarea la maximum a competențelor guvernelor naționale (*small government*), neadmiterea controlului din partea autorităților naționale asupra băncilor centrale (impunerea în constituții a pretensei independente a Băncii Naționale), acceptarea creditărilor externe ca pe o binefacere din partea unor „parteneri de dezvoltare” (numele de cod al colonizatorilor economici);

- În politică primul element este uniformizarea percepțiilor asupra fenomenului economic în baza parametrilor dogmelor neoliberale descrise mai sus. În acest caz nu mai contează numele liderilor sau ale partidelor care guvernează țara: aceștia oricum vor promova orbește politicile colonialismului economic și jocul mării finanțe internaționale. Tot aici acceptarea ideii, potrivit căreia tot ce îi convine Americii este benefic și pentru țara ta.
- În sfera războiului cognitiv caracatița Soros țintește, printre altele, inocularea ideii, potrivit căreia democrația liberală, cu votul universal, cu individualismul, cu lăcomia și obsesia îmbogățirii ca principale virtuți ale capitalismului, cu drepturilor omului ca religie de stat reprezintă modelul sacrosanct, indiscutabil și peren („*Nu există alternativă*”, cum spunea Margaret Thatcher - «*There is no alternative*».)
- Caracterul secular al statului sau principiul laicității („mistica laicității”, după formula lui Youssef Hindi) este adus la o exacerbare maximă, prigoana împotriva Bisericii devenind ocupația predilectă a bandelor de mercenari din „societatea civilă” în complicitate cu cei din media coruptă. „Religia republicanismului”, izvorâtă din așa-zisa Revoluție Franceză, face parte și ea din dogmele obligatorii ale acestui tip de societate cu pretenții de universalitate;

- Obsesia de a șterge toate trăsăturile ale identității colective a popoarelor prin provocarea crizei migranților; de fapt este vorba despre planul de dezlocuire a populației băștinașe europene (deci, un adevărat etnocid non-violent) în favoarea unor populații alogene care ar forma precariatul docil și manevrabil al marelui capital („*le Grand Remplacement*”);
- Esența malefică a acestui tsunami civilizațional se mai desprinde din următoarele direcții prioritare de acțiune nefastă: sinuciderea asistată sau eutanasia, stimularea avorturilor, legalizarea drogurilor, instituirea poliției juvenile (scoaterea copiilor de sub ascultarea părinților, conflictualizarea relațiilor dintre aceștia în favoarea „societății deschise” care preia rolul de educator), feminismul ca ideologie de ostilizare a relațiilor dintre bărbați și femei, teoria de gen care pretinde că sexul nu ar fi un dat nativ, ci o chestiune de opțiune personală, homosexualitatea, „căsătoriile gay”, procrearea artificială și, în definitiv, transumanismul.

Așadar, în acest război duhovnicesc total fiecare trebuie să facă alegerea sa în cunoștință de cauză. Iar autorul nostru este perfect conștient de faptul că o interpretare dintr-o perspectivă strict pozitivistă ar limita sau deforma înțelegerea obiectului cercetării sale. Tocmai de aceea el recurge la o lectură spiritualistă, metapolitică, apropiată de conceptul de teologie politică a lui Carl Schmitt. Astfel, viziunea creștină permite descoperirea caracterului inversat al „societății deschise”, prin urmare esența ei prin definiție satanică, antitetică în raport cu creația divină.

La un moment dat fiecare dintre noi trebuie să opteze, să aleagă dacă merge de-a dreapta ori de-a stânga Adevărului în această încleștare de dimensiuni de-a dreptul apocaliptice. Căci zice Mântuitorul: „*Nimeni*

nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona”. (Matei 6:24).

Adică, pentru a putea decipta cu ușurință esența malefică a uneltirilor viclene ale unui personaj ca Soros, omul trebuie să posede un sistem de referință limpede, solid și chiar imuabil – viziunea creștină și, mai larg, religioasă asupra lumii. Numai acesta îi permite să interpreteze realitatea în baza unei grile de lectură ce presupune asumarea de norme stabile, care fac parte din identitatea noastră profundă. Asta pentru că mintea debransată de la sursa superioară a luminii divine, a adevăratei cunoașteri mistice va rămâne întotdeauna în zona aproximativului și a erorii iremediabile.

Și așa cum trăim într-o epocă din care transcendentul este izgonit, cei mai mulți dintre noi se pomenesc a fi total vulnerabili în fața ofensivei „societății deschise”. Într-o lume căzută în imanent și inundată de relativism totul se lichefiază, se dizolvă, se șterge: tradiții, ierarhii, sisteme morale, identități colective, atașamente durabile, apartenențe la grupuri precum familia, neamul, religia, la un anume teritoriu (spațiul sacru al strămoșilor). Anume în aceste condiții *virusul mortal Soros* își găsește un mediu prielnic pentru răspândire la scara întregii lumi. Iar țările care încearcă să îi reziste sunt trecute în categoria unor „societăți închise”, „rogue state”, unde strategul Soros caută să-și întindă plasa pentru o nouă „revoltă populară pașnică împotriva dictaturii și pentru democrație”.

În acest sens „fenomenul Soros” poate fi considerat drept un final logic al căderii în Modernitate ca revoluție antropologică radicală. Astăzi omul din centrul universului filosofilor antropocetriști capătă

chipul hidos al lui Soros, care parcă e decupat din capriciile lui Goya sau din tenebrele de coșmar ale Tartarului, populate cu pocitanii înfiorătoare. Masca funestă a acestuia face parte dintr-un portret de grup al gerontocrației bancare internaționale, care se vrea a fi un Guvern Mondial, adunat în cluburi de elită demonică precum Comisia Trilaterală, Clubul Bildelberg, Forumul Economic Anual de la Davos etc.

Efortul întreprins de Pierre-Antoine Plaquevent merită toată prețuirea. Ea vădește un spirit de cruciat angajat profund în lupta cu „taina fărădelegii”. Un bărbat pentru care aventura luptei împotriva răului acestei lumi reprezintă însuși rostul existenței. Iar această carte este ca o armă, o spadă care spintecă întunericul, făcând loc pentru țâșnirea luminii.

6 decembrie 2019

BUCUREȘTI-CHIȘINĂU: DRAGOSTE, CONFUZIE ȘI JOCURI PERFIDE

Acest capitol cuprinde câteva texte care pot scandaliza cititorul din România, ca și pe cel din Republica Moldova, dacă ultimul are ceva carte și, firește, sensibilitate românească. Cauza unei astfel de precepții este ușor de înțeles. În virtutea unor circumstanțe istorice tragice, conștiința publică românească a fost atât de traumatizată de înstrăinarea Basarabiei, încât recuperarea ei apare ca un act firesc de înlăturare a unei nedreptăți istorice și de triumf al adevărului. Dar asta câtuși de puțin nu înseamnă că ar trebui să devenim victimele unui naționalism oniric și paseist, lăsându-ne atrași în tot felul de capcane geopolitice, întinse de către artizanii exacerbarii unor conflicte de frontieră pe motivul unor vechi dispute istorice. În acest context, studierea istoriei imperiului britanic ar fi extrem de instructivă pentru înțelegerea felului în care sunt alimentate unele conflicte de frontieră, religioase sau etnice în o serie de "locuri fierbinți" de pe glob, dar și în spațiul ex-comunist (fosta Iugoslavie, Ucraina etc.).

Ceea ce refuză cu obstinație exemplară o anume parte a practicantilor discursului românesc în raport cu Republica Moldova, e adecvarea la realitățile zilei de azi, depășirea unor abordări ce oscilează între jelanii romanțioase și revendicări puerile. În loc de capacitate de analiză

*profundă și complexă a realității, sare în ochi o anchi-
lozare intelectuală fudulă, care tratează cu dispreț orice
schimbare ce a suvernit "pe teren" de-a lungul vremurilor
de viețuire aparte a oamenilor de același neam, care s-au
pomenit în state diferite.*

*Cu o Românie redusă la condiția de vasal docil al unui
Occident rapace, pervers și degradat, incapabilă să-și con-
troleze propria economie, să-și apere cultura, istoria și
Biserica, cu o Republică Moldova colonizată civilizațional
dinspre Vest și țintuită militar dinspre Est, trasă în două
părți diametral opuse, agitarea unui discurs contondent
și strident este tocmai ceea ce ne lipsea. Cu o Românie, a
cărei unitate teritorială e deja sub semnul întrebării, cu o
Republică Moldova care n-a reușit niciodată să și-o refacă,
după treizeci de ani de experiență în condiții istorice cu
totul diferite de cele anterioare, ar cam fi cazul să vină și
vremea înțeleptirii. Personal sunt convins că închistarea
în vechile tipare, dialogul "de la balcon", iluzia deținerii
adevărului absolut, integral și imuabil aduce doar daune.
Iar textele de mai jos nu urmăresc altceva decât inițierea
unui dialog necesar, care ar putea conduce în timp spre
o serie de clarificări necesare și poate chiar de redefiniri
a unor concepte ce vizează chestiunea națională din per-
spectiva noilor realități de început de mileniu.*

Centenarul ca prilej de parodiare a Istoriei

Anul 2018 vine prin părțile noastre cu o notă distinctă în perceperea istoriei și în încercarea de a o rescrie.

Nu mai știu care deștept de dincoace sau de dincolo de Prut a emis ineptia, potrivit căreia de vreme ce acum o sută de ani s-a produs Marea Unire, de oare noi, iștia de azi, bravii bărbați ai neamului, n-am putea repeta isprava respectivă cu prilejul aniversării? Se pare, însă, că cel care i-a făcut publicitate maximă este nimeni altul decât infractorul politic nr.1 al României post-decembriste, campionul prejudiciilor economice și al înșelăciunilor politice a propriei țări în fața hegemonului american, Băsescu, cel angajat de la o vreme în aventura de turism politic dincoace de Prut. Semnalul respectiv, multiplicat cu zel de cutiile de rezonanță din media obișnuită cu reacțiile de tip pavlovian, a stârnit un val de indignare patriotică printre „stataliștii-moldoveniști” și, în mod simetric, un tsunami de entuziasm în tabăra patrioților de serviciu, gata oricând să dea curs cântecelor de sireună, atât de dulci și ademenitoare, dar atât de străine realității geopolitice dure.

Vajnicul politician român, scuturat chiar pe podul de la Albița de toate păcatele și mizeriile ce i-au însoțit mult prea lungă carieră politică de coșcar și scamator de București, treapădă hojma de la o habă de vreme prin localitățile și instituțiile de învățământ din Republica Moldova pe post de trubadur al Reîntregirii. În escapadele sale, românul verde cu pricina e însoțit de câțiva inși fălcoși, ajunși niște ani în urmă la București pe post de studenți, care au deprins din mers meseria suptului de la țâța Patriei-mume, de s-au făcut atât de rotofei, încât nu mai pricepi de-s mușcați de albine ori și-au ridicat fundurile la nivel de

cap. Mare colb mai ridică năbădăiosul sol la americanilor, deghizat în (im)postura de unionist. Discursul lui provoacă leșin și amețeli printre învățătoarele de provincie (ale căror univers cultural e croit după versurile cântate ale tandemului Vieru-Păunescu), dar stârnesc foc și pară printre apărătorii infatigabili ai independenței Moldovei, pe care, din cauza ignoranței lor insurmontabile, o confundă cu discrepanțele de ordin cultural între cele două țări.

Avalanșa de declarații unioniste, prezentate ca expresie a voinței unei serii de sate, a determinat reacția ușor de prevăzut (și de programat ca sursă interminabilă de tensiuni interne), manifestată prin lansarea altui șir de contra-declarații din partea satelor conduse de adepții stângii antiunioniste. Astfel, cele două curente antagoniste se alimentează reciproc, își determină prin contrast rațiunea de a fi, fără a se mai trudi să manifeste o capacitate mai profundă de analiză, să arate proiecte de dezvoltare strategică viabile sau viziuni de ansamblu demne de a fi încadrate în zona unor exerciții intelectuale valabile.

Dacă odată cu slăbirea regimului comunist și apoi prăbușirea URSS unionismul a reprezentat o stare de spirit sinceră și firească pentru o generație de entuziaști, care nu avea de unde să știe ce sfori se trag în culisele marilor centre de putere, astăzi numai cine nu vrea, nu știe că stimularea acestui curent de opinie nu are nimic în comun cu interesele neamului românesc. De această dată trăgătorii de sfori se văd cu ochiul liber: sunt tocmai cei care utilizează imperialismul american contra restabilirii echilibrului și în definitiv unității continentale a Eurasiei. Adică cei care poartă un război total contra Rusiei ca singură țară din zona noastră, care încă nu e îngenuncheată definitiv de către învingătorii în Războiul Rece. Iar Ucraina, Georgia, iar în cazul nostru – România nu reprezintă decât niște pioni geopolitici pe „tabla de șah”, croită de unii ca Zbigniew Brzezinski. Logica acestor artizani ai imperialismului

american nu este de a reda libertatea popoarelor altă dată captive ale URSS, ci de a le utiliza în orb, folosind vechile răni istorice, în scopul destabilizării regiunii și provocării unor conflicte armate locale, care să înlănțuie Rusia cu niște focare de tensiuni permanente. „Tactica anaconda” de încercuire a Rusiei cu zone fierbinți sau cu state ostile acesteia este bine cunoscută oricărui observator cât de cât informat al realităților internaționale din ultimele decenii. În acest sens, România și Republica Moldova nu fac excepție de la regula generală.

Iar saltimbancii ce-și umflă piepturile cu elan patriotic, indiferent de faptul dacă sunt de la București sau de la Chișinău, sunt doar niște jalnici „idioți utili” sau „condrumeți ai revoluției” (Lenin), respectivii idioți sau tovarăși de drum servind o cauză ostilă idealurilor pe care le proclamă. Tocmai aici e capcana. Hărțile mentale prea înguste, lipsa de viziune geopolitică, dar și de înțelegere profundă a sensurilor istoriei (nu doar a factologiei acesteia) împing consumatorul de mituri național-patriotice românești în cursa unor retorici „centenariste”, extrem de confortabile psihologic, dar atât de contraproductive politic.

Ca trăsătură cvasigenerală a patriotului local, mândru de propria înflăcărare până la incendierea dreptei judecăți, remarcăm măcar în treacăt ateismul asumat, anticlericalismul sforăitor, înstrăinarea plină de îmbătoșare de Biserica Ortodoxă ca semn sigur al nulității intelectuale a acestuia. Ba aici, ba colo țâșnește din bulboana mediocrității iremediabile câte un profesoraș de istorie sau alt intelectual de mucava, perorând vajnic banalități însușite sumar din istoriografia ceaușistă și din versiunea cenzurată a literaturii române. Vorba lui Eminescu: „Dintr-aceștia țara noastră își alege astăzi solii!/Oameni vrednici ca să șază în zidirea sfintei Golii”... Iar marea belea e că inșii respectivi, așa caricaturali cum sunt, de la Ghimpu și până la Băsescu, chiar au neobrăzarea să se pretindă vrednici de marii înaintași. Anume astfel de

pocitanii intelectuale și morale au ajuns un fel de sectari, un anume soi de fundamentalști, asemeni fanaticilor din sectele milenariste și alții de aceeași teapă, care tot anunță pe mică pe ceas sfârșitul lumii și a Doua Sosire.

Dar nu care cumva să se creadă că tabăra adversă celor descriși mai sus ar fi plină de oameni vrednici, demni de toată prețuirea și respectul. Din nefericire, și aici domnește superficialitatea, confuzia de planuri, lipsa de cultură generală însușită în mod temeinic și înțelegerea profundă a realităților geopolitice, istorice și culturale ce determină apariția curentului de opinie, ale cărui antipod se consideră aceștia. Mediul celor mai activi adversari ai unioniștilor de azi își trage originea ideologică de la istoriografia sovietică, potrivit căreia Rusia țaristă și ulterior URSS s-a ocupat de-a lungul istoriei de eliberarea popoarelor, nu de cotropirea lor în scopul lărgirii propriilor frontiere, așa cum e caracteristic tuturor imperiilor fără excepție. Iar în cazul Basarabiei, eliberarea respectivă s-a abătut peste noi de câteva ori succesiv, în 1812 și, respectiv, în 1940. De aici și scoaterea de la naftalină a diverselor personaje nule sub aspect științific, (re)devenite peste noapte somități demne de pus în prezidiu și decorate cu distincții de stat. Cohorta respectivă are drept trăsătură definitorie debusolarea identitară ca efect al aculturației, adică al preluării de către populația autohtonă a tiparelor de gândire, culturale și lingvistice ale poporului dominant în URSS și, anterior, în Imperiul Rus. Fenomenul asimilării etno-culturale a produs așa-zisa școală a „moldovenismului”, prezentat ca o replică asimetrică fenomenului cultural și etno-lingvistic românesc. Anume așa se explică ostilitatea maladivă față de tot ce e românesc, perceperea României drept „dușman extern”, drept întruchipare a „răului absolut” în istorie și, în mod simetric și obligatoriu, perceperea Rusiei drept protector în fața inamicului imaginar. Adică, în Republica Moldova este de neconceput ca un purtător al virusului românofobiei să nu fie concomitent și rusofil. Și viceversa, orice românofil este în mod obli-

gatoriu rusofob. Tocmai această ruptură în mentalul colectiv servește drept instrument de manipulare pentru strategii de dincolo de ocean. Nimic nou, aceeași tactică a tuturor imperiilor: desparte și stăpânește.

Bine, bine, s-ar putea întreba cititorul, și atunci care dintre cele două tabere beligerante are dreptate? Răspund: nici una, nici alta. Adevărul e că doar depășirea acestor clișee de gândire ne poate scoate din capcana unor jocuri inspirate dinafară, care țintesc repetarea scenariului georgian și ucrainean în Republica Moldova: ostilități militare, victime omenеști, divizări teritoriale definitive care face indispensabilă prezența americanilor ca singur garant în fața zisului „pericol rusesc”. Altfel zis, apărarea independenței statale a Republicii Moldova, evitarea unor conflicte interne și a unei destrămări teritoriale definitive presupune abandonarea calapoadelor ideologice sovietice, depășirea complexelor identitare, acceptarea realității când o singură limbă, în virtutea istoriei noastre dificile și a unui specific al mentalului colectiv, poartă două denumiri, care nu se exclud, ci se completează reciproc.

Desigur, astfel de abordări sunt mai greu de acceptat. Ele determină abandonarea confortului psihologic pentru ambele unghiuri de vedere și reconsiderarea paradigmei de interpretare a realităților de la noi. Lucrurile se mai complică și prin faptul că ambele nișe de interpretare a realității sunt apanajul unor discursuri politice antagoniste, aducătoare de dividende electorale deopotrivă ambelor tabere beligerante. Iar într-o democrație de masă politicienii, de regulă, sunt captivii simpatiilor și percepțiilor electoratului. Sarcina acestora nu e să practice o pedagogie națională aducătoare de consens național și stabilitate internă, ci tocmai să exploateze diviziunile existente în scopuri strict pragmatice.

Vom reveni.

19 februarie 2018

Statul Român ca vârf de lance al imperialismului american

*„Ferește-mă, Doamne de prieteni,
că de dușmani mă feresc singur!”*

*„Când Zeus ne trimite daruri,
oricât sunt de ispititoare,
feriți-vă de vicleșug!”*

Văzut de la Chișinău, Statul Român apare în ipostaza dezonorantă de vârf de lance al imperialismului american. După ce preț de mai bine de un sfert de secol garnituri guvernamentale de dincolo de Prut, una mai venală și mai ticăloșită decât alta, s-au întrecut în zelul de a închina țara noilor stăpâni de la Washington, după ce au ruinat și au dat pe mâna străinilor economia națională, după ce au dat pământul arabil investitorilor de afară, după ce au fasonat întreaga societate după rețetele scrise de către trăgătorii de sfori ai Noii Ordini Mondiale, iată că politicienii români se mai înfățișează și în chip de salvatori ai moldovenilor. După ce n-a mai rămas mai nimic din suveranitatea națională, după ce actul decizional a fost dat pe mâna birocrăției de la Bruxelles și a patronilor acesteia de peste ocean, Bucureștiul oficial se erijează cu semeție în (im)postura de ghid al Chișinăului (văzut prin excelență ca un restanțier bun de tras de urechi până la nivelul dâmbovițean) pe calea luminoasă și – nu-i așa? – ireversibilă de integrare euro-atlantică.

Acum vreo zece ani, în cadrul unei vizite a unui ministru român de Externe la Chișinău, în timpul briefingului împreună cu omologul său

moldovean Andrei Stratan, oaspetele a comis o perlă pe care ultimul n-a ratat să o ia delicat peste picior. Zice demnitarul român: „România este gata să se angajeze în calitate de avocat al Moldovei în procesul de integrare europeană”. La care Andrei Stratan precizează: „Vă mulțumim frumos, stimate coleg. Dar parcă Moldova n-a comis nicio infracțiune la scară internațională ca să aibă nevoie de avocat”. Dar, dincolo de orice glume, a venit momentul să facem câteva clarificări tranșante, din perspectiva unei lecturi geopolitice, a raporturilor dintre București și Chișinău. Chit că astfel de analize vor scăpa consumatorilor de mituri naționale gen „centenarul Marii Uniri ca prilej de repetare a istoriei”, care oricum nu sesizează linia de demarcație între real și ireal, preferând să forțeze realitatea în funcție de starea onirică, aducătoare de încântare și speranțe. Nu pentru ei scriem aceste rânduri, ci pentru cei care nu confundă birocrăția de la București cu istoria, cultura, spiritualitatea și devenirea istorică a neamului.

A cinsti memoria înaintașilor, a încerca sentimente de demnitate națională în preajma faptelor de glorie ale lui Ștefan cel Mare sau a sorbi din izvorul nesecat al operei lui Eminescu, Enescu, Brâncuși, Eliade, Noica și atâția alții, care fac cinste istoriei și culturii noastre, nu înseamnă în mod necesar a nutri sentimente de respect și cu atât mai puțin de obediență față de solii oficialităților bucureștene, care ne tot dau târcoale spre a ne fericii contrar voinței noastre.

Iar dintr-o perspectivă mai largă, ce cuprinde realitățile internaționale în toată complexitatea lor, lucrurile se prezintă astfel. După ce l-au determinat pe năbădăiosul Saakașvili în 2008 să sară cu sapa la avioane și să-și măsoare potențialul militar cu cel al Rusiei, aventură ce s-a soldat cu pierderea (pentru totdeauna?) a două părți ale teritoriului național, devenite subit subiecte ale dreptului internațional și protectorate ale Moscovei, după ce au instigat în 2014 noul regim de

la Kiev la niște acțiuni nesăbuite, care s-au soldat cu ample ostilități militare, pierderi considerabile de vieți omenești, preluarea peninsulei Crimeea de către Rusia și desprinderea de facto a zonelor de est ale țării ce aspiră să se separe definitiv de Ucraina, strategii americani și-au realizat scopul: atât Georgia, cât și Ucraina au fost determinate să-și deterioreze extrem de grav relațiile cu Rusia (în detrimentul propriilor interese naționale) și – aici e cheia!!! – să aibă nevoie de protecția SUA față de „pericolul rusesc”. Punct ochit, punct lovit!

Trăgătorii de sfori anglo-saxoni sunt cei mai fini, mai perversi și mai experimentați maștri în stimularea naționalismelor, pretutindeni în lume de-a lungul istoriei, în avantajul lor imperial și spre nenorocirea popoarelor folosite în orb în aceste jocuri geopolitice murdare și sângeroase. E suficient să aruncăm măcar o privire sumară asupra intrigilor uneltite de aceștia în Asia, în Lumea Arabă sau în Africa pe parcursul câtorva sute de ani pentru a ne da seama că situația raporturilor dintre România și Republica Moldova nu sunt o excepție, ci dimpotrivă, se încadrează perfect în aceeași veche și perfidă logică imperială ce se conduce de eterna maximă „Desparte și stăpânește!”.

Uneltirile respective sunt cu atât mai eficiente, cu cât se pliază de minune peste niște vechi animozități istorice, izvorâte din conflictele marilor puteri care n-au ocolit nici poporul nostru. Croiri și răscroiri de hărți, în funcție de capacitatea de a purta războaie, de a folosi forța militară sau de a amenința cu aplicarea ei, care au adus dezastru și nesfârșite suferințe multor milioane de oameni, urgiile regimului comunist, cu represiunile, deportările, înrobirea și deznaționalizarea popoarelor ce s-au pomenit în interiorul cazanului cominternist – toate acestea sunt perfect adevărate și în cazul nostru. Și tocmai aici ne prinde în plasă viclenia sforarilor de peste ocean. Setea de revanșă, dorința ardentă de a restabili adevărul istoric sunt tocmai materia

primă pentru manipulatorii din centrele de influență euro-atlantică.

În cazul Republicii Moldova, după ce în urma unei răsturnări violente (Maidanul moldovenesc *avant la lettre* din 7 aprilie 2009) puterea a fost uzurpată de către câteva clanuri de tip mafiot (care între timp s-a redus la unul singur), prestidigitatorii americani au prins a-și realiza planurile de aservire a țării interesului lor imperial. Iar acesta e unul singur, la îndemâna oricui nu poartă ochelari de cai sau nu e tocmit să facă pe prostul. Și anume: a prelua pe de-a-ntregul actul decizional în schimbul unor pomeni financiare, care sunt slobozite în funcție de gradul de supușenie a pionilor din ierarhiile de stat moldovenești. Ce trebuie să facă respectivi valeți? Ia mai nimic:

1) Să deschidă porțile economiei în regim de liber-schimb afluxului de mărfuri, capital și servicii străine (= moartea economiei naționale);

2) să-și declare fidelitatea eternă față de cursul european al țării (în cazul aspirației Moldovei spre UE, ultimei i s-ar potrivi cât se poate de bine vorba populară: „Cei, lipsește chelului? Tichie de mărgăritar.”), care, de altfel, a fost concepută din start, după 1945, ca vasal al SUA;

3) să se declare parte integrantă a dispozitivului de război geopolitic total al SUA contra Rusiei (misiune îndeplinită cu brio prin expulzarea diplomaților ruși, izgonirea permanentă a jurnaliștilor din această țară, interzicerea emiterii posturilor TV etc).

4) să abandoneze metodic și cu osârdie se lacheu statutul de țară neutră în favoarea inexorabilei aderări la NATO.

Asupra ultimului punct vom zăbovi ceva mai mult. Întreaga vânzoleală cu deschiderea Centrului de documentare NATO, cu vizite ale demnitarilor acestui bloc politico-militar controlat de SUA la

Chișinău, cu angajamente ale oficialilor moldoveni de a procura armament american (de ce nu, dacă tot avem excedent bugetar și tot nu mai e nici o urgență de ordin social de rezolvat?), să trimită militari moldoveni la manevre și antrenamente, astfel încât aceștia – se putea altfel? – să corespundă standardelor NATO. Iar în acest spectacol abominabil și de rău augur iată că s-au angajat și „patronii noștri regionali”, demnitarii români. Ba și-a făcut apariția Ministrul de Război al României, care a umblat la braț cu titirezul pus la Apărare la Chișinău, pus pe declarații prăpăstioase, ba ne-a onorat cu prezența simandicoasa doamnă premier de la București. Ce mai calea-valea! Suntem curțați cu multă insistență de către frații (și surorile, ca să nu supărăm feministe angajate pe frontul egalității de gen!) de peste Prut, care se dau de ceasul morții, doar să ne vadă și pe noi sub umbrela încăpătoare a NATO (și la țâța generoasă a UE, desigur).

Cântecele de sirenă sunt intonate în cor (e adevărat, mai puțin agreabil decât „Concertul în luncă” de Vasile Alecsandri) de către șoimii americani (deghizați în porumbei ai păcii), periutele bruxelleze și marionetele bucureștene. Numai că în loc de stare de beatitudine, respectiva cacofonie cu zângănit de arme și miros de praf de pușcă provoacă mai curând îngrijorare.

Ademenirea Moldovei în NATO, ca și umflarea balonului cu centenarul Unirii, nu urmărește alt scop decât să provoace în definitiv cât mai multe tensiuni interne, să incendieze spiritele în zona transnistreană și în autonomia găgăuză, iar până la urmă să pună de un mic război civil, urmat de destrămarea teritorială și transformarea țării într-o zonă neguvernabilă. Iar finalul este cunoscut. A se vedea cazul Georgiei din 2008 și al Ucrainei din 2014, care e departe de a se fi consumat.

Dacă e să aruncăm o privire asupra hărții regiunii noastre, totul devine extrem de clar. Cum adică? România a intrat deja în NATO (deși gluma sinistă, potrivit căreia totuși NATO a intrat în România, nu invers, e perfect adevărată), Ucraina urmează să fie încorporată în acest bloc în timpul cel mai apropiat, iar Moldova, o țară mică, săracă și vulnerabilă – vedeți dumneavoastră! – se ambiționează să rămână neutră. Una ca asta chiar este de netolerat. Această confuzie ori stare de provizorat, dacă doriți, nu mai poate dura. Miza complexului militar-industrial american e clară, sarcinile sunt puse, iar rolurile – distribuite.

„Cartagina trebuie distrusă!”, - repetă în mod obsesiv, până la leșin, șoimii militarismului american. Iar rolul de Cartagina îi este atribuit, așa cum bine se știe, Rusiei. Și pentru această misiune istorică, prescrisă de dumnezeul războiului, atlantiștii sunt gata să sacrifice fără nici o remușcare o țară ca Moldova, precum au făcut-o dintotdeauna în astfel de situații. Doar că este regretabil faptul că în acest scenariu deloc optimist rolul de vârf de lance, de călăuză falsă, de ispititor prefăcut îi este rezervat Bucureștiului oficial.

Anume asta provoacă cea mai mare încurcătură în mentalul colectiv din Republica Moldova. Oamenii care privesc cu simpatie spre România nu întotdeauna sunt în stare să descifreze concepte ca cel teoretizat de marele sociolog român Dimitrie Gusti, care numea asemenea situații „conflict dintre stat și națiune”. Iar în sociologia eminesciană același concept a căpătat numele de „pătură superpusă”. Adică, suprastructura, clasa guvernantă, anti-elita cocoțată în fruntea țării nu se ghidează de interesele neamului, ci servește niște interese străine în detrimentul propriei țări și deopotrivă în dauna Moldovei. Câtă ipocrizie e la mijloc și câtă prostie omenească, asta e o altă poveste.

Iurie ROȘCA

Nu vom ști poate niciodată dacă e vorba despre niște mercenari care își înțeleg și își asumă misiunea ticăloasă sau despre niște unelte oarbe, „idioți utili”, „piloți orbi”, cum ar spune tânărul Eliade.

Cert e că nori grei se adună peste cerul și așa nu prea înseninat al Basarabiei voievodale. Și unul Dumnezeu știe dacă vom reuși să evităm un deznodământ dramatic.

27 februarie 2018

Unirea ca preludiu al dinamitării României sau Cine umblă cu fitilul la butoiul cu pulbere

Odată cu apropierea centenarului Marii Uniri spiritele se încing din ce în ce mai mult în ambele tabere beligerante. Uniuniștii operează cu eșafodajul argumentativ izvorât dintr-o interpretare simplistă a istoriei și făcând abstracție totală de conjunctura geopolitică, iar antiuniuniștii pedalează pe ideologia moldovenismului de sorginte cominternistă, suprapusă peste o interpretare forțată a normelor constituționale.

Fără a avea pretenția de a epuiza subiectul (acesta pare a fi unul de-a dreptul inepuizabil), vom încerca să arătăm cel puțin câteva vicii de metodă sau vulnerabilități conceptuale ale taberei moldoveniste, după care ne vom ocupa și de erorile de analiză ale oponenților lor uniuniști.

Primo. Afirmăția precum că unionismul ar reprezenta un curent anticonstituțional se autoanihilează prin însăși prevederea Legii Fundamentale a Republicii Moldova. Alineatul (1) al articolului 142 din Constituție, „**Limitele revizuirii**”, stipulează în mod univoc: „**Dispozițiile privind caracterul suveran, independent și unitar al statului, precum și cele referitoare la neutralitatea permanentă a statului, pot fi revizuite numai cu aprobarea**

lor prin referendum, cu votul majorității cetățenilor înscriși în listele electorale”.

Adică, spre deosebire de celelalte articole ale Constituției, care pot fi modificate prin votul a două treimi din numărul deputaților aleși, această normă specială a Legii Fundamentale arată că Republica Moldova poate renunța la propria independență ca urmare a unui referendum național, cu votul a cel puțin 50+1 din numărul total al alegătorilor. Prin urmare, adepții independenței n-ar trebui să recurgă la anatemizarea unioniștilor, ci, mai curând, la expunerea unei argumentații consistente și pozitive, ce ar arăta riscurile fortării unui astfel de scenariu.

Primul ar ține de faptul că unionismul nu este un curent anticonstituțional, ci irațional. Adică, adepții lui recurg mai curând la sentimente decât la o analiză pertinentă, bazată pe o înțelegere profundă a realităților de ordin istoric, geopolitic, economic și de mentalitate. Este ignorat cu desăvârșire faptul că *România modernă de la 1859 a reprezentat un produs de inspirație masonică, împrumutat din experiența nefastă a Iluminismului și revoluționarismului francez, care au inventat proiectul de stat-națiune, cu tot șirul de procese care l-au însoțit: desacralizarea puterii, secularizarea, înlocuirea cultului prin cultura laică și a ideii de neam cu cea de națiune, acesta fiind un construct artificial bazat pe interpretarea orizontală a istoriei.* Vechiul slogan liberal „*Prin noi înșine*” s-a înrădăcinat profund în mentalul colectiv, alimentând iluzia precum că popoarele ar fi făuritoarele istoriei. *Locul evangheliștilor a fost uzurpat de enciclopediști, iar patristica a fost înlocuită prin Cultul Marilor Personalități. Din acel moment trimiterile la Sfânta Scriptură sau la Sfânta*

Predanie au fost substituite cu invocarea „monștrilor sacri” precum Rousseau, Voltaire, Diderot și alți falși profeți ai Modernității.

De acum încolo sistemul de învățământ și administrația de stat nu se mai ghidau de tradiția ortodoxă, ci de ereziile așa-zisei Revoluții Franceze. Întreaga structură a Statului Român modern, constituția, modelul parlamentului, sistemul electoral, toate au fost implantate în mod artificial pe solul vechilor principate române. Însăși noua capitală a României, București, a fost supra-numită „micul Paris”. Altfel zis, cultura milenară de esență tradițional-ortodoxă, modelul bizantin, au fost substituite printr-un simulacru, printr-o structură statală caricaturală și imitativă. *Teoria „formelor fără fond”*, formulată inițial de către *Titu Maiorescu*, își găsește o expresie magistrală în opera politică a lui *Eminescu*. El analizează cu o luciditate inegalabilă conflictul izbitor dintre *formele* noului organism politico-juridic al statului, de sorginte occidentală, și *fondul* românesc. Bonjuriștii și pantalonarii, biciuiți de către Eminescu, devin și ținta penei satirice a lui Caragiale, cu „revoluționarii de la 1848”, cu Farfuridi, Trahanache și Dandanache, cu liber-schimbiștii și întreaga cohortă de personaje rupte de tradiție și obsedate de occidentalizare și progres în stil european.

Această tristă realitate istorică nu umbrește câtuși de puțin excepționalitatea și splendoarea culturii române și nici dăinuirea spiritului profund religios în sânul Bisericii și a păturilor culte, atașate tradiției. Și totuși, adevărul pur anume acesta e: *de la 1859 și până în prezent suprastructura Statului Român a fost una care a adus grave prejudicii și distorsiuni ireparabile profilului identitar al neamului românesc. Aici ar fi suficient să îl cităm încă o dată pe cel mai relevant gânditor politic român,*

Mihai Eminescu. El a dat strălucita definiție fenomenului identitar românesc: „*Biserica Ortodoxă este mama poporului român*”. Sau, cum ar zice latinii: „Nihil sine Deo”.

Să fim înțeleși. Nu poți să nutrești admirație pentru marii noștri înaintași, voievozii țărilor române, și în același timp să te declari adept al republicanismului, liberalismului, democrației de masă și drepturilor omului. Pentru că altminteri riști să intri în zona unei schizofrenii grave, a unui eșec în interpretarea realității.

Atâta timp cât pentru opinia publică din România liberalismul va reprezenta o ideologie mai puțin detestabilă decât comunismul, orice acțiune istorică de anvergură, organică, în armonie cu spiritul și interesele neamului românesc sunt pândite de un eșec implacabil.

Conceptul de stat-națiune care a dominat secolul XIX, fiind un proiect de secularizare a Europei prin distrugerea vechilor monarhii creștine, încă mai bântuie pe continentul nostru, făcând ravagii și în mințile purtătorilor unui românism laic, care substituie credința religioasă printr-un etnocentrism găunos, care face din naționalismul ateu o nouă formă de religie, trăită cu fascinație și pasiune.

Idealul Unirii, piratat de un marinar

Mai grav, exponenții curentului unionist de azi fac abstracție de cel puțin două realități fundamentale, care arată diferențele insurmontabile dintre perioada de acum 100 de ani și cea de azi. Știm bine că în urma Primului Război Mondial și a prăbușirii a trei imperii continentale, Rus, Otoman și Austro-Ungar, au avut loc marile schimbări geopolitice de la acea dată, inclusiv apariția României Mari. *Spre deosebire*

de acea epocă istorică, de această dată marii trăgători de sfori ai politicii internaționale nu stimulează crearea unor state-națiune în defavoarea fostelor imperii continentale, ci destructurarea lor în avantajul regionalizării Europei. Trecerea de la „Europa națiunilor” la „Europa regiunilor” este un proces de inspirație germană, drapat cu o mască europeană, căreia caută să i se opună din răspuțeri naționaliștii din Vestul Europei, suveraniștii sau curente politice antisistem. Însă regionalizarea Europei rămâne a fi printre prioritățile de prim ordin ale birocrăției europene. În aceste condiții, ar fi să ne întrebăm de ce unioniștii închid ochii la noua realitate dramatică și se iluzionează că proiectul refacerii României Mari ar fi unul pe placul marilor centre de putere din exteriorul României?

Întrebarea de mai sus ar putea avea cel puțin două răspunsuri complementare. *Pe de o parte este vorba de o categorie de persoane pline de entuziasm și elan patriotic, care trăiesc o stare de încântare continuă, alimentată de o interpretare romanțată a istoriei și întreținută copios de un anumit tip de exercițiu poetic. Pe de altă parte, avem de a face cu o categorie minoritară de aventurieri politici, care parazitează pe un sentiment național pur și naiv sau, mai grav, chiar cu niște mercenari, aceștia reprezentând interese ostile atât României, cât și Republicii Moldova.*

Poate oare o clasă politică românească, care a cedat suveranitatea națională în favoarea „partenerilor strategici” occidentali și a pierdut orice urmă de onoare, spirit de sacrificiu și demnitate, să genereze un „proiect de țară” cu pretenții de refacere a României interbelice? Oare guvernul de la București are libertatea de acțiune, necesară realizării

unui astfel de proiect? Oare nu centrele de influență de peste ocean fac și desfac toate jocurile politice și economice de la București? Iar gesturile timide și stângace de a articula cele mai modeste mesaje de dezacord oare nu sunt curmate în doi timpi și trei mișcări de către oficialii de la Bruxelles și Washington? Oare încă nu s-a înțeles adevărul atât de profund și dureros formulat de către economistul român *Ilie Șerbănescu*, care demonstrează cu argumente imbatabile faptul că România a devenit „*o colonie la periferia Europei*”? *Oare o Românie colonizată, manelizată, vidată de întreaga ei substanță axiologică ar avea ceva de oferit? Oare nu marile corporații transnaționale taie și spânzură după bunul lor plac în România de azi?*

Nu cumva un *Băsescu* are aerul de persoană capabilă de o misiune istorică majoră? După ce insul cu pricina a lucrat de zor la aservirea politică, economică și militară a României cercurilor ce se ascund în spatele SUA, infestând grav atmosfera din spațiul public românesc, iată-l parașutat dincoace de Prut cu o nouă misiune, cea a unui „proiect de țară”. Insul s-a apucat cu sârg să „strice aerul” și în mediul politic moldovenesc. „Băsesc, deci exist”, ar zice într-un astfel de caz Tudor Arghezi în stilul său acid, parafrazând celebrul adagiul cartezian. Altfel zis, *marinarul a piratat idealul Unirii ca zestre istorică și l-a transformat într-un vehicul-capcană.*

Între moldovenismul cominternist și unionismul oniric

Un alt pretins argument, la care ar trebui să renunțe (pentru a nu cădea în ridicol) adepții păstrării independenței Republicii Moldova ține de afirmația precum că ar exista două fenomene culturale distincte, care

au generat apariția a două realități etnice diferite, românii vorbitori de limbă română și moldovenii vorbitori de limbă moldovenească. Aici plierea pe vechea teorie de sorginte sovietică aduce doar deservicii cauzei pe care o promovează. Ca, de altfel, și excesele propagandistice de aceeași speță ce vehiculează la nesfârșit așa-zisele atrocități comise de către autoritățile române în perioada interbelică. Aici suntem în totalitate în fața unui mesaj propagandistic de tip sovietic, ce căuta să justifice anexarea Basarabiei prin eliberarea ei de sub un dublu jug, căruia ar fi fost supusă: cel economic, burghezo-moșieresc, și cel național, românizarea forțată a moldovenilor. Tot aici, în mod obligatoriu, se trec sub tăcere atrocitățile reale comise de regimul comunist și nu mai puțin adevărata rusificare sau asimilare a populației autohtone.

Interpretarea în alb-negru a trecutului, potrivit căreia „perioada de aur” ar fi cea imperială și sovietică, iar cea „întunecată” ar fi interbelicul românesc, face parte în mod obligatoriu din repertoriul propagandistic al moldoveniștilor. Exact același sindrom domnește și în tabăra adversă, doar că interpretarea trecutului este una diametral opusă, iar perioadele „paradisice” și cele „infernale” sunt inversate.

Adevărul, însă, e cu totul în altă parte. Având aceeași cultură cu românii din România, cei din Republica Moldova preferă să utilizeze ambele etnonime și glotonime (român-moldovean, română-moldovenească), pe care le consideră echivalente și complementare. Însă de aici nu reiese în mod necesar că cetățenii Republicii Moldova ar avea intenția să renunțe la independență și la dreptul la autoguvernare. Adică, limbă – da, cultură – da, însă nu neapărat și unire.

Atenție! Ar fi bine să nu se uite vorba înțeleaptă care zice că drumul spre iad este pavat cu intenții bune. *S-au gândit măcar o clipă unioniștii de pe ambele maluri ale Prutului că forțarea lucrurilor ar putea avea efecte catastrofale atât pentru România, cât și pentru Republica Moldova? De fapt, o eventuală unire ar putea fi un preludiu al destrămării Statului Român, al iugoslavizării sau balcanizării lui. Ca să folosim o expresie în vogă, în mod conștient sau inconștient, unioniștii ne oferă un măr otrăvit, care ar putea dinamita din interior Statul Român. Oare nu are România destule probleme în Ardeal, cu bine cunoscutele tendințe autonomiste și chiar secesioniste, iredentiste? Mai are oare nevoie Bucureștiul de alte enclave care să mineze temelia statului, gata să explodeze în orice moment? În aceste condiții, e chiar atât de dificil să se priceapă că unirea poate deveni un catalizator al separatismului, cu efect de tsunami, atât în vestul, cât și estul țării? Și dacă da, este bine să nu se uite expresia lui Petre Țuțea, care la un moment dat spunea că „România fără Transilvania este o monstruozitate geografică”. Aici s-ar potrivi proverbul „Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard”. Sau, altfel zis, nu te lăsa sedus de ceea ce ai putea obține în plus. Mai bine caută să menții ceea ce deja ai. Prin urmare, păstrarea independenței Republicii Moldova este concomitent în interesul ambelor state.*

Oare se ține cont de faptul că în Republica Moldova există pături largi ale populației, ostile României? Are nevoie România de un „arc peste Carpați”, o joncțiune între secui și găgăuzi, bulgari, ucraineni, ruși, dar și mulți români (care se autoidentifică drept moldoveni)? Au auzit oare unioniștii de pretutindeni despre Legea Nr. 334 din 23.12.1994 „Privind

statutul juridic special al Găgăuziei (Gagauz-Yeri)”? Iată ce stabilește articolul 1 (4) al acestei legi: „În cazul schimbării statutului Republicii Moldova ca stat independent poporul Găgăuziei are dreptul la autodeterminare externă”. Va dori regiunea autonomă găgăuză să se autoproclame republică independentă, fiind recunoscută instantaneu cel puțin de către Rusia și Turcia, sau va prefera să devină direct, fără etape intermediare, parte a unuia dintre cele două state, contează mai puțin. Cea ce e de reținut cu grijă e faptul că în timp ce mai multe țări din Vestul Europei se confruntă cu fenomenul secesionismului, precum Spania, Italia, Marea Britanie, de ce s-ar crede că în cazul României lucrurile vor sta altfel?

Acum, în era religiei drepturilor omului și a stimulării artificiale a procesului de regionalizare a fostelor state-națiune din UE, care și-au cedat suveranitatea națională în favoarea structurii supranaționale de la Bruxelles, ar fi o naivitate sinucigașă să se spered că Statul Român și-ar putea permite luxul unor acțiuni în forță de suprimare a unor astfel de manifestări. A nu se uita nici faptul că în cadrul UE fostele frontiere de stat au devenit unele mai curând convenționale, administrative. Și nu este vorba doar despre „bomba găgăuză”, care ar putea fi plasată la temelie României. Procesul de dinamitare din interior s-ar extinde și asupra raionului Taraclia populat cu preponderență de către minoritatea bulgară, dar și asupra unei zone vaste de localități din nordul țării, unde locuiește o numeroasă minoritate ucraineană. Dacă e să mai punem la socoteală faptul că și o parte considerabilă a populației românofone este mai mult decât rezervată față de proiectul României Mari, putem susține fără nici o exagerare că *cei care agită ideea unirii împing în interiorul țării mai multe butoaie cu pulbere, gata să arunce în aer întreaga construcție statală. S-a gândit cineva din tabăra unionistă măcar o clipă care ar putea fi*

reacția, de altfel, lesne de prevăzut, a unei serii întregi de țări din jurul ei, în cazul realizării acestui scenariu? Aici ar fi de menționat cel puțin următoarele state: Rusia, Turcia, Ucraina, Ungaria și Bulgaria. Dacă se mizează cumva pe sprijinul american, e suficient să ne amintim cât de util a fost acesta în cazul Georgiei anului 2008 sau al Ucrainei anului 2014.

Și dacă lucrurile stau așa, de ce atunci atâta vâlvă și tărăboi cu prilejul centenarului Marii Uniri? E simplu. *Revenim, unionismul ține de zona iraționalului, de reprezentări și proiecții rupte de orice urmă a unei analize profunde. Miturile care prezintă poporul drept făuritor al propriului destin își fac din plin efectul.*

Impactul opacității sau un război fratricid pe Prut

Așa se face că dinspre București actuala Republică Moldova apare ca un teritoriu recuperabil, în timp ce de fapt aci trăiesc oameni, o societate cu toate împlinirile și eșecurile ei, similară cu cea românească, și totuși diferită. De această realitate pot face abstracție doar niște entuziaști naivi și irecuperabili sau niște mercenari tocmiți să incendieze întreaga regiune.

Și până la urmă, dacă oamenii care formează societatea moldovenească vor să fie un stat independent, să se autoguverneze, care e problema Bucureștiului? *De ce acest ton de mentor, aceste aere de superioritate, aceste nesfârșite lecții televizate, cu domni spîlcuiți și unși cu toate alifile, care perorează plini de savantlâc despre „chestiunea Basarabiei”? Oare n-ar fi cazul să le amintim acestor experți dornici să ne fericască despre*

*expresia în limba atât de dragă sufletului lor de atlantiști și euroentuziaști, engleza, „How I can help you?” („Cum aș putea să vă ajut?”)? Adică, un om educat, înainte de a-și oferi cuiva serviciile, se interesează dacă acesta are nevoie de ele și cum anume. Asta ține de tact și bună creștere. În relația dintre București și Chișinău nu e diferit. **România ar trebui să ajute Republica Moldova în măsura în care îi este cerut acest ajutor. Asta și pentru că vorba veche zice: avocatul nepoftit este bun de pălmuit.***

Și deja este pălmuit din plin. Deseori în exces, în mod asimetric și inamical. *Întregul tam-tam cu Moldova Mare, așa cum bine se știe, nu este decât o reacție, disproporționată, caricaturală, și totuși doar o reacție la promovarea din ce în ce mai stridentă a ideii României Mari. O confuzie de planuri, care suprapune unitatea culturală peste un proiect politic, generează o și mai gravă confuzie de planuri. Însă oricum ar fi, lanțul causal este la îndemâna oricui și-a mai păstrat capacitatea de a restabili relația dintre cauză și efect. Așa că e bine să nu punem carul înaintea boilor, nici să nu lansăm bumerangul ca după aceea să ne mirăm că acesta ne aterizează drept în frunte.*

Rusofilia europenilor versus rusofobia românilor

Furtuna propagandistică ce s-a abătut dincoace de Prut, devenind din ce în ce mai stridentă, mai agasantă, mai ireconciliabilă, chiar dacă îmbracă toga unei catehizări sumare și rapide a „fraților basarabeni”, a unei „misiuni civilizatoare” șterge cu desăvârșire granița dintre dorința de a elibera și obsesia de a stăpâni. Care sunt valorile servite de peste Prut

repetenților de moldoveni? Euro-atlantice? Mulțumim frumos. Ele ne invadează oricum. Potopul dizolvant al globalismului ne afectează deopotrivă. Sau poate nesfârșita trăncăneală televizată despre „penali” și „statul paralel”, despre Laura Codruța Kovesi și „baronii locali” și altele de acest fel ne mai lipsesc la spectacolul cacofonic al telenovelelor politice de la Chișinău? Ori poate ceea ce le lipsește moldovenilor ar fi deschiderea pieței funciare investitorilor străini și cedarea pădurilor seculare corporațiilor transnaționale, care deja au lipsit România de cele mai de preț resurse? Nici o grijă, „avem și noi faliiții noștri”, vorba lui Caragiale. Are cine spolia țara și fără ajutorul neofanariotilor, al „ciocoilor noi” de la București.

Un alt aspect demn de reținut ar fi desincronizarea proiectului unionist, care se revendică a fi unul patriotic, în raport cu mișcările patriotice din Europa Occidentală. *În timp ce în Vestul continentului nostru curente de opinie și partidele politice axate pe apărarea interesului național sunt prin excelență eurosceptice și antiamericane, pledând concomitent pentru o apropiere față de Rusia, unioniștii, dimpotrivă, sunt eurolatri și americanomani. În timp ce conservatorii autentici ca Pat Buchanan sau Steve Bannon, ca și atâția alții, văd că „lumea s-a întors cu fundul în sus”, Rusia devenind bastionul dreptei conservatoare, iar SUA – a stângii de factură troțkistă, unioniștii noștri s-au împotmolit până peste cap în mlaștina neoliberalismului și a rusofobiei.* La braț cu neoconservatorii din tabăra lui Soros, ei defilează țăntoș pe drumul presărat cu sirene îmbietoare spre fata morgana care îi invită în ambuscada pentru credulii și naivii de toată mâna.

Suntem perfect conștienți de faptul că astfel de articole nu au darul să „dezvrăjească” prea multă lume din curentul de opinie unionist. Acolo, așa cum arătam, linia de demarcație dintre realitate și vis, dintre discernământ și iluzie este de cele mai multe ori ștersă cu desăvârșire. Însă întrucât nu ne este indiferentă nici soarta Republicii Moldova, nici cea a României, ne facem datoria de gazetari.

Cine are ureche de auzit, va auzi, iar cine are ochi de văzut, va vedea. *Nu avem puterea să punem punct dialogului surzilor, invitând la depășirea propriilor paradigme-capcană cele două tabere aflate în stare de beligeranță. Asta pentru că ambele au convingerea propriei excepționalități, excelând în războiul fratricid cu o râvnă demnă de o cauză mai bună. Unioniștii își vor continua opera, dar nici moldoveniștii nu se vor da bătăuți. Mare lucru ca cele două armate de militanți să nu primească muniții ideologice din același centru de comandă, mereu ghidat de vechiul principiu imperial „Desparte și stăpânește!”.*

Și totuși, neangajarea în dezamorsarea acestui conflict ni se pare de-a dreptul imorală și degradantă. Iar speranța că într-o bună zi duhul înțelepciunii va triumfa ne însoțește mereu.

20 martie 2018

CUPRINS

Autoportret în alb-negru	3
LA DISECAT SENSURI ȘI IMPOSTORI	7
Forul de la Chișinău I cu genericul: „De la Atlantic la Pacific: pentru un destin comun al popoarelor Eurasiei”	9
Deprovincializarea ca mod de adaptare la context	12
Cultul lui Eminescu în religia laicității.....	16
Aniversarea lui Vladimir Vișoțki, un prilej de reconfirmare a unei stări permanente	21
Flori pentru ocupanții sovietici și covoare roșii pentru investitorii străini.....	23
Moldova ca țară cobeligerantă sau De ce vasalii nu sunt domni?	25
Iarna demografică și nomadismul de masă ca efecte ale neoliberalismului globalizat	28
Apropo de îngrijorările Moscovei față de distanțarea lui Nazarbaiev și criticile lui Lukașenko	38
Un marș FĂRĂ FRICĂ de Dumnezeu	40
Absentii la apel. O femeie creștină spune ceea ce alții trec sub tăcere.....	45
Virgula ca semn al rafinamentului stilistic sau de ce mi-s dragi procurorii?.....	48
Post-scriptum la lecția de corectitudine lingvistică pentru procurori	58
Andrei Năstase – bomba cu efect imediat sub șezutul actualei guvernări	61
Dumitru Matcovschi, simbolul bărbăției în cultura noastră.....	64
100 de ani de la asasinarea lui Nicolai al II-lea	67
Atacul contra Profesorului Ilie Bădescu un incontestabil titlu de glorie academică.....	69
Maia Sandu față cu referendumul pro-familie: boicot cu argumente excavate din nas	73
Prima lovitură în dosarul Roșca	76
In memoriam Ivan Blot	79
Triumful sataniștilor la APCE ca semn al vremurilor și ca semnal de luptă	82
Trei ani de pușcărie a lui Filat un prilej de tămâiere a acestuia	88
Ilie Șerbănescu: O nouă pledoarie pentru decolonizarea României.....	94
O nouă inițiativă de reformă radicală: Meritocrația salvează România!	98
Plahotniuc suveranistul sau De ce Hopa-Mitică schimbă macazul	103
De ce declarația lui Ciubuc despre vâzarea pământului către străini n-ar trebui să șocheze	109

Radu Gyr nu are nevoie de Premiul Nobel.....	112
Europa națiunilor sau națiunea europeană?	117
Pactul ONU de la Marrakech revolta generalilor francezi și lipsa la apel a clasei politice moldovenești	122
„Vestele galbe” de la Paris și „gulerășele albe” de la Chișinău	125
Spre unitatea continentală.....	130
SOROS cobește sfârșitul UE. Euroentuziaștii vor rămâne fără obiectul muncii.....	136
Moldova, un stat în derivă la răscrucea între Rusia și Europa	139
Moldova, o virgulă între Rusia și UE.....	159
In memoriam: A plecat la Domnul părintele Jean Boboc	168
Cine incendiază, devastează și profanează bisericile în Franța?.....	172
Liberul schimb în acțiune: autoritățile de la București exportă români și importă pakistanezi	174
Libertatea de asociere sau Sindromul vădanei.....	179
Chișinău Forum III: Conferința Internațională „Dincolo de Momentul Unipolar – Perspective asupra Devenirii Lumii Multipolare”.....	183
Omul religios – singura stavilă împotriva satanismului politic	188
Misiunea istorică a lui Putin: Afirmarea Rusiei ca civilizație de alternativă	193
Oprțiți colonizarea economică a țării!	197
Republica Moldova – o țară insulară, între Caraibe și Mediterană, scoasă la mezat de criminalii-uzurpatori.....	207
Regimul anunță REDUCERI MAXIME la vânzarea cetățeniei Republicii Moldova sau Cum e închinată țara celor cu care s-a luptat creștinătatea preț de secole	215
Ieri în Dubai țara a fost scoasă la mezat	222
Bun sosit în pământul însoțit al nimănu, Moldova, dragi bogătași din Africa de Sud!.....	229
Țara scoasă la mezat: Dodon a comis primul decret de acordare a cetățeniei contra bani	233
SCHIMBAREA DOMNILOR – BUCURIA NEBUNILOR.....	237
Fiara rănită, un pericol de moarte pentru Moldova	239
Noua guvernare se joacă de-a democrația cu o grupare criminală.....	243
Andrei Năstase se adresează cu o epistolă Procurorului-impostor.....	245
Vrem o comisie de anchetă pentru verificarea averii procurorilor și judecătorilor	248
Dor de-un procuror din exterior	252

SUA CA IMPERIU AL RĂULUI ABSOLUT	259
NU – propagandei ruse,	
DA – propagandei americane!.....	261
Patronii americani își netezesc	
pe creștet valetii moldoveni	264
Ambasada SUA scuișă	
în obrazul unui neam creștin	266
CRONICILE UNUI BIBLIOMAN	271
Hervé Juvin: Un manifest pentru o Europă Liberă	273
Miza majoră a momentului: a învinge plutocrația.....	277
Demistificarea religiei republicane ca act de demascare a Sistemului	280
Un senior al gândirii disidente occidentale	284
Dorința ca motor al capitalismului tentației.....	288
O pledoarie pentru decolonizarea și regăsirea unității	
continentului European	294
Un manual de luptă în războiul cognitiv total	303
Un tratat de filosofie creștină în era apostaziei universale.....	315
Vocația de a contesta hegemonul: O contribuție românească împotriva	
imperiului global american	326
Onoarea de a fi non-aliniat sau Starea de disidență	
ca necesitate morală	333
BUCUREȘTI-CHIȘINĂU:	
DRAGOSTE, CONFUZIE ȘI JOCURI PERFIDE.....	347
Centenarul ca prilej de parodiare a Istoriei	349
Statul Român ca vârf de lance	
al imperialismului american.....	354
Unirea ca preludiu al dinamitării României sau	
Cine umblă cu fitilul la butoiul cu pulbere.....	361